GENERAŢIA PAUL GOMA

Romeo BRAN

După ocupaţia rusească a României, tineretul a fost şi victima a nenumărate şi stupide reforme ale învăţământului, toate inspirate - evident - din înţelepciunea sovietică.

Una din cele mai ridicole măsuri a fost şi înfiinţarea a ceeace foarte bine a numit cineva "fabrica de scriitori" acea şcoală şi apoi secţie de facultate cu numele de "Mihail Eminescu". Vătafii trădării naţionale aveau nevoie de condeie dresate din timp pentru infectarea conştiinţei unui popor, pentru falsificarea istoriei lui.

Au început să recruteze din ţară, sub controlul "consilierilor sovietici", tineri ce aveau un oarecare talent, selecţionându-i pe acei ce aveau origine sănătoasă, dosar de cadre " curat ", cu părinţi săraci, strămoşi săraci de preferinţă cât mai inculţi -ideal analfabeţi-.

Un singur nume a stârnit discuţii după anii '50: N. LABIŞ, datorită morţii timpurii şi laudelor post-mortem din partea lui Geo Bogza, dar mai ales publicării a două volume postume, versificaţii constiincioase ale conspectelor de seminar de marxism.

Pentru că Labis a fost declarat semi-oficial "poet al comunismului", mâzgălitorii de hârtie - din dorinţa de a supravieţui uşor, s'au autointitulat "Generaţia Labiş" - adică dragă doamne "generaţia comunistă".

S'a uitat însă că la aceea fabrică de scriitori, tinerii erau căutaţi prin buzunare de către "Criticul Român" N.Novicov şi alţii de aceeaşi naţionalitate şi limbă materna (rusă).

Pentru a li se consfica versurile "decadente", găsirea unui volum de Baudelaire echivalând cu exmatricularea.

Nu putem spune că nu a existat o efervescenţă literară, chiar şi în acei ani stalinişti. Iar evenimentele tristei toamne maghiare din 1956 au accentuat-o.

Aşa a fost cunoscut, pentru primăvară, PAUL GOMA.

Cu tristeţe constatăm că, niciodată în istorie delaţiunea n'a înflorit mai vârtos decât în anii " dictaturii proletariatului".

Masa de studenţi era îmbâcsită cu securişti, cu provocatori. In plus, frica faţă de ziua de mâine, ameninţarea umbrei "dosarului de cadre" făceau pe mulţi să se întreacă în a informa "cinstit şi deschis" organele de securitate despre activitatea semenilor lor.

Continuare in page. 3

Printed in Canada
Imprimé au Canada

Preţul unui exemplar: 85¢

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 2 Nr. 19 NOIEMBRIE 1977 PUBLICAŢIE - LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA DE SUD, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ITALIA, MONACO, OLANDA, ROMANIA, YUGOSLAVIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, NOUA ZELANDA

SERIOASE PROBLEME STRATEGICE

Eugen BÂRSAN

Cursa înarmărilor dintre Statele Unite şi Rusia Sovietică a ajuns la un serios punct de revizuire a strategiilor. Pe de o parte, Sovietele sunt preocupate cu problemele de strategie create de noua bombă americană, numită Neutron. Iar, pe de altă parte, americanii au de rezolvat problemele strategice legate de foarte serioasa probabilitate că, în decursul unui deceniu, Rusia va putea ajunge ca să aibă rachete care să fie în stare să lovească cu precizie silozurile fixe ale rachetelor de pe continentul american. Există, deci, o problemă de vulnerabilitate a silozurilor fixe de rachete din Statele Unite.

După unii experţi oficiali americani, această problemă ar fi diminuată dacă concesiile Rusiei Sovietice, la o limitare a armamentului, sunt cu adevărat mari şi serioase. Dar, cu toată această ipotetică diminuare, experţii mai ştiu că încrederea în angajamentele sovietice este o chestiune precară şi riscantă. De aceea responsabilii din Pentagon s'au apucat ca să formuleze o nouă strategie.

Proiectul acestei noui strategii vrea ca să înlocuiască silozurile fixe de rachete, de pe teritoriul american, cu un sistem de silozuri mobile. In fapt este vorba de o gigantică lucrare a unui vast sistem de tuneluri betonate. Lungimea unei singure secţii de tunel este prevăzută ca să fie de cel puţin 30 de kilometri. Iar toate secţiile, dimpreună, ar ajunge ca să alcătuiască o reţea de circa 5 mii de kilometri. Rachetele (în principal cele de lungă distanţă) vor fi plasate în aceste tuneluri, şi, din când în când, urmează ca să fie schimbate dintr'un loc într'altul. Se socoteşte că prin aplicarea unei atare strategii, ruşii nu vor fi în stare să ştie în care anume părţi din tuneluri sunt depozitate rachetele, la un moment dat.

Un alt lucru interesant, în noul proiect de strategie americană, este deosebita valoare care se acordă armei infanteriei. Drept rezultat al logicii că cine este în stare să ocupe mai întâi un spaţiu îşi creează un important avantaj militar, se pune foarte mare preţ pe unităţile infanteriste de şoc.

După unele semne pe care le putem vedea, se pare că timpul întrebărilor şi îngrijorărilor, în legătură cu raportul de forţe, militar şi politic, dintre puterile comuniste şi necomuniste, a ajuns, cel puţin deocamdată, la o lămurire, în favoarea occidentului.

Continuare in page. 3

LA TRAGICUL CIRC AL TÂRGULUI DE SCLAVI

"ELI, ELI, LAMA SABACTANI"
MATEI XXVII - 46

Camil UDREA

Situaţia României (valabilă şi pentru celelalte ţări vândute ruşilor) este similară cu democraţia antică ateniană. Cetăţenii, membrii cetăţii, ieşeau în Agora şi discutau viaţa polys-ului, adică făceau politică. Vorbeau de egalitate, libertate, pentru că sloganele sunt mai vechi decât fermentul dizolvant al ideologiei de stânga franceze.

Minunatul precreştin Socrate şi alte minunate minţi clădeau noţiunea filozofică de OM. Toată lumea uita însă că mai erau şi sclavii, acele obiecte cu suflet, dar cu aceleaşi simţăminte şi aspiraţii, cu aceeaşi culoare de sânge, cu aceeaşi constituţie anatomică. Pur şi simplu se omitea existenţa sclavilor.

Distrofiata, născuta moartă Organizaţie a Naţiunilor ne-Unite procedează ca şi Agora grecească. Ministrul de externe Canadian a observat foarte bine, recent, că susnumita va deveni un loc de discuţii sterile. Dacă nu se va face ceva, ceea ce nu cred. De fapt ea a şi devenit sterilă cum sterile sunt discuţiile "marilor puteri".

Aceste aşa zise mariputeri, fără nici un drept ne-au negociat existenţa la Ialta, Teheran, Postdam, un invalid refulat şi paranoic şi o altă minte, obtuză, preocupată doar de vârful trabucului, dând mâna cu cel mai atroce criminal din istoria cunoscută a omenirii.

Acum se discută de problema independenţei nu ştiu căror insule complet analfabete, ca să nu mai vorbim de tapajul palestinian.

Dar dacă un grup de români fac o paşnică demonstraţie în faţa unei ambasade rsr, poliţia îi molestează, cum s'a întâmplat recent în Franţa sau cum se întâmplă şi aiurea.

La tratativele de pace a participat şi Franţa, ca ţară învingătoare. Chiar şi din punctul de vedere al "marilor puteri", România şi-a jertfit aproape jumătate de milion de luptători obligaţi să lupte împotriva a ceea ce ei numesc fascism. Primul soldat mort pentru eliberarea Franţei a fost, după câte ştiu, un Canadian. Yugoslavia nu a fost niciodată o ţară învinsă, dar ea nu e mare putere pentru că şi ea a fost vândută.

Acum dacă vrei să faci o grevă a foamei ca să-ţi ceri familia din România îţi trebuie o specială aprobare şi cordoane de poliţişti apără pe vajnicii diplomaţi ai guvernului venit la Bucureşti călare pe tancurile ruseşti.

Comisii peste comisii se fac pentru un clovn canibal african sau pentru cercetarea situaţiei "speciale" a unor terorişti şi criminali închişi pentru abominabile crime. Dar că mii de macedoneni îşi pierd fiinţa naţională, la propriu şi la figurat-pe nimeni nu interesează. Se fac filme şi se discută despre legitimitatea crimelor făcute în numele catolicismului sau protestantismului.

Milioane de români şi-au pierdut fiinţa naţională, limba, în Basarabia. Oblonul tăcerii şi al indiferenţei s'a coborât peste această binecunoscută crimă a panslavismului.

Dar asta intră la capitolul sclavi, ca în Agora Ateniană.

Comisii de studiere a ideii de "democraţie limitată" emisă de Pinochet în Chile, ţară curăţată de primejdia iminentă a invaziei comuniste. Dar ideia de totala lipsă de democraţie nu o discută nimeni, în conexiune cu românii.

Noi suntem sclavii vânduţi.

Nişte criminali de drept comun sunt condamnaţi. Comitete de salvare a vieţii lor, apar ca ciupercile. Zeci de mii de români, sute de mii, au fost executaţi, omorâţi fără judecată, exterminaţi prim foame şi bătăi în lagărele comunismului românesc, lagăre împrospătate din nou. Dar ăsta e un subiect prea minor pentru ilustrele minţi ale "marilor puteri".

Românii scăpaţi din ţară, majoritatea cu riscul vieţii, sunt trataţi cu circumspecţie, ţinuţi o perioadă în carantine, în lagăre de refugiaţi.

Comuniştii chilieni primeau în Austria garsoniere şi profesori speciali de învăţarea limbii germane. In Viena românii nu au dreptul să facă nici cea mai inofensivă grevă a foamei. Arabii însă fac demonstraţii comuniste zilnice.

Noi suntem sclavii democraţiei ateniene.

Mi se va replica: Să mulţumim că suntem primiţi ca emigranţi şi găsim un adăpost, noi cei fără patrie. Fals. Nu avem ce mulţumi. Am fost negociaţi ca arginţii zarafilor din templu. Viaţa noastră aici este doar o mică compensaţie pentru suferinţele noastre gratuite din lagăre şi închisori, suferinţe ce nu ar fi existat dacă am fi fost lăsaţi să ne facem singuri destinul nostru. Să nu ni se înfigă cuţitul pe la spate.

Am fi fost în stare să ne păstrăm patria întreagă, fără sprijinul unui cărucior şi al unui trabuc. Acum se catadixeşte a se da clauze economice favorabile pentru un grup de îmbuibaţi fără a cere nimic în schimb.

Se pleacă urechea la afirmaţiile false ale unor grupuri care de mult nu mai sunt româneşti şi se resping demonstraţiile documentate ale unei organizaţii cum e aceea condusă de prof. Brutus Coste.

Un român disperat cere ajutor la ambasada americană din Bucureşti. Sorry, nu putem face nimic, ştiţi convenţiile cu statul... Care stat? Nişte logofeţi de ocupaţie rusească?

Continuare in pag. 5

editorial

DREPTURILE OMULUI

S'a scris și se scrie mult, despre drepturile omului, deși s'ar părea că nimeni nu le ia serios în considerare, nici cei ce le apără, nici cei ce le anulează. Pentru rațiuni diverse. In special, pentru a salva politica de "detente", cu Rusia Sovietică.

Adevărul este că lupta ideilor este mult mai periculoasă decât celelalte forme de confruntare.

Președintele Carter a avut fericita inspirație, de a lansa lupta ideologică, în favoarea drepturilor omului. A fost mult criticat, pentru această inițiativă, de presa americană, europeană și, firește, sovietică, dar ideia drepturilor omului a făcut ravagii, a pus în încurcătură pe sovietici, a adus la realitate pe diriguitorii din țările satelite, și a stimulat democrațiile occidentale, să iasă din duplicitatea lor.

Reacțiunile celor vizați sunt semnificative, căci arată slăbiciunea regimurilor dictatoriale. Ele promovează și formulează în constituții drepturile omului, dar le anulează în practica de toate zilele. Și fiindcă ideia acestor drepturi a devenit acum o monedă forte, Rusia Sovietică își dă seama de pericolul care o amenință, căci însăși principiile fundamentale, ale vieții sociale, sunt în joc -în societatea comunistă. Așa se face că în discursul său din 4 Octombrie, Brejnev a făcut presa burgheză -din lumea liberă- vinovată de declanșarea "războiului psihologic" prin discuțiile "asupra drepturilor, libertăților și datoriilor cetățenilor sovietici". "Există aici, spune el, o logică proprie: "grija drepturilor omului", în ultima vreme a fost aleasă de către reprezentanții lumii capitaliste ca o linie directoare a campaniei lor împotriva țărilor socialiste".

Pe aceeași linie -despre "războiul psihologic" a vorbit și Gromyko, la Națiunile Unite, în 27 Septembrie, când a declarat că "toate încercările de a ni se face morală sau, mai rău, de a se amesteca în afacerile noastre interne sub pretexte false, vor întâlni totdeauna o ripostă energică. Este timpul de a înțelege că prin agitarea în spirit a "războiului psihologic", se riscă mai cu seamă înveninarea climatului internațional".

Iată deci că sensibilitatea sovietică a fost grav rănită. Moscova este extrem de sensibilă și vulnerabilă în războiul acesta al drepturilor omului. De aici, reacțiunea violentă și isterică a reprezentanților statului sovietic.

La aceasta, se adaugă circulația mondială a ideii drepturilor omului. La 27 Septembrie, a fost organizat la Paris, de către Academia diplomatică internațională, un forum de discuții asupra subiectului: "Diplomația și drepturile omului". In acest forum, Marc Schreiber -fostul director al secției pentru drepturile omului, dela Națiunile Unite, a declarat că numai în anul trecut (1976) au fost înregistrate la Națiunile Unite cam 40 de mii de plângeri, în legătură cu violarea drepturilor omului. Si apoi, Schreiber continuă, spunând că "politica dela Washington în acest domeniu nu mai poate fi oprită".

Iar Claude Julier - redactorul șef al revistei MONDE DIPLOMATIQUE - a făcut declarații și mai importante. După el, statele democratice nu mai pot accepta contradicțiile în care se găsesc, pe deoparte susțin democrația lor, în interior, iar pe de altă parte, susțin regimurile dictatoriale, în exterior. Acum, "problema drepturilor omului a intrat în câmpul relațiilor internaționale", și " Ele (democrațiile) se simt obligate să conformeze acțiunea diplomatică cu principiile care asigură suveranitatea lor interioară.

Este imposibil pentru (statele democratice) de a se abține: nu atât prin alegere, dar prin necesitatea de a legitima acțiunea diplomatică, întemeind-o pe principiile de libertate și respectul drepturilor umane care legitimează suveranitatea lor interioară".

De fapt, numai așa se vor putea salva, democrațiile lumii libere, dela o dominare comunistă: promovând cu vigoare lupta ideilor și valorilor umane, care le-a dat naștere.

Ideia drepturilor omului s'a dovedit viguroasă, eficace și fructuoasă. In fața ofensivei ideologice, a lumii libere, comunismul se arată impotent și plin de carențe, pe care le-a ascuns cu abilitate prin agresivitatea ideologiei marxiste.

George BĂLAȘU

CĂTRE CITITORI

...PRE CUNOȘTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut ...ă- REDACȚIA ACESTUI ZIAR- Nu împărtă...ște totdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

ÎN PRAG DE MILENIU:

CONȘTIINȚA DREPTULUI SIMFONIC

'Niciodată Biserica n'a fost atât de mult Biserica martirilor. (Dar) dacă sângele martirilor țâșnește astăzi (în multe țări), vocea martirilor nu se face auzită (...) peste tot cu aceeași tărie. Ea este chiar înăbușită în cea mai mare parte din țările comuniste. (. .) Fața de Biserica tăcerii ar fi rușinos să se răspundă prin tăcerea Bisericii" (Mgr. R. Etchegoray, Președintele Conferinței Episcopale a Franței, "Le Figaro", 3-6-1977).

Nu există "țări comuniste". Există doar țări planificate în numele concepției antireligioase prin care Partidul comunist vrea să devină singurul izvor, stăpân și țel al Constituției. La obiecțiile făcute de Cardinalul Wyszynski al Poloniei față de această pretenție, însărcinatul Partidului răspunde: "(Biserica) n'are dreptul de a săvârși cultul decât în incinta altarului, să spunem în sacristie" ("Le Figaro", 5-10-1977).

Constituția Partidului reduce deci întâi Biserica la cult. Apoi, vrea să transforme altarul în mormânt sau măcar temniță a adevărului creștin. Cuvântul divino-uman nu poate fi rostit nici măcar în casa parohială. Aceasta face parte din "Lume", peste care Partidul se vrea singur Stăpân. In acest scop el încearcă să impună Cenzura absolută a concepției lui antireligioase peste toate izvoarele spirituale, intelectuale și materiale ale vieții fiecăruia.

Ce răspund cei din Apus? Cuvântători despre Dumnezeu, teologii cerșesc drepturi pur umane. In numele Omului, antropologii revendică doar drepturi animale. Zoologii făgăduiesc și drepturi divine și drepturi umane. Dar neputându-le uni, ei nu respectă măcar drepturile animale: dreptul de a te mișca, cum vrei, de a hoinări, cuminte, peste tot; dreptul de a privi oriunde, admirând frumosul, ocolind urâtul; dreptul de a alege între roadele bune și rele; dreptul de a trece toate războarele, cu învoirea vecinilor.

Cuvântul dreptului divino-uman a fost totuși rostit și asumat în lupta pentru libertatea Bisericii Ortodoxe Române din Paris: 'Planul nostru se poate întemeia (. .) pe vechiul și viitorul drept în același timp (. .) uman și divin. Problemele sunt desigur imense. Dar fără lămurirea lor riscăm să repetăm greșelile din trecut, în timp ce, în noua fază a războiului ideologic, greșeli mult mai mici decât cele din trecut ne pot fi fatale" (Moțiunea 25-6-1972).

Sensul acestui plan a fost confirmat de Principiile Fundamentale ale Episcopiei: "de esență dumnezeiască, libertatea conștiinței lucrătoare (. .) va deschide calea spre un drept global pentru o nouă orânduire a lumii" (10-11-1973). Unii propun sau primesc totuși să lucreze, întâi, doar pentru libertatea cultuală a Bisericii, apoi, pentru casa omeniei românești, despărțită de Dumnezeu.

Altă cenzură? Autocenzură? Intrebările sunt doar brazde pe ogorul cunoașterii. Respectăm părerea fiecăruia. Dar căutăm originea și urmările tuturor părerilor. La adăpostul Bisericii trebuie să căutăm și părerea ei: adevărata credință. Dacă o găsim, poate va fi respectată și de cei ce vor să lucreze în numele ei. Vom cerne toate părerile prin sita mileniilor, luminate de adevărurile veșnice. Să pornim dela ultimile veacuri ale mileniului nostru:

Rostită în numele unei concepții creștine din Apus, despărțirea împărăției Omului de împărăția lui Dumnezeu a fost un prim pas spre abatoarele planetare ale veacului nostru. După mulți alții, Marx a făcut al doilea pas: a negat dumnezeirea lui Isus Christos, a Mijlocitorului divino-uman (1843-1844). Si Marx nu s'a mai putut opri decât la ultima urmare: planul pentru casa omeniei universale, împotriva lui Dumnezeu (1875). Mulți din cei ce aprind regulat lumânările cultului religios susțin una din aceste trei concepții sau le amestecă după împrejurări, stări sufletești și alte "motivări"!

Prima din aceste trei concepții desparte drepturile zise economice de cele politice, și pe amândouă, de drepturile culturale, ideologice. A doua concepție, neagă toate drepturile. A treia, face din Partidul unic, indiferent de brațul cu care lovește, singurul izvor, stăpân și țel al tuturor drepturilor. Uneori mai rămâne unul: dreptul de a alege între Gulag, Jilava și Auschwitz! Dar dorurile și gândurile martirilor sfârșesc prin a dărâma toate tiraniile.

Din gropi comune, cu oase topite în vitriol sau arse în crematorii, nevinovații cer adevăratele drepturi. Sângele mucenicilor și lacrimile celor ce-i plâng, le închiagă într'un drept simfonic. E dreptul divinei omenii. Mărturisirea lui pregătește clipa românească a istoriei universale.

Demostene NACU

CĂTRE REDACȚIE

*Traiskirchen, AUSTRIA- Datorită ajutorului și ocrotirii lui Dumnezeu astăzi 23 Octombrie 1977, mă aflu în Austria și recitesc scrisoarea mea adresată lui Ceaușescu, publicată în ziarul editat sub conducerea d-vs.

După 25 de ani munciți în România am cerut permisiunea să schimb niște bani, pentru a avea de tramvai în Austria, lucru care nu mi-a fost permis..Vă rog prin influența presei ce o exercitați în lumea presei, să mă ajutați pentru a putea obține un angajament în domeniul imaginei de Televiziune sau de Film.

De aceea mă adresez D-vs și colegilor D-vs de a mă ajuta să-mi pot profesa meseria de Kammeraman și astfel să-mi pot ajuta copiii și soția să depășească psihic actuala schimbare și șocul provocat de oamenii autorităților de la București

Pudroschi CRISTIAN

* Langenfeld, GERMANIA- Vă scriu aceste rânduri să vă aduc la cunoștință cazul meu. Am părăsit România în calitate de turist și am intrat în R.F.G. pe data de 4 Aprilie 1977 împreună cu soția. Am cerut azil politic în Germania la Zirndorf și acum locuesc la adresa: 4018 Langenfeld, Konigsberger Str 12, Kr. Mettmann. ....La ora actuală când vă scriu această scrisoare sunt într'o totală stare de deprimare psihică

Soția a lucrat la Compania Tarom în funcție de casieră, iar subsemnatul în funcție de radio-telegrafist, tot la aceeași companie . La câteva săptămâni după ce am ales libertatea, soția mea a fost arestată de autoritățile germane, în urma unui denunț al ambasadei române din Germania, că ar fi furat suma de 1.960.000 de lei și ar fi falsificat acte.

Totul este numai o minciună, nouă ni s'a atras atenția de la început, ca nu care cumva să rămânem în Occident că există multiple posibilități de a fi aduși legați înapoi în România. Copiii care se află în țară sunt în permanență amenințați că dacă noi nu venim ei vor fi omorâți....Dorim să faceți cunoscut cazul nostru, care este bazat numai pe minciună din partea comuniștilor din România, ca să forțeze autoritățile germane să ne trimită înapoi. Soția mea se află arestată la închisoarea din Germania Federală, cu adresa: Gabriela Raisa-Trifu, 4 Ausl 54-77, 4330 Mulheim,Ruhr, Gerightstr, 11 R.F.G. De dosar se ocupă procurorul general: Generalstaat San Waltschatt, Dusseldorf, Osta Wilski. Tel: 63 80 21

Vă rog ajutați-ne !

Corneliu Mircea TRIFU

* Bruxelles, BELGIA- Rog să fiu abonat la "Cuvântul Românesc". Dacă doriți, cred că aș putea difuza un oarecare număr de exemplare și în rândul comunității românești din Belgia. Dealtfel, un bun prilej pentru aceasta ar fi întrunirea comunității noastre ce urmează să aibă loc pe date de 5 Noiembrie a.c.

Nicolae LUPAN

* Mainz, GERMANIA-Cu câteva zile în urmă am primit publicația lunară "Cuvântul Românesc", pentru care vă mulțumesc și cu această ocazie vă rog să mă treceți printre abonații ziarului. Doresc tot odată să vă transmit felicitările mele pentru nivelul intelectual, ținuta românescă combativă, varietatea tematică și forma de apariție. E cu adevărat ziarul românesc din exil cel mai bine pus la punct, din toate câte le cunosc. Să vă ajute Dumnezeu să-l puteți scoate și în continuare în aceleași condiții și la același nivel. Căci o comunitate națională, oricât de puternică ar fi ea- ceea ce de alfel nu e cazul- dispare dacă, aflată fiind într'un mediu străin, nu are posibilitatea de a-și manifesta gândurile, simțămintele și dorul în limba maternă.

Dr. Augustin Alexandru BIDIAN

* Chicago, U.S.A.-Cunoșteam acest ziar de pe timpul când mă aflam în lagărul de refugiați politici din Austria. Mare și plăcută a fost surpriza mea, când l-am găsit în cutia de scrisori. Este un ziar scris de Români pentru Români. Vă trimit abonamentul cu rugămintea de a-mi comunica ce alte publicații de aceeași orientare se publică, pentru a mă putea abona și eu.

Emanoil PAPAMANOLE

* Laugenfeld, GERMANIA- Vă felicit călduros. Am citit recent un număr din luna August al "Cuvântului Românesc". E excepțional, valoros, complect. Așa ceva nu se citește în raiul lui nea Nicu. Dar aveți grijă de d-stră- umbra securității românești- ramura externă, se ivește din când în când prin occident. Eu am văzut acești lupi într'o zi în zona Parcului "Engliche Gardens" din Munchen. Atacați, dar atenție la apărare. Oricum, însă până în Canada, e drum nu glumă !

Dar acuma lupii mișună prin Valea Jiului și prin Brașov, cât și alte părți ale țării, unde lumea a început să se miște.

Vă rog transmiteți salutări lui Gâgă.

Gheorghe SALAJAN

O, SANCTA SIMPLICITAS !

Trebuie să recunoaştem cu toată obiectivitatea să regimul comunist din România a obţinut un mare succes în campania pe care o duce de atâţia ani şi cu atâta perseverenţă, pentru anihilarea diasporei româneşti:

Dl. John Coman, preşedintele Uniunii şi Ligii Asociaţiilor Româneşti din Statele Unite şi Canada, a trecut "cu arme şi cu bagaje" în tabăra comuniştilor.

Deşi Uniunea şi Liga este departe de a fi un organ reprezentativ al Românilor din America, în lipsa unui asemenea for, dl. Coman se poate considera îndreptăţit să vorbească în anumite ocazii în numele nostru. Si a făcut-o!

După ce a acceptat să facă o vizită oficială în ţară, la invitaţia asociaţiei "România" (o agenţie guvernamentală creată în scopul de a dirija propaganda comunistă printre Românii din străinătate) şi a lui Ceauşescu personal, dl. Coman, împreună cu o parte din delegaţia care îl însoţea, au fost primiţi în audienţă de tovul Ceauşescu. In cursul acestei întrevederi, dl. John Coman a exprimat în numele Românilor din America "sincere felicitări pentru marile progrese obţinute de poporul român sub conducerea lui Nicolae Ceauşescu".

Declaraţia a apărut negru pe alb în ziarul Scînteia, oficiosul partidului comunist din România.

Aproape incredibil!

Ce l-a determinat pe dl. John Coman să facă aceste declaraţii?

Unul din argumentele care s'au adus a fost că Uniunea şi Liga este o asociaţie fraternală, care nu trebuie să facă politică.

Dar a fi bun Român înseamnă a face politică? A da dovadă de demnitate şi decenţă înseamnă a face politică? A fi solidar cu fraţii noştri din ţară, ajunşi pe ultima treaptă a mizeriei fizice şi morale, înseamnă a face politică?

Ei bine, dacă toate aceste datorii elementare sunt numite politică, atunci trebuie să facem această politică. Politica drepturilor umane şi a solidarităţii cu fraţii noştri asupriţi, politica apărării credinţei noastre strămoşeşti, batjocorită de cel căruia dl. John Coman i-a strâns mâna.

Căci altfel nu ne putem numi Români. Si nici asociaţii româneşti.

Un alt argument invocat este şi acela că actualul Comitet Executiv al Uniunii şi Ligii nu face altceva decât să urmeze linia politicii americane.

Un argument plin de candoare, sugerat desigur de Secţia de Propagandă a Comitetului Central al PCR.

Dar de când politica guvernului american este să aplaude încălcarea drepturilor umane cele mai elementare? De când politica guvernului american este să încurajeze şi să fraternizeze cu dictaturile comuniste cele mai odioase?

Socoteala comunistilor a fost simplă: sau, datorită apatiei membrilor săi, Uniunea şi Liga va fi pusă la remorca regimului de la Bucureşti, devenind o agenţie camuflată de propagandă comunistă, sau dl. Coman şi Comitetul Executiv va fi dezavuat şi în acest caz se va provoca o ruptură în sânul organizaţiei. In ambele cazuri propaganda comunistă nu va avea decât de câştigat.

Credem însă că nu se va întâmpla aşa. Românii din America nu sunt apatici.

Disensiunile care ar putea apare în sânul Uniunii si Ligii, nu sunt de temut. Dimpotrivă, ele vor avea un efect salutar, căci vor scoate la iveală pe toţi colaboraţioniştii care s'au strecurat în conducerea Uniunii şi a asociaţiilor componente, cu alte cuvinte se va alege în sfârşit grâul de neghină.

Dar va avea Uniunea forţa necesară să se elibereze din mrejele întinse cu abilitate de fostul secretar al Anei Pauker, după numele său de împrumut Corneliu Bogdan?

Nu ştim. Până una-alta, actualul preşedinte, dl. John Coman, a mai pus şi d-sa câteva vreascuri pe rugul pe care este martirizat poporul român. Propaganda comunistă şi-a atins scopul. Noi, Românii din acest colţ de lume, ne simţim umiliţi şi îndureraţi. Iar fraţii noştri din ţară au înţeles că nădejdea pe care şi-au pus-o în cea mai puternică comunitate de Români liberi, este o iluzie şi deci trebuie să-şi plece din nou capul şi să-şi ducă jugul mai departe. Căci li s'a luat şi ultimul bun pe care îl mai aveau: speranţa.

Vlad ANGELESCU

O NOUA GOGOAŞĂ DE EXPORT:

"PERICOLUL UNGURESC" ÎNLOCUIT CU ÎNVIEREA LUI STALIN!

După ce şi-au scrântit coardele vocale pe trei octave şi-au făcut bătături purtând placarde pe sub ferestre închise, mucenicii lui Niculiţă şi-au schimbat partitura: în loc de "pericolul unguresc" ei bocesc la catafalcul lui Stalin şi-l păzesc să nu învie.

Până acum tovarăşii din lumea liberă ne cereau să facem gard în jurul Ciubotei ca să nu pierdem Transilvania.

Recent, cu subtilităţi de măciuca la un car cu oale, ni se cere să nu festelim Ciubota că năvălesc ciolovecii şi deranjează fericirea ! Manevra Ceauşistă este în plin acord cu teoria lui Lenin: "Doi paşi înainte, unul înapoi".

Comunismul nu-şi mai poate ascunde păcatele; acum se apără. Când îi dezvălui crimele capeţi două răspunsuri: Dacă faptul s'a consumat în trecut: de vină e Stalinismul; dacă se întâmplă azi: te amesteci în treburile interne şi vrei să învii Stalinismul..

Pentru a vedea clar prin apele tulburate trebuie să privim situaţia prin alt unghi:

Ce îmbunătăţiri s'au realizat în ţară după moartea lui Stallin ca să vedem dacă Stalinismul este mort, ori se practică sub alt nume. Ceauşescu s'a dovedit a fi cel mai incapabil conducător. Dintre ţările comuniste, de sub influenţa Moscovei, România a reuşit să aibe cel mai scăzut nivel de viaţă. (cca $ 650 pe an de locuitor)

Turismul--Singura industrie cu oarecare succes în trecut, este în pragul falimentului. Puţini vizitatori din Europa de Vest se mai reîntorc să-şi petreacă vacanţa în România, la fel şi mulţi români american. Cauza ? Serviciul prost, dezorganizat, jecmăneala clienţilor, etc. (ţi se dă un traducător...când ştii româneşte; ţi se bagă pe gât un şofer când ai cerut să închiriezi doar o maşină). Singurii care o duc bine sunt membrii partdului, ei se bucură de privilegii speciale: apartamente, prăvălii cu preţuri reduse, ca să numim doar câteva.

Libertatea religioasă--Biserica Unită desfiinţată sub Stalinism, a rămas tot desfiinţată. In ultimii 30 de ani nu s'a pus temelie nouă la nici o biserică sau mânăstire ortodoxă.

Moralitatea--(Aici e tragedia cu urmările cele mai nefaste). Harnicul ţăran, despuiat de pământ, de vite, etc., nu mai are nici o tragere de inimă ! A devenit nepăsător şi leneş la fel ca funcţionarul, muncitorul, etc.

"Munceşti nu munceşti, leafa merge".

Spiritul de iniţiativă se practică la umbra legilor. Escrocii duc o viaţă mai bună. Inşeală fără nici o remuşcare: "A fura dela comunişti nu-i păcat" !

Drepturile umane..Ca şi pe timpul lui Stalin: lagăre, muncă forţată, iar în spitalele de boli nervoase pe lângă dezidenţi găseşti şi nebuni.

Ajutorul trimis de străini celor sinistraţi confiscat şi vândut prin magazinele de stat, pachetele particulare supra taxate ca să-şi îngraşe Niculiţă chimirul, şi multe, multe altele.

Acesta-i adevărul gol-goluţ despre care suntem sfătuiţi, în numele dragostei de neam, să nu pomenim o iotă că'nvie Stalinismul ! Dar cui îi mai este, azi, frică în România de Stalin când la conducere îl avem pe Niculiţă ?

Stroe MOLDOVANU

GENERAŢIA PAUL GOMA

Urmare din pag 1

După răcorirea spaimei din toamna lui 1956, securitatea a trecut la represalii. Au fost arestaţi studenţi dela toate facultăţile, cu predilecţie dela cele umaniste.

In urma unei discrete delaţiuni i s'a făcut o percheziţie lui P.Goma şi i s'a găsit un fragment de roman în care, cineva, se exprima ireverenţios la adresa măreţei uniuni. Crimă de neiertat, plus verbul lui curajos, lipsa de frică în faţa represiunilor.

Unul din multele loturi "contrarevoluţionare" studenţeşti cuprindea şi pe asistentul Panaitescu, fiul lui Perpessiciuss (autorul monumentalei ediţii "Eminescu"). I se imputa că, ştiind de organizarea unui miting de protest, nu turnase securităţii -elegant spus: Omisiune de Denunţ-. Fiul lui Perpessiciuss a scăpat de condamnare datorită mărturiei plină de prestanţă a lui T.Vianu care, la interogatoriul Preşedintelui de Complet, la rubrica profesie, a răspuns: "Academician", ceeace pe analfabeţii cocoţaţi de justiţie i-a impresionat-totuşi-.

In sală, jumătate orb, Perpessicius plângea şi şoptea "mulţumesc Tudorică".

Azi Ion Vianu, persecutat, este solidar cu Paul Goma.

Perpessiciuss e mort, T. Vianu la fel, o parte din cei condamnaţi au fost rejudecaţi sau reabilitaţi. Căpitanul de justiţie de atunci, Liviu Prună, e acum şeful Tribunalului Militar Bucureşti, e colonel, doarme fericit -încă- la gândul miilor de ani daţi de el, conform indicaţiilor primite de la anchetatorii securităţii.

Peste 90 % din cei ce au avut curajul să asiste la procesele lui Goma şi ale altora au fost ulterior arestaţi şi li s'a imputat şi fraternizarea cu acei "bandiţi contrarevoluţionari". Toţi au negat, pentru că toţi intraseră în zodia lui Petru, a lepădării de sine.

Insă toată generaţia lui Goma avea dosarele pregătite şi mii au tocit zidurile închisorilor.

La Iaşi studenţii au acţionat mai domol, mai moldoveneşte. Asta nu i-a scutit de tributul lor de condamnări. La Cluj reacţia a fost destul de violentă, grefată uneori pe animozităţi greşit naţionaliste. A fost scos de la naftalină "deviatorul" Miron Constatinescu, fost şi el implicat in grupul Pauker-Luca- Teohary- şi uns ministru al învăţămîntului, ca să li se arate studenţilor că ceva se va schimba. Si s'a schimbat. După scurt timp s'au schimbat sălile universitare cu cele ale Tribunalului Militar.

La Timişoara studenţii au fost şi ei "contrarevoluţionari". După ce au blasfemiat nasul lui Stalin umplându-l cu mămăliga nelipsită de pe masa înfometaţilor studenţi, s'au baricadat în cămine. S'a tras.

Securitatea a fost cu ceva fantezie de data aceasta. In afară de arestări şi exmatriculări, au urcat sute de studenţi în camioane şi i-au scos afară, departe, noaptea, în câmpia Banatului. La comanda "coborâţi" s'a iscat panică, toată lumea crezând că vor fi împuşcaţi. Cine nu ştia de pădurea Katin ? Dar nu s'a întâmplat nimic. Au fost părăsiţi în noapte şi s'au întors pe jos. Majoritatea au fost exmatriculaţi....pentru lipsă de la cursuri.

Si procesele au continuat până prin 1960- Aceasta e adevărata generaţie, să-i spunem "GENERATIA LUI PAUL GOMA".

Vara lui 1957, în Parcul Privighetorilor din Bucureşti doi îndrăgostiţi, studenţi. Băiatul e omorât pe loc iar fata grav rănită de un securist numai pentru că erau studenţi şi complotau "lângă tufiş".

S'a interzis doliul la universitate. Băiatul a fost îngropat discret în satul lui. Fata n'a avut nimic de mărturisit.

La Craiova, vara lui 1958, studenţi din Bucuresti în practică, sunt stâlciţi din bătaie, Motivul: "să vă iasă din cap că sunteţi telectualibă ! Vă scoatem noi Ungaria din cap !".

Si aşa peste tot.

Aşa a fost generaţia lui Goma. Biciuită. Batjocorâtă. Dar n'a versificat pagini marxiste.

După legarea de sforile marionetelor a "celui mai etc..fiu al poporului" o parte din generaţia lui Goma a făcut o greşeală, au sperat într'un reviriment real, într'o primăvară ca cea a seninului Dubcek dela Praga.

Au fost ademeniţi şi unii au intrat chiar şi în partid. E drept, o parte cu gânduri de parvenire, dar alţii cu intenţia de a fi de folos culturii acelui NEAM năpastuit. Trezirea a fost amară. Paiaţa, după ce se bâlbâise cu ocazia reabilitării lui Pătrăşcanu şi-a terminat rolul fixat. Securitatea a rămas la vechile ei obiceiuri.

Ce a mai rămas din generaţia lui Goma, a protestat. Care a putut a fugit. Goma a rămas, curajos, inconştient de curajos.

Despre recenta lui arestare şi eliberare se ştie.

Stiri primite din ţară m'au consternat, aflând că unii oameni de rând, îl blamează susţinând că atitudinea lui a înăsprit represaliile contra tuturor. Nu poate să nu doară obtuzitatea celor care neputând face nimic demn, spurcă demnitatea altora.

Asta îmi aminteşte şi de alte cazuri similare. Imbuibaţi ani de zile, în Vest, scăpaţi la timp din România, unde nu făcuseră decât, să ne exprimăm elegant, gafe politice, au început să-i judece pe cei ce-şi lăsaseră sănătatea şi viaţa prin închisori şi lagăre. Au fost bârfiţi şi Radu Gyr şi Crainic, uitându-se că- înainte de a avea slăbiciuni fiziologice, ei au fost martiri pe deplin-.

Goma merită cu prisosinţă să dea numele unei generaţii, pentru că nu şi-a îndoit grumazul.

Unii, puţin după ieşirea din închisori, riscându-şi viaţa au fugit. Mulţi au capitulat, obosiţi. Goma, în conformitate cu propia lui măsură a rămas ca să fie simbol şi exemplu. I se impută că după August 1968 a intrat în partid. E şi asta o dovadă de curaj, intrând în groapa cu hiene. Este gladiatorul cinstit al unei literaturi în pragul nefiinţei.

Cu surprindere am citit anumite aluzii agramate la adresa lui Goma, făcute de câte cineva din categoria celora care având furunculoză în închisoare, au spus că cicatricele sunt de la fierul roşu pentru a impresiona naivii şi a face avere.

Aş fi aproape mulţumit dacă, în această nebuloasă de inconştienţă politică a unei bune părţi a emigraţiei române, cei care nu pot să înţeleagă să nu mai discute pe Paul Goma şi gegeneraţia lui, generaţie care a dat un procentaj foarte ridicat de victime inocente, pentru care fapt trebuie respectată.

Romeo BRAN

SERIOASE PROBLEME STRATEGICE

Urmare din pag. 1

In noua situaţie creată de bomba Neutron, ipotezele şi îngrijorările care au stăpânit mult timp că, în cazul unui conflict armat, ruşii se vor încumeta ca printr'un atac fulger să ocupe Europa de apus în 72 de ore, au început ca să-şi piardă din actualitate. E în afară de orice îndoială că bomba Neutron i-a scos pe comuniştii sovietici din conceptul lor strategic, cel puţin pentru o bună perioadă de timp. Cu pasul uriaş al noii bombe, oamenii de stiinţă au întors lumea pe dos.

Superioritatea prezentă a Statelor Unite nu constă numai în pasul uriaş al bombei Neutron. Ci şi în alţi puternici factori care constituiesc temeliile oricărei strategii. E vorba de factorul economic şi cel politic.

Din punct de vedere economic, America este, în chip clar, cea mai puternică din lume. In timp ce Rusia Sovietică, de la începutul ei şi până acum , cu toate marile ei vorbe, despre planuri şi eforturi de mai bine, nu s'a putut scăpa niciodată de permanentele şi serioasele mizerii economice.

In timp ce din punct de vedere politic, pe bună dreptate, i se poate imputa multe, nu e mai puţin adevărat că de câtva timp America şi-a îmbunătăţit poziţia la un nivel de superioritate, şi în acest câmp. Mai înainte de toate, graţie procesului de declin în influenţa politicii sovietice. Eliberarea popoarelor de sub colonialism i-a luat Moscovei marele ei motiv de agitaţii. Chestia Ungariei şi Cehoslovaciei, straşnicele mizerii de tot felul din statele comuniste satelite, şi, apoi, linia de oarecare independenţă a partidelor comuniste din occident, au rănit foarte greu potenţialul politicii comuniste a Cremlin-ului. Pentru toate aceste motive, influenţa politicii sovietice în lume e în chip sigur în declin.

Să dea Dumnezeu ca acest declin să fie începutul unei mai bune aşezări a lumii.

Eugen BÂRSAN

"NU POT EI DURA, CÂT PUTEM LUPTA"

PARTEA ÎNTÂIA

POVESTEA ADEVĂRATA A UNEI FAMILII DIN REZISTENŢA ROMÂNA

Av. Cornel DUMITRESCU

La 23 Aprilie 1977 pe aeroportul Kennedy din New York, sosea o familie de români: Alexandru şi Emma-Bratu.

REPUBLICA SOCIALISTA ROMANIA
MINISTERUL DE INTERNE
Direcţia Generală a Penitenciarelor
Penitenciarul AIUD

Anul 1976 luna IV ziua 5
Domiciliul avut la arestare: Bucureşti str. Calea Călăraşi nr. 41 B sect. 4

BILET DE LIBERARE Nr. 5064 1976

Numitul BRATU ALEXANDRU
Născut în anul 1918 luna aprilie ziua 14 în comuna Sipote judeţul Iaşi
profesia economist fiul lui Alexandru şi al Ioana
A fost depus ca condamnat de la 06.08.1974 până la 05.04.1976
De către Tribunalul Milit. Bucureşti mandat nr. 98/1975
emis de Trib. Milit. Bucureşti sentinţa nr. 81/1975
pentru faptul de propagandă împotriva orînd. socialiste
A fost pus în libertate prin exp. ped. s-a admis rec. extraord de către Trib. Suprem conform Dec. penală nr. 28/1976
Numitul se stabileşte cu domiciliul în comuna Bucureşti sector 4 str. Calea Călăraşi nr. 41 B
judeţul ILFOV

In acea zi însorită de primăvară americană, lua sfârşit calvarul totalizând peste 31 de ani petrecuţi în maioritatea închisorilor şi lagărelor de muncă din "Gulag-ul" românesc, al acestei familii, care, cu o dârzenie şi un curaj rar întâlnit, a luptat în permanenţă împotriva fiarei coministe ce ne stăpâneşte ţara, trebuind să plătească cu propria lor tinereţe şi sănătate, tributul credinţei lor nestrămutate în dreptatea luptei anti-comuniste a poporului român.

In închisorile de la Jilava, Aiud, Oradea, Râmnicul Sărat, Ministerul de Interne, Uranus, Mislea şi Miercurea Ciuc, la Canalul Morţii sau la minele de la Cavnic şi Baia Sprie, ca şi în domiciliul forţat din Bărăgan unde au suferit alături de Paul Goma, soţii Bratu nu şi-au pierdut nici o clipă speranţa izbândei poporului român în lupta cu anti-christul.

Doi oameni culţi şi inteligenţi, de o modestie rar întâlnită, la o vârstă apropiată de momentul pensionării, au hotărât să ia viaţa de la început (pentru a câte oară?) numai din dorinţa de a respira o clipă aerul libertăţii şi a putea striga occidentului adevăruri groaznice la care acesta a rămas surd atâţia ani.

Când vameşul american i-a cerut actele, d-l Bratu i-a întins cu un gest sfios, biletul de eliberare din închisoarea Aiud, de unde fusese eliberat în urmă cu câteva luni, ca urmare a intervenţiei personale a senatorului Jackson, care a fost sesizat de un inimos român, preotul Alexandru Raţiu din Plainsville-Illinois, fost deţinut politic şi coleg de suferinţă cu d-l Bratu, timp îndelungat.

Născut în 1918 în comuna Şipte din Judeţul Iaşi, Alecu Bratu-cum îi spuneau colegii- îşi dă în 1936 bacalaureatul la renumitul Liceu Internat din Iaşi, al cărui elev bursier fusese, alături de Mihai Popescu, azi profesor universitar la Buenos Aires, Mihai Jacotă, profesor de drept roman şi internaţional la Universitatea Iaşi, Tudor Greceanu aviator, inginer Dumitru Secară şi mulţi alţi tineri eminenţi, cu majoritatea redevenind coleg. Insă de suferinţă, pentru încă mulţi ani, în diversele închisori comuniste care au distrus floarea tineretului intelectual din România.

După ce în 1940 îşi ia Licenţa în Drept, în 1942 obţine Doctoratul în Drept cu specialitatea "Drept internaţional maritim", precum şi Doctoratul în Stiinţe Economice, ambele la Universitatea din Iaşi.

Funcţionează o perioadă ca asistent universitar la catedra de Drept Comercial, pe lângă renumitul profesor Petre Dragomirescu, profesând concomitent şi avocatura în Baroul de Iaşi.

Din toamna anului 1945 până la arestarea sa în primăvara lui '48, pledează în Baroul de Ilfov, uneori alături chiar de Demostene Botez care ocupa atunci funcţia de preşedinte al Uniunii Barourilor din România. Ca majoritatea juriştilor din generaţia sa, Dr. Bratu a început de tânăr activitatea sa politică. Fiu de învăţător de ţară, crescut în ambianţa satului moldovenesc a optat de la început pentru Partidul Naţional Tărănesc al lui Maniu, în care activa şi tatăl său şi unde datorită activităţii entuziaste şi prodigioase ajunge în scurt timp să ocupe funcţii destul de însemnate. Astfel între 1937 si 1942 este unul din conducătorii Tineretului Universitar Naţional-Tărănist din centrul studenţesc Iaşi, iar în 1944 în condiţiile ilegalităţii impuse de dictatura militară, funcţionează un timp la Secretariatul General al partidului, ca secretar al profesorului Ioan Hudiţă, care împreună cu Ghiţă Pop au deţinut secretariatul adjunct al P.N.T., până la numirea în toamna anului 1944 a lui Nicoale Penescu.

Intre 1945-1947 se ocupă de îndrumarea şi coordonarea activităţii organizaţiilor de tineret P.N.T. din Moldova, iar după dizolvarea ilegală de către comunişti la 29 Iulie 1947 a P.N.T. a avut printre altele sarcina de a răspunde de organizaţia de tineret din capitală, activitate pe care o va îndeplini cu constiinciozitate până la arestarea sa la 19 Mai 1948. Mulţi din tinerii care au acţionat în acea peroadă au fost ulterior arestaţi şi judecaţi în loturi, dintre care unele purtau chiar numele lui Bratu.

O activitate importantă, dar care a contribuit apoi la condamnarea sa la ani grei de închisoare, a fost aceea de secretar general al asociaţiei "Tinerii prieteni ai anglo-americanilor", funcţie pe care a deţinut-o de la creearea ei la 25 Februarie 1945, până la arestarea sa din 1948, după care organizaţia a fost dizolvată. Presedintele acestei organizaţii era judecătorul Gheorghe Mihai, care ulterior, la 9 August 1946 a fost asasinat chiar în incinta tribunalului de la Piteşti de o bandă de comunişti, se pare cu complicitatea directă a lui Doncea care ocupa pe atunci funcţia de prim-secretar al p.c.r. pe Judeţul Argeş ca şi a unora din cei mai impotanţi conducători comunişti de astăzi. Iniţial organizaţia fusese concepută sub denumirea de "Tinerii prieteni ai Naţiunilor Unite", dar pentru a nu stânjeni activitatea organizaţiei mari cu acelaşi profil, la sugestia d-lui Vişoianu unde au fost chemaţi magistratul Mihai şi avocatul Bratu, s'a hotărât noua denumire.

Prima arestare a Dr.Bratu, a survenit la câteva zile după data de 12 Aprilie 1945 când a murit Preşedintele Roosvelt al U.S.A., cu ocazia unei întruniri care avusese loc la Ateneul Român, pentru comemorarea acestei morţi, adunare care fusese iniţiată de organizaţia de tineret a P.N.T., precum şi de asociaţia "Tinerii prieteni ai anglo-americanilor".

După stadiul de anchetă efectuat la etajul cinci al Prefecturii Poliţiei din Capitală, a fost închis în lagărul de internaţi politici de la Slobozia, unde întâlneste şi alţi luptători naţional-ţărănişti, legionari, liberali, socialişti de-ai lui Titel Petrescu, etc... După o detenţie de 7 luni, la 20 Octombrie 1945 Dr Bratu împreună cu alţi câţiva deţinuţi evadează din lagăr, cu scopul de a aduce la cunoştinţă conducerii P.N.T. cât şi a misiunii americane de la Bucureşti şi în deosebi ziariştilor americani Etheridge şi Markham care erau corespondenţi speciali pentru România, condiţiile de viaţă din lagăr, precum şi ilegalitatea deţinerii majorităţii deţinuţilor.

Ajuns la Bucuresti, Dr.Bratu întocmeşte un detailat raport pe care-l predă atât ziariştilor americani mai sus citaţi cât şi doamnei Clara Romanos de la Secretariatul P.N.T., pentru a-i fi predat lui Iuliu Maniu, care în două rânduri, în August şi Septembrie 1945 cu ocazia unor întruniri publice, protestase împotriva deţinerii în lagăre a unor membrii marcanţi ai P.N.T., pronunţând şi numele Dr.Bratu.

Pentru a i se pierde urma se retrage o scurtă perioadă în comuna Lespezi din fostul Judeţ Baia, unde se aflau părinţii săi.

După 1 Ianuarie 1946 când oficial s'au desfiinţat lagărele de la Slobozia şi Caracal pentru internaţii politici, Dr. Bratu se întoarce la Bucureşti unde reia legătura cu d-l Mark Shea, însărcinatul cu problemele culturale al misiunii americane, precum şi cu maiorul american de origină română Serafim Bota, de la misiunea militară americană, organizând diferite manifestări culturale, cursuri de limba engleză, o tabără la Brădet în Jud. Argeş, etc. In această tabără pe lângă tinerii care erau trimişi

Continuare in pag. 5

Inscripţia

Cu litere adânc săpate-n zid scria,
Deasupra unui ochi care veghează,
Inscripţia ce-n minte-i pururea trează:
„Nu ne pot ei da, cât putem răbda!"

Un adevăr cam crud dar de valoare...
Dar pentru cei ce suferise-atunci,
Iar pentru cei ce luptă e comun,
Deşi scris pe perete de-nchisoare

Şi scrisul, incrustat parcă cu dalta,
Era de dus cu multă încercare
Ce-n faţa duşmanului fără de cruţare,
Ştia la ce se poate aştepta.....

~~Deasupra~~ Sub ochiului ~~care~~ conştiinţei ce veghea,
Eu, mai optimist în cele ale soartei,
Am scris pentru [illegible]
„Nu pot ei dura, cât putem lupta"!

Al. Bratu

Cluj, 23 VI 1974

"NU POT EI DURA, CÂT PUTEM LUPTA"

Urmare din pag. 4

pentru recreere se afla și unii urmăriți de siguranță pentru activități anti-comuniste și opoziție față de armata sovietică, cum a

COMUNA LATESTI
(Sat nou din Bărăgan, în vara anului 1962)
Câteva din persoanel cu domiciliul forțat: Radu SURDULESCU, Paul GOMA, Dr.Alexandru BRATU, D. SAICEANU.

fost cazul publicistului Dimitrie Apostoliu, care era urmărit din cauza unor articole scrise împotriva lui Ana Pauker.

La jumătatea lunii Martie 1946, Dr.Bratu este arestat a doua oară, și anchetat în legătură cu organizația anti-comunistă "Sarmizegetusa", care purta numele unei reviste ce apărea clandestin. Ancheta a fost la început condusă personal de Mihail Levente care ocupa pe atunci Secretarul General al Chesturii Poliției și care mai târziu sub Georgiu-Dej a ajuns profesor universitar și ministru de finanțe. In afară de Levente, la anchetă mai participa fiul generalului Rădescu, care era secretarul lui Levente și care îl cunoștea pe Bratu din perioada războiului, când fuseseră concentrați în aceeași unitate de transmisiuni. Tot din această echipă de anchetă mai făceau parte și inspectorii de siguranță Petrescu și Mănăilă, ultimul provenind din poliție, precum și un comisar de siguranță comunist, pe nume Roșu. Ancheta căuta să stabilească condițiile în care apăruse revista anti-comunistă "Sarmizegetusa" precum și inițiatorii și sprijinitorii ei. Pe o listă cu susținătorii ei s'a găsit și numele Dr.Bratu și deși la percheziția domiciliară de la locuința și biroul avocațial al acestuia nu s'a găsit nici un exemplar, ele fiind depuse din prudență în altă parte, Dr.Bratu a fost implicat în cercetări.

Alături de Victor Sârbu-fost ofițer de marină- care editase această publicație ce demasca abuzurile și crimele trupelor de ocupație, de publicistul Groșanu, și de maiorul Lupoaie-soțul doamnei Alice Sturza, la care însă se descoperise un exemplar din raportul asupra lagărilor întocmit de Dr.Bratu după evadarea sa, mai figurau și alți luptători anti-comuniști.

Din dispoziții superioare, ancheta este preluată de doi comisari "noi": un fost șofer-Niculescu- cu care Dr.Bratu se va mai întâlni de multe ori de-acum înainte pe drumul Golgotei sale, și fostul farmacist Nicolski.

Despre Nicolski, Dr.Bratu stia multe încă din toamna anului 1941 când ca tânăr stagiar fusese numit din oficiu ca apărător în procesul unui grup de comuniști de la Iași, din care făceau parte avocatul Iașa Gherșinkron și fratele său doctorul Leon Gherșinkron, precum și alți inculpați din care numai doi sau trei erau români, care executaseră acte de spionaj și diversiune din dispozițiile lui Nicolski care fusese parașutat de sovietici în spatele frontului român.

Procesul care s'a judecat la Curtea Marțială din Iași s'a soldat pe baza probelor indubitabile vinovăției inculpaților comuniști dovediți ca agenți ai Uniunii Sovietice, cu care țara noastră era în război, cu condamnări de 20-25 de ani, Nicolki fiind eliberat de la Aiud în 1944 de către armata sovietică.

După 1944 doctorul Gerșinkron care-și schimbase numele în Grigorcea, cade în disgrația partidului, ba chiar este și el internat în același lagăr cu Dr.Bratu la Slobozia, iar mai apoi emigrează undeva în America. Farmacistul Nicolski deși, avansează rapid în ierarhia călăilor roșii, ajungând în scurt timp "marele inchizitor" al securității române, termină și el prost, trăgându-și un glonte în cap într'un cimitir, pe la sfârșitul anului 1952.

Sub presiunile diplomatice exercitate de misiunile engleză și americană de la București precum și a protestelor conducerii P.N.T. și în deosebi a domnului Nicolae Penescu, la sfârșitul lunii Mai, Dr.Bratu căruia nu i se putuse dovedi vinovăția în cazul "Sarmizegetusa" a fost eliberat, în arestul Ministerului de Interne, urmând a fi închis lotul mareșalului Antonescu, care tocmai fusese adus din U.R.S.S.

Deși scăpase ca prin urechele acului și făcuse deja cunoștiință cu aparatul represiv comunist, după eliberare Dr.Bratu continuă să activeze în cadrul organizației din care făcea parte, cu și mai multă abnegație. Evenimentul major al vieții politice românești din acel an '46, era campania electorală- în vederea alegerilor de la 19 Noiembrie, în care opinia publică românească, nedeprinsă cu machiavelismul bolșevic, își punea toate speranțele, crezând că guvernul comunist al lui Petru Groza impus de Vâșinsky va fi înlăturat de la cârma țării.

Dr. Bratu este desemnat din partea conducerii Comitetului pe țară al tineretului P.N.T. să activeze în cadrul comisiei de propagandă, în care activau Alexandru Bunescu, Popescu-Botoșani și alți membri influenți din P.N.T.

Datorită faptului că tatăl său figura pe lista P.N.T. a Județului Baia alături de prof. Ioan Hudiță, Dr.Bratu nu și-a depus candidatura, luptând însă din răsputeri pentru victoria partidului său, prof. Hudiță ieșind câștigător, cu toate obstrucțiile comuniștilor. Se mai câștigase o bătălie. Dar câte mai urmau...

Av. Cornel DUMITRESCU

SERVUL LUI DUMNEZEU, SAU SERVUL . . . CUI?

Ionel CERNEA

Renumitul evanghelist baptist din Statele Unite, Billy Graham, a întreprins între 3 și 10 Septembrie 1977, o vizită misionară în Ungaria.

In cadrul unei conferințe de presă, în preziua părăsirii Ungariei, Billy Graham a făcut câteva declarații pur și simplu năstrușnice. Nu știm dacă, în umbra acestor declarații, se ascunde vre-un oarecare interes confesional, naivitate, sau pur și simplu... senilitate ! Considerăm însă că, declarând presei ceea ce a declarat, Billy Graham, nu numai că a făcut "stânga-'mprejur" dela adevăratele învățături ale lui Isus Christos, care a spus-o categoric că "două săbii nu pot sta în aceeași teacă", și că omul nu-l poate servi, pe Dumnezeu și pe Satana, în același timp. Billy Graham, răstălmăcește aceste învățături ale Domnului, spunând că: în urma vizitei ce-a făcut-o în Ungaria, a rămas convins că religia poate să înflorească în societatea socialistă, adică în acea societate care neagă, pe toate căile și cu toate mijloacele, existența lui Dumnezeu. Mai departe, și credem noi, în mod ironic, Billy Graham a spus: "N'am devenit membru al partidului comunist de când am venit în Ungaria, și nici nu mi-s'a cerut aceasta". Iar noi spunem, nici nu era nevoie, căci, la ora actuală istorică, partidele comuniste nu au atât de mult nevoie de membri, ci de naivi care să le facă jocul, și "marele" evanghelist baptist, Billy Graham, a căzut- și vrem s'o credem, nu definitiv- în această mreje perfidă a ateiștilor. Avem însă pe această temă, unele rezerve, și aceasta, pe motivul unei alte declarații făcute în cadrul zisei conferințe de presă de către Billy Graham, în care afirmă că, el crede că : "Lumea se schimbă, și deci noi, din ambele părți, începem să ne înțelegem reciproc din ce în ce mai mult".

Continuare în pag. 7

LA TRAGICUL CIRC AL TÂRGULUI DE SCLAVI

Urmare din pag. 1

Goma are dreptate, la români până și vatmanii de tramvaie știu mai bine ce se va întâmpla decât au știut și știu reprezentanții de prima sau a zecea mână a marilor puteri.

E adevărat, românii au cam stat și stau tolăniți la poalele Carpaților, cum a zis cineva, dar toate au o limită, chiar și durerea. Până și Isus n'a mai putut răbda și a strigat: "Dumnezeul meu, pentru ce m'ai lăsat!".

Noi nu am fost lăsați, am fost vânduți și continuam a fi obiectul unor negocieri ce se numesc politice. Se discută la ONU și în sfere steril politice despre tot, despre molucani, palestinieni, bande de revoluționari roșii, alegerea voievodului țiganilor sau circul african. Dar că o națiune este în drum spre neființă, asta nu interesează. O lume pe drumul ce duce spre lumea ce se pierde. Dantescă imagine!

Suntem sclavii democrației ateniene.

Am convingerea însă că, în loc să organizăm vizite protocolare, în numele românilor care nu au împuternicit pe nimeni să vorbească în numele lor și să se dea mâna cu o minoritate criminală și paranoică mai bine am face tot ceea ce e omenește posibil ca să convingem, măcar acum, pe zarafii ființei noastre naționale că au greșit, că sunt în continuă greșeală și să-și anuleze taraba. Suntem sute de mii de români în străinătate. Sigur, nu ne putem elibera țara cu armele, dar ne putem face respectați, ne putem face auzit glasul cinstit, răspicat. In numele nostru, al familiilor noastre asuprite, în numele celor schingiuiți, uciși și aruncați în morminte necunoscute.

Să nu mai fim sclavii democrației ateniene.

Camil UDREA

Nota autorului: Am scris aceste rânduri cu un sentiment de rușine că, nefiind cetățean r.s.r.-ist, însă de naționalitate română, un grup de conaționali și-au luat dreptul să vorbească și în numele meu cu aceia care au fost și sunt groparii celor de o limbă cu mine, cu cei care au organizat tortura și crima continuă pentru sute de mii, milioane de inocenți. Este ca și cum ai deschide porțile cetății unei hoarde sângeroase și i-ai întâmpina cu pâine și sare când această hoardă nici măcar nu te-a asediat.

TRĂITE ÎN ÎNCHISORILE RESERISTE

MORCOVII ȘI . . . . VORBITORUL

I. A. ȘEITAN

Trei luni supă de ceapă, și, apoi, trei luni supă de morcovi, a fost singura mâncare ce ni s'a dat la Jilava, într'o perioadă de o jumătate de an. O mâncare pe care o numeam "apă chioară", fiindcă era fiartă fără de niciun fel de grăsime. Moromet, figura sinistră care pe vremea aceea era Comandantul închisorii Jilava, spunea că nu stă de vorbă cu noi decât dacă cântărim sub 42 de kilograme (circa 90 lbs).

Faza morcovilor, spre deosebire de a cepei, a avut totuși variația ei. La prânz mâncam morcovi dulci și seara ni se dădeau morcovi acri, ori viceversa. In chip natural, pielea fiecăruia dintre noi a început să se îngălbenească și astfel nu-i de mirare că arătam ca bolnavi de gălbinare.

După cele trei luni de morcovi, un mic grup am fost trimiși, cu o dubă Ana Pauker, la osânda muncilor de la Canal. In acest grup se afla și bunul meu prieten Colonelul Nicolaie Truțescu.

La primul vorbitor pe care Colonelul l-a avut încurând, în lagărul de la Canal, cu soția sa, aceasta văzându-l cum arată, îndurerată și îngrozită l-a întrebat de ce-i așa de slab și de galben.

Pentrucă vorbitorul era redus la o așa zisă convorbire de cel mult cinci sau zece minute, într'o hărmălaie asurzitoare, în care 50-60 de deținuți strigau cu disperare pentru a putea fi auziți, peste două rânduri de sârmă ghimpată între care se afla un șir de gardieni, Colonelul i-a spus soției, pe cât a putut, că morcovii sunt de vină.

Pe vremea aceea erau la modă caloriile și vitaminele. Ceeace soția lui a înțeles a fost că el are nevoie de morcovi ca să se refacă.

După câtva timp, Colonelul Truțescu este anunțat că i-a sosit un pachet. Era primul pachet primit de acasă de când a fost arestat. Fiindcă eram apropiați prieteni, apoi, mai făceam parte din aceeași brigadă de muncă și dormeam în aceeași cușetă, a ținut ca să mă invite, dimpreună cu Eugen Hațegan, la bucuria unei gustări din bunătățile pachetului. In sfârșit, primul brigadier Cujba, însărcinat cu distribuția pachetelor, aduce și desface pachetul Colonelului. Spre marea noastră surprindere și desamăgire, înăuntru se găseau 5 Kg de morcovi și nimic altceva. Iubita lui soție îi trimisese vitamine ca să se refacă.

Pentru vorbitoarele, care la început se țineau în ultima Duminică a fiecărei luni, veneau, din toate colțurile țării, mii de persoane. In chip obișnuit, această mulțime trebuia să aștepte câteva zile, în frig și viscol, pentru îndeplinirea formalităților. Singurul loc de adăpost și dormit era dedesubtul căruțelor cu care lumea se deplasa de la Valea Neagră.

Destul de des vorbitoarele erau refuzate și astfel bietele femei, căci ele erau acelea care în majoritatea cazurilor își căutau, suferinde, bărbații și copiii, se întorceau acasă plângând și cu inimile rupte de durere că n-au putut ajunge să vorbească cu cei căutați.

Colonelul Nicolaie Truțescu a murit în Lagărul Peninsula de ciroză. Dumnezeu să-l odihnească în pace.

NEPOTISMUL ÎN REGIMURILE COMUNISTE

Karl Marx a spus că "familia în toată plenitudinea ei servește numai la întărirea burgheziei", făcând prorocirea că "noua bază economică instaurată de comunism va crea o formă superioară de familie". Regimurile comuniste susţin că au la baza lor marxism-leninismul ştiinţific, care a făcut să dispară din societatea omenească "exploatarea omului de către om, fără privilegii de clasă sau de familie". In realitate doctrina comunistă pusă în practică nu a adus nici o schimbare în societatea omenească. Partidul comunist care cu multă pompozitate era definit că însumează pe cei mai înaintaţi oameni ai muncii, vizionarii unei noi lumi, a ajuns să dea posibilitatea să fie dominat în întregime, de Secretarul General al acestuia, care deţine puteri dictatoriale nelimitate. Bucharin, cunoscutul gânditor comunist, a spus cu multă dreptate și fină ironie că, "omenirea în evoluţia ei a trecut prin trei perioade: matriarhatul, patriarhatul și secretariatul". Se părea că după moartea lui Stalin, Secretarul General al Partidului se cobora la un nivel mai scăzut în ierarhia organelor de partid. Dar după câţiva ani s'a ajuns iarăși ca Secretarul General să deţină în mâna sa întreaga putere politică și formal să fie în același timp până și cap al Statului; cum sunt azi Brejnev în Rusia și Nicolae Ceaușescu în România.

Dar spre deosebire de Stalin conducătorii regimurilor comuniste din vremea noastră își întăresc puterea lor și prin nepotism, conducând treburile statului prin membrii din familiile lor, nesocotind învăţăturile lui Marx și Lenin. Ce este și mai mult, membrii familiilor conducătorilor constituie o clasă aparte, care se bucură de toate privilegiile, fiind feriţi de rigorile legilor în caz că se abat dela acestea.

Un exemplu tipic în această privinţă este regimul comunist din România. Puterea politică deplină este în mâinile lui Nicolae Ceaușescu, care este Președintele Republicii și Secretar General al Partidului Comunist. El împarte această putere cu soţia sa Elena Ceaușescu născută Petrescu. In luna Ianuarie 1977 ea a fost promovată membru în Biroul Permanent al Comitetului Central al Partidului Comunist, care este compus din 9 persoane. De ambiţie bolnăvicioasă, gelozie feroce împotriva altor femei "fruntașe", cruntă răzbunare, ea manifestă public și fără nici o rezervă că împarte puterea cu soţul ei. Străduinţa de a sublinia acest fapt, este doar invers proporţională cu muţenia completă ce o păstrează. Până azi nu s'a remarcat prin nici o cuvântare, sau vre'o intervenţie în dezbaterile comitetelor și comisiilor din care face parte. Contribuţia sa este fotografierea alături de soţul ei la manifestaţiile publice și șefia diferitelor colective în cercetări din domeniul chimiei. Intr'o asemenea lucrare recent publicată, Elena Ceaușescu este arătată ca șef la peste o duzină de colective, compuse din oameni de știinţă celebri, fără să se distingă prin nici o lucrare proprie. Goana după titluri academice străine este nesăbuită. Elena Ceaușescu se întoarce din fiecare din numeroasele călătorii oficiale ale soţului ei în străinătate, cu câte un "doctor honoris causa" al vre'unei academii sau universităţi provinciale, eveniment comentat cu multă religiozitate de presa comunistă dirijată din România. Presa străină a comentat de foarte multe ori extravaganta viaţă ce o duce Elena Ceaușescu, care își comandă toaletele la casele de modă parisiene, ducându-se cu un avion special la probarea lor.

Nicu Ceaușescu în vârstă de 24 ani, băiatul soţilor Ceaușescu, după escapade dealungul Europei și o încercare nereușită de a termina studiile la o universitate engleză, a fost pus ca președinte al Uniunii studenţilor și în același timp este membru în Comitetul de conducere al Biroului politic al Tineretului comunist. Fratele său adoptiv Valentin, băiatul legitim al lui Janos Fazekas, adoptat de soţii Ceaușescu, nu deţine nici o funcţiune importantă în administraţia de stat, dar se bucură de toate privilegiile familiei. După instaurarea la putere a regimului comunist a ajuns la modă adoptarea de copii, de către fruntașii comuniști, pentruca să dea impresia că sunt oameni de familie. Soţii Ceaușescu au adoptat pe Valentin, băiatul lui Fazekas, vechi comunist ungur încă din epoca ilegalităţii partidului; alţi comuniști cum este Bârlădeanu au adoptat doi copii - un băiat și o fată - astfel că de azi pe mâine s'au găsit capi de familii lărgite prin familiile copiilor adoptaţi. Cu toate că Valentin nu ocupă nici o funcţie în stat, agenţii autorităţilor caută să-i păstreze o imagine pură, apărându-l de rigorile justiţiei până și în accidente de automobil.

Ion Ceaușescu, frate, agronom de meserie, este ministrul adjunct al agriculturii. Ilie Ceaușescu, frate, care etalează titlul de doctor în istorie, este general maior în armată și istoric, consilier politic al armatei; Marin Ceaușescu, frate, șeful secţiei comerciale al Ambasadei din Viena; Florea Ceaușescu, frate, redactor șef al Gazetei Agriculturii; Nicolae Ceaușescu, frate, consul, la Kiev, care ţine legături directe din încredinţarea Șefului cu Moscova; Elena Ceaușescu măritată Bărbulescu, soră, directoarea Gimnaziului din Scornicești, soţul ei Primar al orașului; Maria Ceaușescu măritată Mănescu, soră, soţul ei Prim-Ministru; Reghina Ceaușescu măritată Verdeţ, soră, căsătorită cu fruntaș comunist, membru în toate organele de conducere ale partidului; Corneliu Burtică, nepotul lui Ceaușescu, membru în Biroul politic și ideolog al partidului; Ion Ioniţă, nepotul lui Ceaușescu, șef al Statului Major al Armatei, General; Gheorghe Petrescu, cumnatul lui Ceaușescu, Ministrul Industriei de Mașini; Dumitru Petrescu, cumnat cu Ceaușescu, prim vice-președinte al unei mari intreprinderi de Stat.

Presa străină în mai multe rânduri s'a ocupat de felul cum Nicolae Ceaușescu exercită puterile de stat prin membrii familiei sale.

Reproducem din gazeta 'Die Westwoche" din 10 August 1977, "Clanul familiei Ceaușescu".

Miron Butariu

Wer was ist in Bukarest

Nicolae Ceausescu
Generalsekretär der KP Rumäniens;
Präsident der Republik;
Vorsitzender des Staatsrates;
Vorsitzender des Verteidigungsrates;
Vorsitzender des Höchsten Rates für die wirtschaftliche und soziale Entwicklung;
Oberster Befehlshaber der rumänischen Armee;
Mitglied des Ständigen Büros des Exekutivkomitees der KPR;
Mitglied des ZK der KPR;
Vorsitzender des Nationalen Rates der Sozialen Vereinigungsfront.

Frau Elena Ceausescu
von Beruf Chemie-Ingenieur;
Generaldirektorin des Instituts für Chemieforschung;
Mitglied des Sozialen Rats für Wissenschaftliche Forschung;
Mitglied des Ständigen Büros des Exekutivkomitees der KPR;
Mitglied des ZK der KPR;
Titularmitglied der Rumänischen Akademie, Sektion Chemische Wissenschaften;
Mitglied des Nationalen Rates der Sozialen Vereinigungsfront;
Vorsitzende der Sektion für chemische Industrie des Höchsten Rates für die wirtschaftliche und soziale Entwicklung;
Mitglied des Politischen Exekutivkomitees.

Sohn Nicolae („Nicu") Ceausescu
Student;
Sekretär im ZK der Rumänischen Jungkommunisten (zu deren Vereinigung nunmehr auch die Studentenunion zählt);
Mitglied des Nationalen Rates der Sozialen Vereinigungsfront.

Bruder Ion Ceausescu
von Beruf Agraringenieur;
stellvertretender Minister für Landwirtschaft und Lebensmittelindustrie.

Bruder Ilie Ceausescu
von Beruf Historiker;
Generalmajor der rumänischen Armee;
Mitglied der rumänischen Militärakademie;
Sekretär des Höchsten Politischen Rats der rumänischen Armee.

Bruder Marin Ceausescu
Botschaftsrat an der rumänischen Botschaft in Wien;
Chef des dortigen rumänischen Handelsbüros.

Bruder Florea Ceausescu
führender Agrarjournalist Rumäniens;
ständiger Leitartikler der Parteizeitung für Landwirtschaftsfragen.

Bruder Nicolae Ceausescu
Konsul in Kiew.
(Der Name Nicolae ist kein Irrtum. Der große Nicolae hat noch einen jüngeren Bruder dieses Namens.)

Schwester Elena Burbulescu
Direktorin des Gymnasiums in Scornicesti, dem Geburtsort Ceausescus. Ihr Mann ist LPG-Vorsitzender von Scornicesti.

Schwager Manea Manescu
verheiratet mit Ceausescus Schwester Maria;
Ministerpräsident der Republik.

Schwager Ilie Verdet
verheiratet mit Ceausescus Schwester Reghina;
Mitglied des Ständigen Büros des Exekutivkomitees der KPR;
Mitglied des Politischen Exekutivkomitees;
Mitglied des ZK.

Neffe Cornel Burtica
Chefideologe und Stellvertretender Ministerpräsident;
Mitglied des Ständigen Büros des Exekutivkomitees der KPR;
ZK-Sekretär;
Mitglied des Politischen Exekutivkomitees.

Schwager Gheorghe Petrescu
Staatssekretär mit Ministertitel im Ministerium für Maschinenbau-Industrie.

Schwager Dimitru D. Petrescu
1. Stellvertretender Vorsitzender des Kreises Ardes.

Neffe Ion Ionita
Stellvertretender Ministerpräsident.

Jonas Fazekas
Schwiegervater von Ceausescus Adoptivsohn Valentin;
Stellvertretender Ministerpräsident;
Minister für Binnenhandel;
Mitglied des Politischen Exekutivkomitees.

UN ACT MIC AL UNEI ORGANIZAŢII MARI

In general așa se face de când este lumea: persoanele care realizează ceva extraordinar sunt răsplătite. Răsplata lor se face fie ridicându-le o statuie, un monument, înscriindu-le numele în piatră, sau li se acordă titluri ori li se pun la dispoziţie bunuri materiale. Toate acestea, bineînţeles pentru activităţi ieșite din comun, spre binele comunităţii din care fac parte sau spre binele omenirii. Un Pasteur, un Koch, și alţii, au statui în toate colţurile lumii. Numele lor se găsesc ca nume de străzi în multe orașe din lume.

In timpurile noastre se pare că astfel de obiceiuri aparţin trecutului. Nu mai este nevoie să faci ceva deosebit pentru a fi răsplătit. Este suficient, chiar, să ai activităţi negative, să-ţi baţi joc de semenii tăi, să-i insulţi sau să lupţi contra libertăţii lor.

Deunăzi, opinia publică a rămas surprinsă, ba mai mult, chiar consternată, și anume, atunci când a luat la cunoștinţă că Organizaţia Naţiunilor Unite a acordat secretarului general al partidului comunist sovietic, Leonid Brejnev, o Medalie de Aur a Păcii. Revolta a crescut la maximum când, câteva rânduri mai jos, se putea citi că secretarul general al ONU-ului, dr. Kurt Waldheim, s'a prezentat personal la Moscova ca să-i predea medalia lui Leonid Brejnev.

Orice om cu bun simţ, chiar fără studii universitare socotește acordarea unei medalii de aur lui L. Brejnev, ca o rușine și o insultă, și anume în sens dublu: Leonid Brejnev nu este vrednic de primirea unei asemenea medalii, și în al doilea rând călătoria secretarului general la Moscova.

Leonid Brejnev n'a făcut nimic pentru pace, din contră a luptat contra păcii. El a ordonat invazia unei ţări (Cehoslovacia), a călcat în picioare voinţa de libertate a slovacilor și cehilor, cu alte cuvinte a comis un act de agresiune, condamnată de dreptul internaţional, de Charta ONU-ului și de opinia publică internaţională. Pentru această agresiune, în loc să fie condamnat pentru "crimă contra păcii", ONU îi acordă medalia "păcii"! Poate o organizaţie internaţională care a fost fundată să apere pacea, să ofere o medalie unui agresor?

Leonid Brejnev este în plus și lipsit de bunăcuviinţă și de respect faţă de oamenii cu care tratează. Leonid Brejnev invită ca "oaspete al guvernului sovietic, pe Dubcek reprezentantul statului cehoslovac", și în loc să-l trateze ca oaspete "îl strânge de gât și-l pălmuiește". Poate un astfel de primitiv să fie răsplătit de cea mai înaltă organizaţie din lume?

Leonid Brejnev este șeful unui stat care înăbușe dorul de libertate al polonezilor, germanilor, cehilor, slovacilor, ungurilor, românilor și bulgarilor, naţiuni care pe vremuri au format state independente, iar acum state fără suveranitate, conduse și jefuite de centrala de sub conducerea medaliatului! Așa răsplătește secretarul general și ONU transformarea libertăţii în sclavie? Să i se fi acordat "medalia de aur a păcii" lui Leonid Brejnev pentrucă întreţine "școli de teroriști" și înarmează "bande de teroriști" în toată lumea? Mai știi de unde sare iepurele!!! Să nu-i fie cunoscut d-lui Kurt Waldheim și ONU-lui, că ţara peste care tronează medaliatul are cele mai multe lagăre de concentrare, că posedă cele mai multe case de nebuni, unde poţi intra fără consult medical și sentinţă judecătorească? Să nu le fie cunoscut?

Să nu știe d-l Kurt Waldheim și ONU că Uniunea Sovietică este cel mai mare imperiu colonial din lume, unde temnicerul popoarelor este Leonid Brejnev, și ţara unde se practică pe scară largă "genocidul" acel flagel condamnat însăși de ONU? Să nu se știe oare??

Să nu se știe că Leonid Brejnev a fost el acela care, în vreme ce era "marele satrap" în Basarabia, a patronat "deportările de români de acolo spre Siberia și interiorul Rusiei pentru ca Basarabia să piardă caracterul românesc? Să nu se știe oare???

Oare n'a auzit d-l Kurt Waldheim și ONU de masacrele din Rusia, de revoltele din Ţările Baltice, din Ucraina, din Basarabia, sau de revoltele deţinuţilor de la Workuta? Nu s'a auzit la ONU?? Nu se știe la ONU că revoluţia comunistă a costat, în cei 60 de ani de existenţă peste 60 de milioane de jertfe?

Ne întrebăm care sunt meritele extraordinare ale lui Leonid Brejnev ca să primească o medalie a păcii de aur a ONU-ului?

Dacă d-l Kurt Waldheim și cei ce-au hotărât să i se acorde medalia de aur a păcii lui Leonid Brejnev cu gândul ca să se pună bine cu stăpânirea, în cazul când comunismul va "învinge pe tot globul", se înșeală amarnic, și în sens dublu: comunismul nu va învinge în lume și, în al doilea rând, să admitem prin absurd că va învinge, printre primele victime vor fi dr. Kurt Waldheim și toţi aceia ce vor ajuta pe comuniști să învingă. . . .

La Berlin, Praga, Varsovia, Budapesta, Sofia și București, cimitirile sunt pline de crucile acelora ce-au ajutat la "victorie" dar au căzut primii. . . . .

Alexandru S. ALDEA

POLITICĂ ŞI PSIHIATRIE :

U.R.S.S. - UL ŞI ROMÂNIA PE BANCA ACUZAŢILOR !

Intre 28 August și 3 Septembrie a.c. s'a desfășurat la Honolulu-Hawai (S.U.A.) al șaselea congres mondial de psihiatrie.

Au participat peste cinci mii de psihiatri reprezentând șaptezeci și cinci de societăți naționale.

Aspectele profesionale abordate au fost în întregime eclipsate de o problemă etică și morală de mare actualitate și gravitate: UTILIZAREA DE CATRE UNIUNEA SOVIETICA SI DE ALTE TARI A PSIHIATRIEI IN SCOPUL REPRESIUNII POLITICE!

Intrebuințarea frauduloasă, abuzivă și criminală a psihiatriei, drept mijloc de represiune politică, a fost condamnată de forul internațional în ciuda disperatei opoziții a Uniunii Sovietice și a aliaților săi principali în această dispută - Cuba, India și Nigeria-Rușinoasă alianță!

Dar să urmărim istoricul problemei.

Congresul internațional de psihiatrie din Mexico 1971 trebuia să ia act pentru prima dată de aplicarea diverselor tratamente psihiatrice disidenților sovietici. Cu puțin timp înainte de deschiderea lucrărilor Vladimir Bukowski reușise să strângă și să transmită congresului un dosar de patru sute de pagini în care expunea cazurile unui anumit număr de disidenți, internați în URSS și tratați ca bolnavi psihiatrici. Făcând un apel la comunitatea psihiatrică internațională Bukowski încheia cu cuvintele: "Nu există pentru un om cu mintea sănătoasă, destin mai îngrozitor decât internarea pe timp nelimitat într'un azil psihiatric".

Urmarea acestui memoriu: Bucowski este din nou arestat. A treia oară.

De atunci și până astăzi mărturiile și informațiile s'au înmulțit.

In 1971, congresul din Mexico nu a examinat problema abuzurilor în materie de psihiatrie. Delegația sovietică a fost cea care s'a opus amenințând chiar cu retragerea din Asociația Mondială de Psihiatrie. De data aceea participanții la congres au cedat șantajului sovietic.

Inmulțirea abuzurilor precum și pierderea a unor bune părți din creditul științific și chiar politic al URSS - lui a făcut ca repetarea situației în 1977 să nu mai fie posibilă.

A fost meritul colegilor psihiatrii din vest de a deschide discuția, de a o purta cu fermitate și de a susține rezoluțiile clare de condamnare a practicilor abuzive și criminale.

Astfel doctorul Jean Ayme, președintele sindicatului psihiatrilor din spitalele franceze și doctorul Gerard Bles, președintele Sindicatului psihiatrilor au prezentat o moțiune "a comisiei psihiatrilor francezi împotriva folosirii psihiatriei în scopuri politice".

In această moțiune care a fost discutată în ședința plenară, medicii francezi au cerut eliberarea tuturor disidenților internați pentru motive politice, din URSS, România, Africa de Sud sau oriunde altundeva, posibilitatea de a ancheta asupra acestor practici psihiatrice și garanția unei totale independențe profesionale.

Alți delegați, domnii Harold Merskey (Canada), Weinberg, președintele Asociației americane de psihiatrie și Paul Chodoff din Washington, au cerut condamnarea severă a metodelor psihiatrice din URSS-. "Doar pentru această țară, a arătat dl. Chodoff, avem cunoștință în cursul ultimilor șase ani de două sute zece cazuri de internări nejustificate de disidenți politici" - Tot el a arătat că fenomenul este întâlnit și în România, Cehoslovacia, și alte țări

El a denunțat atitudinea psihiatrilor care participă la această mascaradă.

După cum vedem România lui Nicolae Ceausescu s'a aflat sub acuză și în atenția plenarei congresului. Tactica de obstrucție, tergiversare, dezinformare, adoptată de URSS și aliații săi a esuat până la urmă în mod penibil.

In timp ce Babaian, delegatul sovietic, vorbăreț și abil, în aparență complet străin de conduita represivă imputabilă profesorilor Snejnevsky, Morozov, Nadzharov și Vartanian, toți prezenți la lucrări, picta minuțios tabloul legal al dispozitivului psihiatriei din URSS permițându-și în treacăt să dea unele lecții delegaților occidentali, într'o sală din afara incintei congresului se desfășura conferința de presă a lui Leonid Pliuhsci.

Leonid Pliuhsci lua cuvântul pentru a reaminti celor suferinzi de amnezie selectivă sau memorie complezentă propria sa dramă și tragedia celor internați și "neutralizați" cu mijloace farmacologice în spitalele de psihiatrie sovietice.

La finele congresului din Honolulu s'au adoptat două moțiuni:

-Rezoluția britanică adoptată cu 90 de voturi contra 88 la 1 Sept. este următoarea:

"Asociația mondială de psihiatrie ia notă de abuzurile psihiatriei în scopuri politice și condamnă astfel de practici în toate țările unde ele au loc; cere tuturor organizațiilor profesionale ale psihiatrilor din aceste țări să renunțe și să se suprime astfel de practici în aceste țări; Asociația mondială de psihiatrie - aplică aceste rezoluții în primul rând la abuzul dovedit din plin al utilizării psihiatriei în Uniunea Sovietică în scopuri politice".

-Rezoluția americană adoptată cu 121 de voturi contra 66 are următorul text:

-"Asociația mondială de psihiatrie se ridică împotriva utilizării abuzive în orice punct al lumii a cunoștințelor și echipamentelor psihiatrice în scopul eliminării disidenței și va crea o comisie de anchetă asupra abuzului psihiatriei pentru a examina toate informațiile sau plângerile care sunt adresate președintelui Asociației mondiale de psihiatrie privitor la abuzurile psihiatriei în scopuri politice".

Nu interesează numărul milogilor și conformiștilor care au sărit în apărarea URSS - ului. Stim de ce este în stare o anumită comunitate servilă. ONU-ul este o demonstrație suficientă.

Pentru noi este importantă în primul rând condamnarea. In al doilea rând este importantă poziția activă a Asociației mondiale de psihiatrie. Ea va ancheta cazurile ce-i vor fi semnalate.

In al treilea rând este important și grav faptul că pe banca acuzaților congresului și a opiniei publice mondiale a apărut și RSR-Ceaușistă.

In legătură cu această ultimă surpriză oferită de regimul despotic de la București așteptăm mărturiile doctorului Ion Vianu psihiatrul român recent eliberat, ieșit în lumea liberă.

El s'a făcut vinovat de a fi confirmat afirmările lui Paul Goma după care și în România există internări psihiatrice pe motive politice.

Domnule doctor Vianu, aveți cuvântul!

CORESPONDENT

SERVUL LUI DUMNEZEU, SAU SERVUL . . . CUI?

Urmare din pag. 5

Regretăm dar nu-i putem împărtăși această afirmație, ba dimpotrivă, i-o respingem cu indignare, și aceasta pentru simplul motiv că, dacă lumea se schimbă ceeace de altfel este și normal, învățăturile lui Isus Christos, rămân eterne.

Mai departe, Billy Graham a spus că, după vizita de o săptămână ce a făcut-o în Ungaria, în urma unor observații personale și discuții ce a avut cu protestanții, catolicii și iudeii, a învățat multe lucruri în ceea ce privește viața din așa zisele țări de dincolo de Cortina de fier, subliniind că: "oamenii pot veni la biserică pentru a-l mări pe Dumnezeu.. Nu mi s'au impus nici un fel de condiții sau restricții în niciuna din predicile mele. Am predicat acelaș mesagiu pe care l'am predicat, în același sens, în toată lumea".

Ce deziluzie, ce mare și nespusă deziluzie, ne oferă evanghelistul Billy Graham, pe care, sincer, l-am prețuit și admirat, citindu-i toate cărțile ce-a publicat și vizionându-i la televiziune toate programele evanghelistice, din 1951 și până în anul acesta.

Ne mai stiind pe cine anume servește Billy Graham, ne închidem poarta inimii față de dânsul.

Ionel CERNEA

"TRENUL FANTOMĂ"

Gheorghe SPATARU

Scriitorul rus Leon Tolstoi spune în celebrul său roman 'Răsboi și Pace'', că adevărul trebuie să se impună fără violență. Adică, adevărul trebuie să fie convingător prin el însuși, - ființa umană, prin structura ei morală fiind totdeauna înclinată să'l recunoască și, prin urmare să'l primească.

Fără îndoială Tolstoi nu spunea nicidecum un lucru nou, - dar îl spunea un rus rușilor, cărora necontenit trebuie să li se vorbească de adevăr. Iar rușii de astăzi care sunt cei de totdeauna, plus marxismul, deci cum este mai rău, vorbesc cu patos despre adevăr, pe care numai ei l'ar deține și l'ar sluji "cu ardoare", - dar pe care, în fond, necurmat îl desconsideră.

O întrebare firească în concernul vieții ce este impusă românilor: se poate împăca adevărul cu tirania?

Nu se pot împăca! Dimpotrivă sunt antipodice. Pentrucă tirania - printre altele are și un scut sigur: secretul. Iar secretul pe care îl găsești, în regimurile tiranice, la tot pasul, nu are alt rol și alt sens, decât să ascundă, să acopere, minciuna și samavolniciile a căror conștiință o au.

Tot ce se întreprinde în R.S.R., ca în toate republicile comuniste, este prevăzut cu această dogmă implacabilă a secretului, pe care niciodată în nici-o împrejurare, nu și-o înstrăinează.

Ca o confirmare a acestui adevăr: toate asasinatele din România "progresistă" și comunistă, s'au consumat în cel mai desăvârșit secret, de cele mai multe ori noaptea, pentru a fi acoperiți de întunericul care le este propriu. după sistemul comunist al înaintașilor ruși, ai căror discipoli fideli sunt.

Până nu de mult, în România s'au găsit dimineața, cadavre dealungul liniilor ferate, la distanță între pichete, sau pe liniile de centură ale Capitalei. Exemplu: Victor Biriș, pe care după ce l'au folosit în reeducarea dela Aiud, cum l'au folosit și pe Turcanu în cea dela Pitești și Gherla (dar cu o altă "vioară"), l'au ucis. Pe Turcanu însă, l'au executat printr'o sentință, pentrucă scandalul fusese prea mare. Aveau nevoie de o sentință judecătorească demonstrativă, pentru strainătate. Pe Victor Biriș, legat, l'au aruncat înaintea unui tren, la Mediaș.

"După cum într'o republică - scria Montesquieu - este nevoie de virtute, iar într'o monarhie de onoare, la fel într'un guvernământ despotic este nevoie de TEAMA".

Teama, anticamera teroarei, nu este singurul instrument psihologic folosit de comunisti ca să guverneze, fără să fie amenințați de contra revoluții și, prin urmare, de surparea șubredului lor eșafodaj politic.

Este pentru cineva necunoscut faptul că dela revoluția din 1917, până astăzi, comunismul a făcut zeci de milioane de victime în Rusia? Adică zeci de milioane de morți? Nu se știe că numai în procesul Tuchacewski au fost condamnați la moarte și executați peste două milioane de cetățeni de pe întreg cuprinsul Uniunii Sovietice? O adevărată baie de sânge! Nu se stie că nicăieri în țările ocupate de ruși în anii 1944 și 1945, n'au fost mai mulți morți în războaie, decât după sfârșitul razboiului, la întronarea partidelor comuniste? Numai Bulgaria a dat, în câteva zile, 35.000 mii de asasinate, în cap cu întreaga familie regală, inclusiv copiii, și toți oamenii politici. Bulgarii însă, slavi fiind, în parte au o explicație. Inclinarea lor firească, temperamentală, primitivă, - proprie slavilor, - pentru excese și pentru desconsiderarea vieții. Dar Românii? Acest popor blând, cumpănit și înțelept, acest "miracol istoric" cum îl numea profesorul de studii medievale, Ferdinant Lot, care a rămas întreg și nesmintit, secole, cu toate invaziile barbare pe care le-a suferit, - cum a fost posibil să fie aruncat cu sute de ani înapoi, în mentalitatea și năravurile Evului Mediu? Nimeni și nimic, nu i-a putut modifica dealungul secolelor, întru nimic, toleranța, simțul măsurii, tradiția, obiceiurile, conștiință lui de stăpân. Cum se explică deci, ca numai în câțiva ani, să fie posibilă răsturnarea din temelii, în practica politică și în viața de toate zilele, a tuturor virtuților cu care s'au făcut respectați și iubiți în lume?

Răspunsul nu poate fi decât unul: tot ce a trăit poporul Român după 23 August 1944, toate asasinatele în massă, toate ororile, toate aberațiile "materialisto-istorice", toate schimonosirile psihologice, - poartă amprenta, labilului, inegalului și chinuitului suflet slav. Aceste tare, poporul Român nu și le-a însușit, ci i-au fost băgate pe gât, prin constrângere și prin alte metode care depășesc voința și puterea de rezistență a omului.

Ceeace s'a petrecut la Pitești și Gherla în mic (vezi cartea lui D. Bacu: 'Pitești''). se petrece pe tot cuprinsul țării în mare.

Denunțătorii, constituiesc instituția de prim ordin în țările comuniste, deci și în România.

Denunțătorul nu este numai un denunțător, adică unul care privește pe gaura cheii și spune ce-a văzut "la ureche", în șoaptă, ci având rangul pe care î'l conferă morala comunistă, - este și un judecător.

Protejat de secret, și de anonimat, este nu numai denunțătorul și judecătorul celui denunțat, dar devine și procurorul lui. Simbriaș cu două fețe, - una în fața stăpânului acceptat, și alta în rândul oamenilor care trebuiesc iscodiți pentru a fi denunțați, românul va fi treptat, victima rușinoasei îndeletniciri pe care n'o mai poate părăsi decât cu prețul vieții. Este adevărat că puțini români sunt apți pentru această degradantă "meserie", - dar astăzi unul, ca să scape de un proces înscenat, mâine altul ca să-i fie mărit salariul (pentrucă are familie grea), poimâine cel care vrea să'i intre fata la Universitate, etc. etc. (necesitățile în R.S.R. fiind mari din cauza pauperizării întregei populații, dar și a nedreptăților la tot pasul), societatea comunistă este împânzită cu agenții acestei desgustătoare profesii. Nu există un singur om - unul singur - care să nu aibă 'îngerul lui păzitor'' - cum se spune în R.S.R. Dela sine înțeles că 'îngerul păzitor'' are la rândul lui un alt 'înger păzitor''. Să nu surprindă dacă afirmăm că această instituție a 'îngerilor păzitori'', a denunțătorilor, este una din pârghiile cele mai puternice ale unui regim comunist, și a dat 90% din victimile "revoluției" de la, și de după 23 August 1944.

In sânul familiilor, părinții se feresc de copii. Iar fratele este adeseori victima fratelui său.

Trenul morții, sau Trenul fantomă cum a mai fost numit, a fost rezultatul cel mai tragic al acestei instituții a denunțătorilor.

Una sută deținuți politici, condamnați la pedepse variind între 5 și 25 ani, după ce au fost depuși la penitenciarele de executare a condamnărilor, la câteva luni, în urma denunțurilor (ulterioare condamnărilor), au fost ridicați dela penitenciare, noaptea, (gardienii care îi scoteau din celule purtând peste cisme pâslari pentrucă să nu li se audă pasul), și în cătușe și lanțuri, înghesuiți într'o dubă, au fost transportați în Jud. Caraș, și unul câte unul, cu câte un glont în ceafă au fost lichidați și aruncați într'o groapă comună.

Una din victimile acestei orori a fost și campionul național la ciclism dinaintea anului 1940, Nicu Dobrin, denunțat de propriul lui frate, Sandu **Dobrin** (despre care se spune că este unul din cei mai primejdioși denunțători din închisori, - și astăzi din afara acestora). Celelalte victime: un muncitor, Pele, țărani și muncitori din lotul de rezistență din Babadag (se reține numele Cârciumaru), țărani și muncitori din Vrancea, studenți din București, etc., - până la o sută.

De-a lungul frământatei istorii a popoarelor din antichitate și a necurmatelor răsboaie, tratatul de pace despre care se spune că a fost sublim, a fost cel încheiat de Gelon tiranul Gelei și al Siracuzei, cu Cartaginezii. Gelon (485-478 înaintea lui Cristos), le-a impus învinșilor să înceteze cu tradiția de a'și jertfi copiii. Tiranii, deci, dinaintea lui Cristos condiționau pacea învinsilor, impunându-le legile omeniei.

Tiranii comuniști de astăzi își măcelăresc copiii.

După 2000 de ani de creștinism, de cultură și civilizație, iată ce a adus marxismul ("cea mai înaintată știință a popoarelor din toate timpurile'').

"După ce cei din Argos au ucis o mie cinci sute dintre concetățenii lor, atenienii au cerut să se aducă zeilor jertfe de purificare, pentru a-i îndupleca să îndepărteze din cugetul atenienilor gândul unei asemenea cruzimi" (Plutarh: Vieți paralele.).

Cum va putea fi îndepărtată din cugetul românilor, obsesia zecilor de mii de morți presărați pe toate pământurile cetăților lor?

Popoarele fiind foarte fidele tradiției, una cu ființa lor dela început, este greu de acceptat că poporul român, neîncreștinat, ci trezit în istorie creștin, nu va încerca să scape de coșmarul în care l-au aruncat rușii și instrumentul de astăzi al imperialismului lor de totdeauna, - comunismul.

Se spunea despre sălbaticii din Louisiana, că atunci când voiau să culeagă fructele, tăiau pomul dela rădacină.

Iată ce-au încercat să facă, prin acoliții lor, și în parte au reușit, - sălbatecii cu care soarta a voit să fie vecini la răsărit România.

Trenul fantomă, sau trenul morții, cimitirele dela Pitești, Gherla, Sighetul Marmației, Canalul Dunărea-Marea Neagră, Suceava, Galați, Babadag, șanțurile din Munții Făgărașului și din Munții Severinului, Aiud, Mislea, (penitenciar destinat pentru executarea condamnărilor date femeilor), Constanța, pădurile Babadagului și Vrancei Timișoara și Arad, Târgu-Ocna, (unde au fost uciși tuberculoșii) Jilava și cimitirele tuturor orașelor în care a existat un birou de anchetă al securității, - ascund fără cruce și chiar fără număr, victimile ororilor celui mai tiranic și mai sângeros regim politic pe care l'a cunoscut România.

Totuși, în acest cel mai sălbatic regim politic, sunt mângâiate zilnic - în public - noțiunile "umanitarism", "omenie", 'libertate", iar pe panouri mari, cuvintele desenate cu flori multicolore.

Sunt flori artificiale aruncate de formă și pentru ochii lumii, pe niște trupuri găsite la o margine de drum și neidentificate.

Aceste trupuri ale cuminteniei și înțelepciunii românilor, omenia și bunătatea, trebuiesc reamintite în conștiința lor și redate în circuitul valorilor eterne.

In fața tragediilor incredibile, din România comunistă, cele din antichitate și alte vremuri, pălesc.

Gheorghe SPATARU

ÎNAPOI LA FESTILĂ

Săptămânile trecute Agerpress-ul anunță cu mare alai lansarea de către U.R.S.S. a primului satelit construit cu participarea statelor membre ale Pactului de la Varșovia, printre care bineînțeles și România. Se știe că la centrul de antrenament al cosmodromului de la Baikonur, printre cei câțiva bulgari, cehi, unguri, mongoli, etc., care sunt pregătiți pentru a deveni cosmonauți în vederea viitoarelor lansări, se află și un român.

Ceeace nu se știe însă, este la cât se ridică cota de contribuție bănească a României pentru aceste programe costisitoare, al căror unic profit urmărit de regimul ceausist de la București, este cel propagandistic. Utilitatea trimiterii unui român în spațiu, când numeroase sate și cătune românești mai sunt încă neelectrificate, trebuie pusă cel puțin sub semnul întrebării. Cam în același timp cu anunțul Agerpress-ului, în revista 'Flacăra'' a apărut următoarea scrisoare însoțită pentru comparație și de o fotografie:

Lucrăm la Revizia de vagoane București Grivița, postul de revizie București-Nord. De curind, în baza dispozițiilor date, nu mai facem revizia tehnică la trenurile de călători cu lămpi electrice cu acumulator, ci cu lămpi de carbid. Acestea din urmă însă sînt de dimensiuni mari, sînt greu manevrabile și nici nu asigură o vizibilitate prea bună. Facem această sesizare deoarece lucrînd cu lămpi de carbid putem scăpa unele defecte la vagoane și astfel siguranța circulației și viața călătorilor pot fi periclitate, cît și, se-nțelege, situația noastră. Noi am raportat conducerii unității aceste lucruri, dar situația a rămas neschimbată. Adăugăm că printre noi sînt oameni cu o vechime mare în meserie, care știu bine să aprecieze calitatea lămpilor, precum și faptul că unele revizii de vagoane din țară sînt înzestrate cu lămpi electrice cu acumulator. **(Semnează un grup de opt angajați)**

Flacăra — Nr. 38 (1 163) — 22 septembrie 1977 —

Despre lipsa bateriilor și acumulatorilor electrici, presa din țară s'a plâns adeseori, dând vina ba pe gestionarii magazinelor tehnice, ba pe I.C.R.-uri care aprovizionează magazinele cu aceste produse, ba pe Ministerul Industriei Electro-tehnice. Intreprinderea "Electrobanat" din Timișoara, unica fabrică producătoare a acestor mici dar indispensabile articole electrice, nu poate face față necesităților naționale, chiar dacă " planificarea științifică socialistă " pe luni, trimestre, ani și cincincinale îi impune realizarea obligatorie a acestei "sarcini de partid și de stat". Ce se va întâmpla însă, dacă în condițiile aceleiași planificări socialiste, când tot C.F.R-ul va reveni la folosirea lămpilor cu carbid ca acum 100 de ani; fabrica de la Târnăveni nu va putea face față cerințelor ?

Probabil că se recurge la feștilele cu petrol, motivându-se cu vechea expresie partinică: " mai avem și lipsuri tovarăși ! ".

Decebal NECSULESCU

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ŞI DE BIRUINŢĂ ALE NEAMULUI

DIN ISTORIA DE ACUM O SUTĂ DE ANI

RUMÄNISKE SOLDATEN - OSTAŞUL ROMÂN

Sub acest titlu în ''Dagstelegrfen'' şi sub titlul RUMÄNSKA HAREN (OASTEA ROMANA) în ''Stockloms Dagblad'', cu text similar celui de mai jos. cititorul suedez afla. acum o sută de ani, virtuţiile combantantului român pentru independenţă, de care acesta dădea dovadă la Plevna.

Cules şi tradus din limba suedeză.

S. GARLEANU

O corespondenţă către ''A,A, Z,'' face cunoscută următoarea relatare despre starea Corpului de armată română în faţa Plevnei.

Viaţa inactivă în tabără are o influenţă negativă asupra ofiţerilor şi trupelor. Soldatului român îi place, întocmai ca francezului şi italianului, înrudiţi cu el (cu soldatul român) prin obârşie, schimbarea necontenită. De aci provine şi deosebirea netă dintre viaţa de tabără la ruşi şi cea a românilor.

In timp ce în tabăra rusească stăpâneşte o linişte prea mare care s'ar putea atribui unei deprimări, dincoace (în tabăra românilor) domină o veselie degajată. In tabăra rusească pot fi văzuţi împreună doar câte doi ofiţeri. Fiecare îşi duce viaţa de unul singur, izolat, şi comunică doar cu camarazii săi atunci când serviciul îi dictează aceasta neapărat. Excepţiile în această privinţă sunt foarte rare.

La regimentele românilor, o masă lungă şi bine aprovizionată întruneşte laolaltă de două ori în zi pe ofiţerii diferitelor unităţi. Comportarea camaraderească a ofiţerilor români, între ei, poate fi comparată cu aceea, caracteristică, în armata austriacă. In fiecare seară cei liberi de îndatoriri, din întreaga brigadă, sunt atraşi de partiturile naţionale interpretate de muzica (fanfara) regimentului şi ei vin la jocul cel vesel. Si e minunat de frumos când la lumina lunei batalioane întregi (de soldaţi) îşi joacă Hora, în care se prinde ici-colo şi câte un ofiţer; ceea ce măreşte buna dispoziţie a soldaţilor. Deseori miezul nopţii a trecut demult, iar Hora sutelor de jucători se desfăşoară în continuare pe platoul cu iarbă verde. Eu cred că ei ar fi în stare să danseze până în zori de zi, numai de le-ar sta muzica la dispoziţie în toată această vreme. Trupele sunt animate de un spirit foarte sănătos încât eu îmi permit a zice că armata (română), la o adică, dacă numai şi pe jumătate comenduirea îşi va face datoria în momentul respectiv, atunci ei se vor dovedi pe deplin constienţi de situaţie. Unele grupuri (de ale lor) trimise în misiune de largă recunoaştere pe terenul inamicului, şi-au îndeplinit ordinele într'un chip strălucit. Indeosebi merită a fi menţionată artileria (românească), care dispune de muniţie remarcabilă (după sistemul lui Krupp). Capacitatea de manevră a bateriilor româneşti depăşeşte considerabil pe cea rusească şi aceasta este superioară sub toate raporturile. Faptul este recunoscut chiar şi de către ruşi. Căci, atunci când generalul Laskarev a întreprins, la 22 August, o recunoaştere dincolo, spre Trstenik, atunci el a propus comandantului brigăzii de cavalerie română din Reben (?) să ia locul bateriei ruseşti de 8 tunuri, cu ale sale patru tunuri. Ofiţerii de artilerie români, cu puţine excepţii, mai toţi au trecut prin cursuri speciale de artilerie la Berlin şi la Fontainbleau şi se pricep bine la această treabă. Infanteria deasemeni este bine echipată. Puşca ''Peabody'' pune cu totul în umbră puşca rusească ''Kruka''. Armele româneşti corespund mai mult decât cele ruseşti exigenţelor moderne. Cele ruseşti îţi lasă în toate momentele impresia lucrului greu de mişcat.

Incă o impresie generală pe care tabăra română o produce dela prima vedere, este ordinea. Iar dacă priveşti împrejurul tău într'o tabără rusească, vezi că aceasta seamănă mai mult a un bâlci de jucării; decât a o tabără de trupe. Intr'un lagăr rusesc nu poţi niciodată distinge o linie şi o formă a lui. Totul este aruncat la întâmplare, alandala.

Intr'un cuvant, armata română mi-a produs o surprinzător de plăcută impresie.

(Coresp. fără semnătură).

TARUL ALEXANDRU AL II-LEA DEFILAND IN FATA DOMNITORULUI CAROL I

IOAN I. MIREA

LA 65 DE ANI
LIRICA CICLURILOR METAFIZICE

G. A. SILVESTRI

Născut la Răsuceni, pe râul Câlniștea, Ioan I. Mirea urmă un destin de artist în afara comunului. Pictor afirmat, printre cei câțiva cu mâna dăruită ai românității acestui veac, trecu prin metamorfoze succesive, din impresionismul interpretat fovist la o viziune genuină, ruptă de contingent, numai esență. Este cu desăvârșire impropriu a-l alătura uneia sau alteia dintre mișcările contemporane de pe suprafața pământului. Ioan I. Mirea, care își semnează tablourile numai cu numele românesc subliniat, ca un sigiliu unic, are acea unitate a viziunii, acea intuiție a primigenului și a spiritului pur care îi vine din origina dunăreană, din ritualistica românească de popor vechi.

Satul lui, Răsuceni, e o așezare a codrilor Vlăsiei, aruncată la vreo zece kilometri de șoseaua națională, construită acum vreo 40 de ani de niște suedezi. Un în lungul apei Câlniștea. Peisaj prăfos vara și cu oameni puțini pe întinderi. Liniștea e absolută, căldura înflăcărează aerul și îl face să ia aproape dimensiuni materiale. Arșița se domolește seara în această regiune unde de la depărtare, satul pare o pădure, o așezare de pădureni. Răsucenii continuă întinderea cu accidente molcome de relief a câmpiei cu genuitatea pădurii românești. Nopțile aici sunt aproape pustii, nu trece nimeni căci săteanul intră în casă decuseară, se culcă devreme spre a se trezi odată cu roua. Stelele nopții românești bat pământul și cerul acela albastru-oceanic rotește imperceptibil constelațiile, tot mai apropiate, tot mai răsunătoare, susurând în ogrăzi, peste uluci.

Din aceste teritorii aproape miraculoase a pornit Ioan I. Mirea și în memoria lui relieful natal a luat o dimensiune fabuloasă, de mare artist universal, cu rădăcina românească, câreia unii i-au zis "rătăcire". Oricum pusă în umbră de notorietatea pictorului stă activitatea de poet. Ioan I. Mirea este și unul dintre liricii de formulă în totul originală, a cărui însumare exegetică se poate face de-abia acum.

Primele exprimări literare încep înainte de 1933 când Ioan I. Mirea, pe atunci Mihail Rozalie, întemeia o revistă liliput la Alexandria: "Rod". Ziar fără o viață lungă, din nefericire, însă care afirma doi trei semnatari valoroși, pierduți în fuga vremii: Dan Mureș, Luca Pajură, N. Schimnicu. Si ca urmare acestor poezii tinerești fu volumul "Dus cu morții", Poem, apărut în 1939 la "Editura librăriei Pavel Suru". Un comentariu neînțelegător la carte aparținu pe atunci lui Stefan Popescu, recenzie pe care acesta și-a reluat-o și într'un volum apărut câțiva ani mai târziu. Dar Stefan Popescu fu contracarat de recenzia entuziastă a poetului Stefan Stănescu.

In realitate "Dus cu morții" semnala un poet excepțional, integrabil istoricește poeziei românești a momentului însă cu o voce proprie încă de la această dată. Un "portret al autorului" de Emil Mereanu, așezat în prima pagină, ni-l reprezintă pe acesta acum peste treizeci și cinci de ani. Fața în linii drepte, aspre, muntenești, frunte în boltă rotunjită în partea de sus, păr despicat în mijloc ca un vârtej vitalist, nas drept și lung, buze deschise, strânse ca o metaforă a tăcerii. Ochii sunt obturați de lentilele unor ochelari, aproape mărițí și cu impresia unei vederi pustiite de idee. Nu altfel, adică vitalistă și ironică în chip amar era și poezia. Obsesia letalității e pretutindeni și poetul e un hoinar "o haimana" sublimă, "scos din ere, scurs prin depărtări": "Cum voi fi fost atunci pe sub meridiane? Voi fi avut în brațe corzi multe de cărbuni și liane"? Acest vers poticnit, mereu întrebător, e arhaic în formă și cu o limbă voit vetustă, de "cazne" adaptată, însă modern în concepție; și nou.

Sentimentul e aci pitagoric și religios, admițând migrațiunea spiritului prin regne și înfățișări. In chipul franciscan al lui Ilarie Voronca însă fără exuberanța elementară, înlocuită de interogația adânc metafizică, și Ioan I. Mirea se înfrățea cu mineralele și cu vegetala. "Când voi fi alergat și de câte ori/ De nu m'am uscat de nu m'am pierdut/ Când eram în detalii, în milioane de călători/ Si'n toate inimile pietrelor fruct?!"/. Minunată este formula hoinărelii insomniace și a migrației cu busola celestă ori elementară: "Am rătăcit cu gândurile dusului hoinar;/ eu, n'am în mine nici porți de liniști nici hotar/ merg în lung cu stelele/ cânt în larg cu apele/ plâng cu mama/ strâng dulama/ cerului să nu-l răstorn/ noaptea când nu pot să dorm/ ". . .Iarăși excepțională, și în spirit ironic atrabilar e ideea călătoriei nocturne, desigur interpretabilă alegoric: "Mie mama mi-a oprit/ De cu vreme'n asfințit/ un luceafăr și un toiag/ ca să pot să plec pribeag/ să urc și să-mi iau în dar/ bucurii pentru hoinar/ -cer cules în buzunar"/.

Poetul e un unitar cu fețe felurite: el suferă de viața terestră și printr'un proces soteriologic se înalță la cer. "Hoinăreala" celestă nu e pur și simplu o expresie a ironiei ci o mișcare progresivă cu substrat ontologic, o figură a beatitudinii. Ca în lirica barocului, poetica se naște din "combaterea inimii" cu trupul "tra corpo e anima", vorba lui Jacopone da Todi.

La Blaga spiritul migrează în virtutea instinctului unității, poezia este expresia pură a recăpătării sentimentului ciclic și între termenii antinomiei diferențele sunt mereu detectabile. Una e țărâna corupătoare, lumea apocaliptică, altă intuiția empatică a absolutului. Esențele se transmit acolo pe o cale intuitivă sau figurată, fiincă universul lui Blaga e o vastă alegorie, un sistem de "rețele" și de comunicări secrete. Revelația nu e în planul emoției și ca atare al onticului ci ia calea figurată a "semnelor", e o heroglifă, inteligibilă prin cunoașterea fără noțiuni, extatică, așa-zis "luciferică".

In altfel e raportul termenilor la Arghezi, poet baroc al extremelor care se înrăuresc. Sentimentul liric aci vine din "confuzie" adică din acea stare "piezișă" a impurității tuturor stărilor cu putință. Eul liric e rebel fără cauză și a păstrat ceva din insațietatea eminesciană a cunoașterii prin toate lumile posibile. Nu imposibilitatea revelației e la Arghezi totul, așa cum s'a zis, ci incontinența revelațiilor separate. Poetul e dela început în planul revelatoriu după cum alții sunt la nivelul terestru așa încât orice fel de extaz izolat e interpretat nemulțumitor. Beatitudinea nu constă în desfacerea cerurilor și în audiția unor voci (poetul e totuși religios până la punctul scriptural) ci în separația utopică a unei zguduiri universale. Extazul ia la Arghezi forma apocalipsei. Nu întâmplător "heruvimul" visează viața terestră și ajuns în stadiul uman regretă cerurile pierdute. Omul închipuește extaze și e nemulțumit de "dovezi". Peste pământ se întinde lumina spiritului; terestritatea urcă și umbrește absolutul. Din această conjuncție, vine în poezia lui Arghezi și acea fixație a călătoriilor de inițiere din ce în ce mai largi și mai insaturabile.

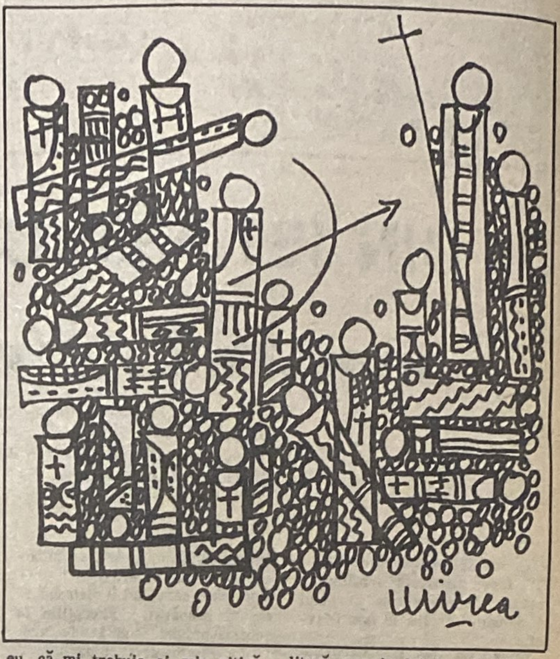
Mai apropiat este Ioan I. Mirea de Arghezi; el admite simțul extatic ca o sincopă terestră. Eul viețuește în două planuri simultane (câte ceva din mitul isusiac e și aci): "De nevinovat culegeam dinții care mi se rupeau/ luam ciomegele care mă băteau/ și le'nbrățișam/ și iar coboram/ la'ntoarcere nimic agonisit n'aveam în buzunar/ Paza nopții'n zbor, în cânt și'n zadar)". Inaintea lui Dimitrie Stelaru, și acesta poet al Teleormanului, însă din bălți, Ioan I. Mirea dă vorbei iuți, muntenești, și suduielii, un sens estetic "Tata săracu, muncea, muncea , câteodată mă mai bătea / să nu mă'nvăț la tutun/ să n'ajung la stăpân / să n'apuc pe poteci rele / să las dracului averea din stele / și somnul pe fân moale de raze / ah! de câte ori îmi pleznea ochii plini de extaze"/.

Cu Ioan I. Mirea a patruns în poezia românească lirica vocabulei și spre acea literatură a "câiniei" cu bătaie sublimă, pe care o va propaga Dimitrie Stelaru mai târziu.

Din aceste asperități, de limbă "verde", emoția crește ca un nufăr: "Plopii își rupeau jaf frunzele / ca să-mi cârpesc hainele. . ./. . ./ "Din poem mușcam ca din pâine/ Doamne, arde-l în locul în care-o fi diseară luna/ eu voi fi câine/ și-l voi iubi totdeauna/". In fine "Gol alb" înseamnă în figurația poetului acea puritate pustie care e a vieții, superioare în spirit și constrângătoare terestru.

"Ram fără rod" evoluează pe linia poeziei rostogolită în notații lapidare; principiul e aci al retoricii muzicale și a discontinuității ritmice. Poetul experimentează sonorități noi, ca în această strofă deschisă în corespondențe ermetice, cu înțeles mereu alegoric: "Să-l am candelă - semn/ lacrămile-untdelemn / fruntea ta - flori viorele / trupul tău - piatra gropii mele / ". Din principiul alternanțelor de muzici exterioare și-a făcut Mirea un sistem de efect: "să nu-l strigi, să nu-l strigi!. . . / cerul meu- trupul meu / numai tu să-l mângâi și să-l plângi/". Poezia femeii vine din confuzia anatomiei cu vegetația și cu materiile comestibile: "Pitele și mărul coapsei/ ecoul și florile coastei / când frământi piciorul / și lași să scape isvorul / . . . / dar pulpele tale au rămas nod / eu nedescompus - ram fără rod / ". Nu concupiscența ci o vitalitate febrilă, cu o suavitate în emoție și nu în expresie, conțin aceste versuri.

Poetul are o însușire excepțională de a scoate valori din faptul comun, prin transfigurație. El e discursiv nu prolix și irespectul pentru poezia tradițională e semn al acestei tensiuni desfășurate între termeni opuși, proprie modernului: "Venisem acasă, nu știu ce treburi aveam de împlinit / pe când umblam după o tigvă de vin / am întâlnit / pe pe moș Brâncuș, lângă pod, la Răsuceni / păștea doi cai murgi, în burueni/ - ce mai faci, moș Brâncuș? / -eh, ce să fie acuș/ iaca 93 de ani îi duc în cluș/ și nu-l mai duc prea departe / simt eu că-mi trebuie și mie nițică moarte. . . /și râse / da, moșul meu / ca Marele Dumnezeu/ iar râse / în mine toate vinele le-am simțit plânse / ". Extraordinară e în "Spre miază-noapte". . .

Senzația morții iminente și nu spaima de dispariție, cultul extinctia înțeleasă pe planul reintegrării în cadrul fizic. Teribilă, ca într'o pictură de Orcagna, este imaginea descompunerii letale, figurație a putrezirii, "triunful morții". Dictor în viziune și apt de reprezentat moartea în chipul putridelor "triun furi" baroce ale lumilor infernale, ca un Orcagna, ca un Hyronimus Bosch. Dispariția are un moment de solemitate rituală și e figurată prin momentul astral al toamnei "bacoviene", pustii: "Prietenii îi voi regăsi târziu în toamne: la marginea pustiului, sub salcâmi, strânși și nici unul n'o să-mi toarne: apa peste ochii închiși/". Moartea e interpretată ca o interdicție (ca o "legare") sau printr'un joc: "Poate iubirea mea - toamna / o să-mi lege peste ochelari năframa; / Si peste gură, să nu mai fumez / și peste mâini, să nu mai pictez / ". Sau ca o scufundare lentă, regresivă, în elementele terestre până la o dimensiune integrată: "E'n mine azi așa de trist și de umed/ mă simt plâns, capul putred/ încheeturile, ștreanguri reci,/ ochii, găvane arse și seci/ afară picură greu și des / din mine și din casă nu mai morți ies / ".

Ca o decrepitudine a pământului corupt la forme contingente, așa și anatomia eului fizic și sufletesc: "Acoperișurule sunt lucii și'ntinse / cerul dezamăgit stă cu toate perdelele strânse/ sângele nu-mi curge mă'nțeapă / colcăie parcă numai băltoace de apă/ trupu'l aud cum plouă în fundul găleții / încet, pâraie groase, prin cutele feții / azi ca niciodată, nu te mira, stau în odaie / și-ascult singurătatea în mine cum se îndoaie / Radule, frate / să-mi aștepți scrisorile din Mieazǎ - noapte". . .

Așa este "Dus cu morții", poemul din 1939 al lui Ioan I. Mirea: expresia unei decrepitudini lente și a unei regresiuni până la inanimat. Poetul e un alegoric în suprafață, ironic nu odată, ori pur tragic în acele descripții încordate ale desfigurării cadaverice. Modernă în literă, poezia lui Ioan I. Mirea avea în spirit un "ce" mai vechi, în simțământul adânc al morții ca regăsire a Firii, pe acest tipic aproape mioritic, de mare forță lirică: "Când oi muri, nepoate dacă va fi zi / să-mi aducă murgul/ să pască pân'oi putrezi / tu, să-mi porți cavalul / și să mi-l pui cruce / adânc, să nu se usuce/ calul, să mă'ngroape / cu capul spre ape/ eh, și mi l-oi răcori!/ dorul - si el va muri. . ./ "

Apropiat de Arghezi în perspectivele hăuitoare soteriologice și presimțind pe hamleticul Dimitrie Stelaru, Ioan I. Mirea reface în spațiul muntenesc experiența bucovineană a "Iconarului". "Tara" acelora era "țara de fagi", locul incantației și al existenței umbroase, la un pas de moarte. Teritorul câmpiei e întins și spăimos, dar vitalist. Vasăzică, substanță diferită în principiu, pornită totuși dintr'un singur simțământ metafizic românesc. Insă ca și "iconariștii", Ioan I. Mirea adaptează la retoricele poeziei moderne, o simțire veche de milenii. Aci poticnit ca Arghezi, aci incantatoriu și eleusin ca Ion Barbu (fără a-l pastișa) însă mereu modern, în tiparele lui, Ioan I. Mirea era la 1939, alături de N. Crevedia, singurul liric al vocabulei tăioae, muntenești, apt să facă artă din asperitățile limbii rurale.

O "ediție definitivă" apăru dealfel în 1972 în Spania, tot în limba română, cu titlul "Calea pietrelor". Viziunea s'a închegat în esența ei deși s'a dezvelit în fenomen; poetul a înaintat concentric din ce in ce mai adânc spre a face expertiza unui simțământ. Acum locul mitic e "Tara", contemplată ca o însumare fenomenologică a tuturor ipotezelor cu putință. "Calea pietrelor" e calea memoriei către Principiu, în gradul abstract cel mai înalt, unde principiu poate fi Dumnezeu, istoria, extazul, premoniția, în fine tot ce ține integral și de logic, numenalul. De altfel liricul s'a extras din aluviuni până la acele forme pure, esențiale, ca osul și ca piatra: "Poezie/ Urmele - uitatele/ Fețele - plecatele/ Umbrele/ și pietrele/ Le-au adunat apele / ". Tot pură și numenală e următoarea înșiruire care nu e o simplă catagrafie ci un tablou imanent de esențe: "Pâ-

Continuare in pag. 11

IOAN I. MIREA

Urmare din pag. 10

nă vei pleca/Singură, cartea mea/ Ca pasărea/ Care își caută cântecul/ La noi în oraș / și'n toate orașele lumii / Vor fi morți toți/ Cei de-o vârstă cu tine/ Apele/ Pietrele / Oamenii / Morții / In mine moartea își schimbă / In toate orașele lumii/Pietrele/Păsările / Mugurii/ Vii / Bunii/ Au dezgropat oasele/ Si le-au dăruit casele / In toate orașele / Lumii/ Sângele / L-au băut nebunii/Lumea în morți se mută / TU; cartea mea du-te/Cu mine alături - pierdută/ ". Ce sunt aci "semnele" înșiruite, au înțelesul comun sau unul transfigurat? Au măsura alegorică integrală fiindcă izolate, reprezintă direct o constelație de emoții și intuițiuni despre "univers". Apele reprezintă elementul germinativ și stihia primordială, o goethiană "mumă". "Pietrele minereul originar și semnul persistenței relative față cu veșnicia, imperisabilul. "Iarba" - vegetația întinzătoare peste tot, vitalitatea fără margine, invazia prin multiplicare a termenului vegetal; "pasările" sunt eul ridicat de la condiția terestră, viețuitoarele înălțate din cercul strimtului orizont. "Oasele" reprezintă minereul din uman, persistența față de carnația putrezitoare.

Poezia e întocmită ca atare în chipul unei idiograme; lumea ei se desface în propria latență și nu se manifestă. Orizontul nu e aci extern ci se condensează în adâncimi metafizice. O excepțională întindere și stăpânire a limbii române și o inventivitate de combinație gramaticală în chipul lui Nichita Stănescu, sporesc măsurile estetice ale acestei poezii: "Mă frâng / mă adun, mă măsor / cu sângele lor / uimit călător / Calea pietrelor"/ . Luat în parte, fiecare cuvânt deschide alte câteva porți succesive. Lapidaritatea e aci condiția profunzimii și a rotației interne, perceptiv - imaginare, a versului scurt, cu energice perforări. Ca un șurub fără sfârșit, cuvântul atinge clape sufletești care se unesc mecanic și își corespund pe o cale inefabilă. La o repede ochire, nu știi de unde vine adâncimea poeziei lui; ea are câteva linii și o formă simplă, de heroglifă. Și cu toate acestea, în intuiția valurilor abisale care se pornesc brusc la citire, stă forța poeziei lui Ioan I. Mirea. Poezia e o rețea, cuvântul e definibil în raport cu virtualitatea lui imaginară, pe de o parte, iar pe de alta - cu relațiile de ordin sintactic larg. Să fac o examinare spre a clarifica observația: "Mă frâng" are latențe intrinsece, imaginare: sugeră îngenuncherea rituală sau înfrângerea pură, căderea în sine (prin pronominația echivoc reflexivă).

Aceasta, o dată. Insă "frângerea" individului izolat e pusă în raport retoric cu frangibilul, e un "phainomenon"; "calea pietrelor" este esența, Osul, ca atare implacabilul pur. Senzațiile lirice se desfășoară așadar în câteva sensuri: în reveria pură despre cuvânt ca și în raporturile alegorice ale vocabulei izolate; în înțelesurile ei culturale, descifrabile livresc; în fine pe baza unui raport de intensă progresiune retorică. Ca un spirit înconjurat de ectoplasmă, cuvântul se împrejmue de o ceață deasă de sensuri care mărește în perspectivă și dă adâncimi viziunii retrase, interioare. "Mă adun" contrazice frângerea și denotă un proces de înțelegere metafizică: spiritul abandonează fenomenalitatea (prin "frângere") și se dedă unei migrații inițiatice. "Mă măsor" stabilește raporturile imanente între termeni și introduce întâia oară ideea echivalențelor în urma unei cunoașteri inefabile. "Măsurarea" e cu "sângele" pietrelor, ceeace sugeră acea substanță latentă, ergonul cosmic în care eul s'a integrat prin "frângere" fenomenală și "adunare" în numen. Cunoașterea e o "călătorie" (adică instinctul migrației metafizice) și o "uimire", fiindcă ar consista în purificarea creatoare până la Unu. Sub o singură strofă, zace latent, ca o statue în piatră încă neinterogată, o mică "Divina Comedia".

De altfel, redusă la o schemă, aceasta e sinoptica ontologiei pe care o concepe poeticește Ioan I. Mirea. Poemele, luate izolat, reprezintă un moment sau altul al procesului letal (cunoașterea e la Ioan I. Mirea o noțiune foarte largă, care merge peste termenii gândirii comune, de "viață" și "moarte").

Iată ideea lumii pustiite, cu o perspectivă eschatologică și grozavă: "Cine ești? Care nume îl porți peste lucruri? /Mi-ai întins mâna tristă / Ca să-ți adun fapturile'n batistă / Si pe ascuns în ochii mei / Cu febra m'ai usturat în ei / Am vrut să clădesc lângă tine un munte / Si nu un munte - s'ar fi înălțat un turn/ Peste pustiuri pietrele sparte s'a - dun/ Si nu turn - ar fi trebuit suite și clopote / Pe clopote cine să le bată, cine să le dea în clocote/ Nu! nici turn, nici clopote - un glas / Să strig, să mă strig, să te strig - unde-am rămas?/ Si nici tunete nici chemări - aș plânge/ Când aș privi atâtea mâini pline de sânge / Si nu sânge; - în trup, în artere, prin străfund / Văd în oasele pământului părinții urcând"/ . In retorica lui Ioan I. Mirea aceasta e "frângerea". "Necunoscutule/Pasările mi-au adus în gușă / Vânt și cenușă / Si mi-a lăsat -o lu ușă/ Tu să n'o aduni / Să n'o calci, n'o fă câni / Cenușa e din ulucă/ Si'n ea pasărea se culcă / Necunoscutule / Peste moartea mea/ Pune altă moarte / Mai grea / De pasăre nu mă despărți / Lasă-mă 'ntins, / Intoarce-mă'n ea/ De sus să vie și să mă bea / ". Acesta e un început de "adunare". Un instrument metafizic e la Ioan I. Mirea; în spiritul lui Blaga și al artei populare românești poporane, "pasărea". Ea înseamnă întoarcerea la condiția celestă, superioară, și la datele naturaliei.

Iată acum și o altă viziune catagrafică, de sonorități muzicale: "Zile pârgă, nopți curate / Mâini spălate /Ridic merele surpate/Movili sub cămașa nouă / In arome se zbat două / Dogme roz scăldate'n rouă / Cine le mănâncă/ Spurcă / Dar se închină și se culcă"/ . Sub forma "nunții", poetul înțelege violarea sânilor, denumiți prin perifraze iscusite "movili. . . două", care "se zbat" (sugestia dorinței), "în arome" (ideea ispitei, semnificată levantin ca o aromire).

Aproape expresionistă (și în fond iarăși barocă fiindcă baza e un sistem mecanic de sensuri) e și această formulare a morții, privită de sus în jos, pe scara degradării: "Fluturați batistele/ Uzi, ca frunzele. /Pasările s'au înecat în sus / Pe căile care s'au dus / Ochii / Ascund aici/Pietrele cicatrici/Priviți/Inălțimile oarbe/ Unde cerul le soarbe/ Adormiți/ Din groapă / Peste ei / Aripile aerul îl sapă"/ . Cu isvorul în ilustrația românească ceramica e aceasta viziune teribilă, cu termeni maniheiști ("Pasărea" e principiul salvator, "șarpele" - elementul infernal, pierzania): "Pasări-nemaivăzute / El din fântâni și mor oarbe / Din ochii închiși / Sarpele soarbe / Pietrele albe / O, dar pasărea / Pasărea sfioasă / Stă cu mine la masă/ Si ne privim / - Impreună ațipim"/.

Ar fi totuși o eroare să se vadă la Ioan I. Mirea numai o zbuciumare egotistă. Poetul examinează chestiunea soteriologică însă nu din perspectiva unui "eu" îngust. Nu salvarea proprie sau conservarea metafizică îl interesează ci ideea experimentării unui ethos mântuitor. "Eul" ia o dimensiune largă, plurindividuală și ca atare poate lipsi suferința obiectivă, provenită dintr'o idee contradictorie a universului. "Contradictorie", în înțelesul desigur al clasificării: pământul e ca la Ion Barbu meprizabil, atâta vreme cât este degradat și ca atare cerul e preferabil. Insă Ioan I. Mirea fiind un maniheist în spirit românesc poporan, nu admite ideea răului terestru și permanent. Pentru el universul e o constatare perpetuă (de unde zvârcolirile baroce ale poeziei) între un principiu malign, temporar izbânditor, și altul benefic, simbolizat prin "pasăre", "fântână", "os", "pietre", adică tot ce este incontingent sau fundamental, esența, "origo".

Mulțimea strofelor apocaliptice, cu tot soiul de catastrofe aci își are explicația, în predominația malignității: "Trupurile sub pământ / - "De ce plâng? de ce mai sânt? / Sfinții au plecat de pe pereți / Se clatină printre beți / Bat la ușă cu scaeți / Nu e loc în niciun loc / Poate'n lacrimi ori în foc / Cei veniți - nebuni ori crunți / Pun iubirile pe punți /Strânși de frică - adevăr zvârlit risipe / Morții cer ca să-i adune / Să-i petreacă peste râpe"/ .

Simbolică și cu un ceremonial solar e poema "ploilor de piatră". "Ploi de piatră-/ ploaie neagră / Vântul - hohotul scoicilor/cioburi, revărsări / - învălmășite căderi/ Nour rupe-te /râzi, mângâie, roagă-te / devastează și râzi/ ploaie de piatră / rupe-te / rupe cerul pe care-l ascunzi / moartea pâlpâie cu râsul / istovită - imensa risipă / într'o zi soarele / nu prea târziu / numai El - neînvinsul"/ .

Speranța ia și o formă grozavă și premonitoare prin mitul "judecății de apoi": "Oamenilor/ Morților / Pasărilor / Pietrelor/ Oameni / Pădurea a plecat / Cu noi, cu toți / In arcă / Cu zilele care ne-au înecat. / Oamenilor/ Fraților / Pietrelor / Surioarelor/ - Lume / Timpul a vrut să ne dărâme/ Acoperiți cu mâinile/Locul rădăcinilor smulse / Gropile, cicatricile /Din ele răsăre/ Imensa, nevinovata floare /Stirea:/Marea chemare / Tunetele - morții invie / Pământul se deșartă iar din sicrie"/ .

"Invierea" ia nu odată expresia migrației sufletului prin diferite trupuri, ca în această "plazmă", cu intuiție germinativă excepțională: "Invierii trupului originar/Plazmele s'adaogă'ntre germeni / Si caută'n osuar / Tăria din furtuni"/ . In spirit panteist (mica exuberanță funebră), poetul concepe letalitatea ca o difuziune integrală, în excepțională imagistică a "morții fericite". In poezia românească, Ioan I. Mirea a exprimat dintre cele mai frumoase gânduri pe tema thanatică: "Cel de care întrebați - eu sunt / Eu sunt strigătul / De nimeni auzit/ Eu sunt calea pietrelor/ Voi pe mine urcați / Grâul / Inul / Trifoiul/Troscotul/Peste mine cresc/ Timpul -/ In mine îl privesc/Peste mine îl strivesc /Eu sunt strigătul ierbii / Fuga cu cerbii /Pasările/ Bolțile / In mine cobor cei care urcă / In sângele meu adormiții s'aruncă /cel de care întrebați/ Eu sunt de când sunt/ - Eu sunt pietrele / Focul / Inima mea bate/ Vă dogorește zidul/ Casele/
Si voi nu știți că oasele / In gropile pașilor/ Si'n urmele voastre / Mai adânc pătrund / Voi nu știți că sufletul meu / Il scoateți în ciuturi/ cu apa din fântâni Si-l beți/ Voi nu știți/Nu-l vedeți/ Strigătul meu nu-l auziți/ Mâncați alte pâini / Si mă dați la câini / Intre colții lor, peste patimi- minuni/ Pietrele le-am săpat în mâini"/.

S'a observat că "adunarea" e o treaptă dintr'un proces metafizic. Conținutul acestei "adunări" îl explică Ioan I. Mirea într'un sens cunoscut de la Eminescu în termenii teoriei metemsihotice (de altfel a treia "poartă" din "Calea pietrlor", se numește "Reîntoarcerea"). "Adunarea" e așadar o reunificare în inelul inelelor: "Nu vântule nu; mă du țărână / Nici voi ape nu mă purtați în unde / Lăsați florile s'atârne'n cunună /Si'n gresii focul care mă pătrunde /Nici boabe, nici sâmburi, nici semințe/Nu m'aruncați fiori la macinat/ Lasăți-mă ca să-mi aduc aminte / De tot ce sunt și să mă adun curat"/ . Vorbire de sub pământ, panteistă, e "calea" preferată a poetului, din care scoate mereu și cu surpriză date inedite: "In pietre/ Bate inima mea / In foc palpită și ard /Pietrele cu ea /Din pietre ascult /Tăcerea nespusă / Si mănânc/ La masa nepusă/ Mușc din păduri/ Sorb plosca cu muguri/ Pasările le țin / Lângă oala cu vin / Să nu bea venin / Aud, aud/ Strigăt - strigătele / Pietre - pietrele / Si mă scufund / Peste vămile / Care m'am dus / Căpestrele, pietrele / Le-am aruncat în sus"/ .

Acestea sunt ideile, în fine. Liric al morții și al regenerării sub o formă aci panteistă, aci grozavă și eschatologică, Ioan I. Mirea a ascultat la Ion Barbu câte o răsucire de esență muzicală, câte o gratuitate, câte o sonoritate pur ludică. Totuși, el nu e cu nimic în fond "barbian". Poezia și-a concentrat formele de la o pestriță "hoinăreală", poticnită savant, arghezian, la acele linii de numen încă scufundat în nămoluri, aci pure, aci atinse de "zgură". Este cu desăvârșire impropriu a-l așeza pe Ioan I. Mirea lângă Simion Stolnicu, Horia Stamatu, sau Dan Botta. De la Ion Barbu, acestea au luat fiecare câte ceva: gongorismul, intuiția elină pe latura dionisiacă, obsesia scufundării în tot cu o mișcare gâlgâitoare de vitalism. Unul este ermetic și obscur din pură gratuitate, altul e savant și muzical, prețios până la nebulozitate, câte unul preia în literă și face o pastișă. Ioan I. Mirea n'a luat filozofia lui Ion Barbu însă a absorbit mecanismul adaptându-l cu mijloace proprii unui mediu liric predispus la viziunea thanatică și la panteismul franciscan. A inventat un sistem de raporturi cu planurile absolute; și-a alcătuit în fine un tablou coerent de simboluri care să se combine automat în conjuncturi noi.

Nu e cu neputință de făcut o fenomenologie a Obiectului liric în pozia lui Ioan I. Mirea. Mai întâi, am observat, ideea despre univers este treptat maniheistă până la o revelație a reîntegrării în regim ciclic. Atunci se înțelege că și Obiectul liric va fi împărțit pe principiul ethosului originar. Retorica luptei între forțe, admite câte două grupuri, unul infernal, stricător al echilibrului și al regenerației, altul - stimulator. Intre animalele benefice sunt cocorii, cerbul, rândunelele, rațele în stol, iepurele, hulubii, în general "pasările" și mai cu seamă "pasărea de aur". Se vede bine că volatilele sunt preferate ceea ce înseamnează că poetul vede universul de jos în sus și concepe izbăvirea ca pe un zbor. Dimpotrivă, malefice sunt jivinele terestre, scârboase și cu bale, reptilile reci și veninate - gușterul, omida, lipitoarea, "trei/Cotoi /Negri și goi"/ , păduchii, șarpele (foarte urât) și balaurul fabulos. Ontologia la aspectul unei disjuncții între spații - aerian și terestru. In planul vegetal e preferat crângul (regenerator, unitar) cu toate formele de vegetație suavă: flori, părți florale (petale, muguri) ca și plantele diafane sau roditoare - grâul, inul, troscotul. Rele sunt pălămida și mărăcinii, însă în același plan e de observat preferința pentru pomi "desfrunziți", "retezați", pentru vegetația infirmă. Așadar, diferența e aci în plan etic, pe criteriul fertilității și exuberanței vegetale; sunt absolut meprizabile plantele slabe, ca și acelea "pustiite". Fecunditatea, "rodul" - îi plac poetului fiincă ele confirmă cosmosul.

In cele din urmă, locurile și lucrurile interpretate pozitiv sunt fagurele (nutriția sacrală cu miere), heleșteul (apa civilizată), fântâna (interpretată ca loc și adâncime originară) și "vatra" (țara, originea). Antipatice îi sunt "ciutura spartă" (sterilitate), gropile, peșterile (locuri patibulare, obscure), securea asasină.

Si, în fine, pe deasupra acestor categorii izolate este "piatra", ideea Unului, a originarului cosmic. Ar fi cu neputință de alcătuit un inventar complet al înțelesurilor pe care le capătă "pietrele" în lirica lui Ioan I. Mirea. Gradul de generalitate filozofică este extraordinar de mare ca și mulțimea de uși deschise prin tehnica sensului latent. O mai profundă ideografie a pietrei n'a mai făcut nimeni, deocamdată, la nivelul lui Ioan I. Mirea. Iată și o "piatră de hotar", după sugestia lui Constantin Brâncuși ("La Borne") pe care Mirea l-a urmat în reprezentarea românească pe globul nostru terestru: "Piatră despicată / Piatră supărată/ Pasăre uimită / De unde mă chemi/ Să te văd rănită / Piatră rotunjită/ Piatră părăsită / Piatră neursită/ Mi-ai adus altar/Pietre de hotar"/ .

Si de unde vin aceste adânci percepții ale cosmosului, desfigurate în fenomenalități felurite pe un singur traseu unitar? Osia poeziei lui Ioan I. Mirea, pe deasupra, înrâuririlor diverse culturale, e în mitologia românească vie, în acel simțământ fără nume care poetul l-a izolat în cerul său sufletesc și l-a fixat ca pe o Stea Polară. Această însușire atât de rară, de a scoate din sine cheia unității, face din Ioan I. Mirea un poet de mare originalitate, un liric aparte, izolat, de excepțională unitate, provenit din acea Românie veșnică, fără timp. Inasimilabil în formă de alte culturi, poetul a exemplificat o experiență adâncă, românească, umană și ca atare universală.

G. A. SILVESTRI

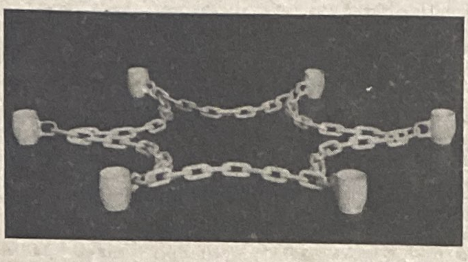

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

PRIETENIE INFINITĂ

Astfel și-a întitulat opera, unică în lume, sculptorul Constantin Izvănariu din Chicago, operă despre care este adevărat că s'a scris câte ceva prin publicațiile românești din exil, dar care n'a fost încă evaluată așa cum ar fi trebuit.

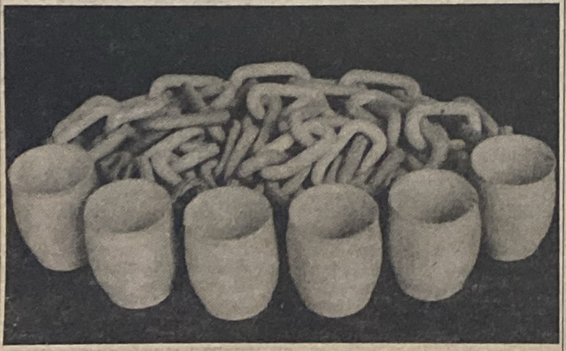
Constantin Izvănariu, pe lângă marele talent cu care l'a binecuvântat Domnul, și pe lângă marea sa imaginație artistică, se plasează, fără doar și poate, pe linia acelor creatori de artă ce, prin operele lor, încearcă să transmită un anumit mesagiu, atât contemporanilor, cât și generațiilor viitoare. In afară de asta, ca și marele Brâncuși, Izvănariu își are izvorul de inspirație în folclorul românesc. Predilecția lui de a-și realiza operele în lemn, merge mână în mână cu cea mai autentică tradiție a poporului nostru, care, în timp de bejanie, refugiindu-se în munți din calea hoardelor barbare, și-a scris istoria încrustând-o în lemn, în timp ce popoarele Europei de dincoace de Munții Carpați, își scriau în marmoră sau bronz, istoria lor. Ca atare, o spunem cu toată convingerea că, o troiță românească, sculptată în lemn, o poartă de casă cu stâlpi încrustați, o lingură sau furculiță de lemn cu mânere încrustate, sau o furcă de tors, război de țesut pânza, un leagăn de copil, un fluier, toate din lemn și decorate cu încrustări, pot sta cu cinste alături de cele mai mărețe opere ale tuturor țărilor din întreaga lume.

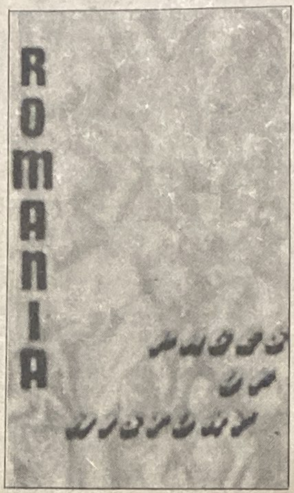
Să ne oprim însă acum asupra inimaginabilei creații a D-lui Izvănariu pentru ori ce om de rând, adică: PRIETENIE INFINITA. După cum se poate vedea din fotografia din capul acestui articol, este vorba de 6 cupe și de 4 lanțuri care le leagă. În total, 66 de piese, toate, tăiate dintr'o singură bucată de lemn, fără vre-o întrerupere sau adaus artificial. Cu alte cuvinte: o omogenitate perfectă din toate punctele de vedere. Creația, are la bază legenda că, acum 200-300 de ani la "Târgul de fete" de pe Muntele Găina, feciorii ce urmau să se căsătorească, trebuiau să cioplească dintr'un singur lemn un lanț cu câte o lingură la cele două capete, așa ca lanțul să poată fi trecut după gâtul fetei și băiatului permițându-le să mănânce cu cele două linguri din aceeași strachină. Dl. Izvănariu a încercat în opera dânsului, să dea un nou sens acestei legende, mai aproape și mai actual pentru timpul pe care-l trăim, cioplind 6 cupe legate între ele de câte un lanț, permițând la 6 persoane ce-ar sta la masă, să ciocnească cupele legate între ele, sub semnul unei PRIETENII INFINITE, simbolizat de cerc. Si, tocmai aici poate fi descifrat mesajul sculptorului și sculpturii sale.

E greu, nespus de greu a explica în cuvinte această realizare unică, ce, nu numai c'a cerut luni și luni de zile de o intensă muncă manuală, dar, a trebuit în acelaşi timp să fie calculată matematic, așa ca, întregul să fie omogen. Si aceasta, dat fiind faptul că, lucrând în lemn, trebuie să ai în considerație fibrele bucății de lemn la care lucrezi, și apoi, năpasta că, undeva îți va ieși în cale un nod ce ar putea distruge întregul proiect.

Constantin Izvănariu, cu regret, cu mare și nespus regret, având de susținut o familie, nu-și poate permite luxul de a se dedica exclusiv sculpturii. Ii înțelegem durerea și amarul, convinși fiind că, dacă i s'ar putea da posibilitatea aceasta, ar putea creia opere nemuritoare ce-ar face cinste neamului.

CRONICAR

Ne oprim asupra acestei publicații trimestriale (Anul 1, Nr. 3-4, 1976) ce apare în limbile: engleză, franceză, germană, rusă și spaniolă, firește cu binecuvântarea guvernului dela București; pentru motivul că, atât unele publicații românești, precum și unii compatrioți din lumea liberă cred și propovăduiesc că nu mai există o conspirație maghiară pe tema Transilvaniei, dat fiind faptul că Ceaușescu și Kadar, se întâlnesc din când în când, se pupă'n bot.

Că nu-i chiar așa, că ungurii din Ungaria sau de peste hotare, continuă a visa o Transilvanie maghiară și că pentru acest vis al lor, fac tot ceea ce pot și unde pot, o dovedește clar articolul ultim din această revistă (Pag. 293-302), întitulat: IN ANSWER TO " A BIT OF MAGIC " BY A MAGICIAN OF MAGHYAR HISTORIOGRAPHY", semnat de Constantin C. Giurescu.

Iată mai jos, în limba noastră valahă, prima parte din acest articol:

"Incercând să răspundă criticii făcută de mine în ceea ce privește Dacii, Daco-Romanii și Proto-Românii în "Istoria Ungariei" publicată la Paris și Londra în 1974 și 1975, Makkai Laszlo contribuie cu "UN STROP DE MAGICA PROFESIONALA" în "Tortenelmi Szmle (No. 4, 1975), o revistă periodică a Institutului de istorie a Academiei Ungare de Stiințe. E de la sine înțeles că în istoriografie - în știință în general - magicul, precum și minunile, nu sunt de loc populare. Ceea ce o dovedește cazul Makkai. Cu toate acestea, îi răspund pentru că, iată ne găsim din nou în fața unei "metode" caracteristice din partea istoriografilor unguri când se ocupă de vechimea și continuitatea elementului român în Transilvania.

"Dar, despre ce anume este vorba? A denigra drepturile Românilor asupra Transilvaniei - un drept bazat pe vechime, continuitate număr și două recunoașteri internaționale - tratatul din 1920 și cel din 1947 - istoricii unguri au fabricat o teză pe trei puncte: 1, dispariția populației dacice după războaiele dintre Decebal și Traian. 2, Părăsirea Daciei de către coloniștii romani sub împăratul Aurelian în anul 271 și 3, chiar dacă rămășițe ale populației romanice au continuat să trăiască în Dacia, ele au dispărut prin migrațiuni înurmătorul secol. Concluzia acestei teme pe 3 puncte este că: pe timpul când Transilvania a fost ocupată de maghiarii migratori, ei n'au găsit acolo nici urmă de Români; numai mai târziu, pe la începutul secolului 13, ei au apărut ca produs al unei încete infiltrări de ciobani din Muntenia odată cu turmele lor, care trăind din consumarea unor mâncări bogate în proteine - lapte, brânză, unt si smântână - s'au înmulțit considerabil depășind numărul maghiarilor.

Până aici, punctele tezei maghiare a lui Makkai, pe care dl. Prof. C. Giurescu le analizează în continuarea articolului, respingându-le documentat rând pe rând.

Am crezut că, exilul trebuia să ia la cunoștință cele de mai sus, pentru a nu se grăbi în opinii ce ar putea dăuna intereselor vitale ale poporului român.

De încheiere, mărturisim sincer că ne-a umflat râsul până la lacrimi aflând această teorie maghiară că anume, mâncătorii de lapte, brânză, unt și smântână, devin mai prolifici de cât restul oamenilor. Si, ne-am zis atunci că, probabil dl. Prof. C. C. Giurescu s'a înșelat considerându-l pe Makkai istoric, când de fapt, dânsul pare a fi mai de grabă, un. . .sexologist!

CRONICAR

DIALOGOS

HORIA STAMATU SALAMANCA 1971

O miraculoasă și enigmatică coincidență a impus să scriu acest cuvânt înainte și să iasă la iveală în traducere spaniolă Dialogurile lui Horia Stamatu, prieten vechi de treizeci de ani.

Nu cunoșteam colecția lui Dieter Leisegang întitulată Ars Poetica, dar lucram, chiar în ziua sosirii volumașului cu traducerea germană a acestor Dialoguri, la un mic eseu întitulat: "Arts poetica", frământat de magia cuvântului. Incepeam scrierea mea așa: "Nu am înțeles încă pentruce Ion Barbu, stabilind o ordine mesianică, a pus pe Preot, înaintea Poetului. O explicație poate înainte de moarte și cu siguranță el nu voia să preceadă pe cel ce putea să "lege și să deslege toate".

Este adevărat, preotul este depozitarul "pentru totdeuna" a unei misiuni, a harului. In el rodește, îl împarte, dar nu crează, nu născocește. In împlinirea misiunii poetul se consumă, preotul rămâne intact. Cuvântul a trecut la Poet, și el, ca un meșteșugar ales, îl topește, îl toarnă în atâtea felurite forme si vu atâta siguranță și precizie, încât costrucțiile lui nu pot muri decât odată cu vorba.

Rigoarea științifică, profeția și misterul compun ființa poetului".

Eseul continuă și poate vreodată va vedea lumina zilei, de data asta îmbogățit cu lumea lui Stamatu. Avem nevoie de o pildă, de trăire specială, unică, în ceeace privește întrebuințarea cuvântului. Si iată, că miracolul se produce cu sosirea versurilor lui Stamatu, mărit mirajul lor, prin măiestria traducere în limba germană, de către Marianne Stamatu-Reinke. Stamatu nu știe nimic nici de traducerea Dialogurilor în spaniolă, nici de editarea acestei cărți. Dar el a intuit ceva, pentrucă numai așa se explică, cuvintele ce însoțesc trimiterea volumului: "Lui Aurel Răuță, vechi statornic și pe cât de discret, pe atât de eficient susținător al cuvântului românesc în libertate, cu prietenie și alesă prețuire, Horia Stamatu, Greiburg, Iulie 1970".

Ne scrim foarte rar, ne vedem și mai rar și totuși Horia Stamatu a intuit aprecierea și gândul meu. Si eu îi fac acest simbolic dar, recunoștiință a artei lui.

Nu știu în ce măsură traducerea versurilor lui Stamatu, în spaniolă, a putut păstra toată magia cuvântului. Poetul cunoaște bine acestă limbă și el singur va putea hotărî. Dar un pas, cu modestie s'a făcut: lumea hispană va putea cunoaște versurile adevărat reprezentative ale poeziei române de azi. Si cu asta rămân mulțumit.

Madrid, Martie 1971.

AURELIO RAUTA

VI

Diafană joacă
din gol în gol,
din limită în limită,
pe muchia neajunsă
a planurilor fără somn,
în punctul mereu *acolo*
al tuturor întretăerilor:
de vremi și nici când
de aici și nici unde:

în scânteea ochilor,
în bătaia inimii,
în flacăra mâinilor.

Suntem în ochi,
în desișul sângelui,
în plinirea brațelor.
Și Timp e să fim.

Restul, cenușe.

BISERICA CREȘTINĂ

ÎN ZIUA CÂND ŞI DUMNEZEU VA PLÂNGE

Pentru "CUVANTUL ROMANESC" și pentru dragostea lui de Dumnezeu și Biserică

Lenita Miranda de FIGUEIREDO

William Faulkner zicea: "Nu merităm să supraviețuim și nu vom supraviețui". Citește cartea lui D. Bacu despre Pitești și vei vedea că nu există ființă vie pe pământ care să chinuiască atâta de sălbatec alte ființe din aceeași specie cu el, cu excepția omului. Acestea și multe altele îmi treceau prin minte, când am primit vestea că New-Yorkul s'a scufundat în întuneric, în haos și disperare. Atâta panică numai pentru o noapte de întuneric ! !

Norul trandafiriu care a apărut deasupra Statelor Unite și care, pe unde trecea omora oameni, poate să fie o ficțiune științifică, dar nu cred. Gazele care au înveninat un oraș din Italia. Norul negru care a apărut în Brazilia și a dispărut misterios, nimeni nu știe de unde și nici pentru ce! Poluție atmosferică? Armă ucigătoare? Planeta Marte atacând?. . . După toate crimele și devastările pe care omul însuși le face să cadă asupra planetei lui și a existenței lui, îți vine să crezi cu siguranță că suntem sfârșiți. Asta fără să mai vorbim de bombele care distrug orașe întregi în minute, arzând, inutilizând, deformând, omorând oameni: bomba cu hidrogen, bacteriologică sau cu neutroni (cea mai nouă dintre toate). Omul continuă să explodeze aceste bombe prin mări, contaminând totul prin radioactivitate, cauzând dezechilibrul ecologic, distrugând toate formele de viață. Excrementele mentale ale omului sunt aruncate în univers și continuă să se acumuleze în masa cosmică. Răutăți, trădări, divorț între părinți și copii, războaie, violențe,. . . Lumea s'a săturat. Si pământul a început să devină agresiv, cutremure și taifunuri, catastrofe de tot felul.

Dezechilibrul ecologic cauzează cancere de tot felul, boli respiratorii afecțiuni cardiace. Cei patru Cavaleri ai Apocalipsului, au semănat deja profeticele plăgi ale consumării totale: Ciumă, Foame, Moarte și Război.

Si ce-o să facem noi când va veni sfârșitul? Negri și albi, de toate culorile și rasele, o să ne privim unul pe altul zăpăciți. Pentru ce a fost nevoie de-atâta distrugere de vieți omenești, când înțelesul cel mai simplu și mai grandios al existenței este viața însăși. Poate că în ultima clipă se va naște în om un sentiment de adevărată solidaritate umană, o ultimă tentativă, o voință de a se salva, de se face mai bun, de a se întoarce înapoi pocăit.

Dar va fi prea târziu. Dumnezeu a așteptat milioane de ani-lumină. Acum nu-i mai rămâne decât să vadă lumea Lui murind fără o judecată finală. De ce? Pentru că o judecată ar fi inutilă. Toți suntem vinovați, toți suntem condamnați. Atât de multe fapte murdare și nedemne de om, atât s'a insultat Dumnezeu că nu mai e posibilitate de iertare. Omul a ajuns pe pământ printr'o taină pe care nimeni n'a putut-o deslega, a găsit aici o natură generoasă, iar el s'a făcut stăpân pe pământuri, pe lacuri și pe munți, cumpărând și vânzând, speculând ca la bursa neagră, ca și cum lucrurile lui Dumnezeu și ale creației Lui ar fi fost un simplu plan economic supus cererii și ofertei.

Intr'o scrisoare trimisă acum 120 de ani Președintelui Statelor Unite, Seathl, șeful tribului de Indieni din Washington a întrebat: "Cine este stăpân pe aer și pe lumina lunii? Cum poți să cumperi sau să vinzi cerul și căldura pământului? Nu noi suntem stăpânii aerului ori ai apelor argintii. Așadar, nefiind ale noastre, nu le putem vinde. O să piară și omul alb, poate chiar mai degrabă ca alte rase. Continuă să murdărești propriul tău pat și vei muri într'o noapte sufocat de propriile tale dorințe. Când veți doborî ultimul zimbru și veți îmblânzi toți caii sălbatici, când omul va fi lovit de arme misterioase, când munții și văile se vor umple de cântecul femeilor deșănțate, unde vor fi atunci terenurile necunoscute și apele? Nu va mai fi nimic. Totul se va sfârși. Atunci vom spune adio rândunicii, păsărilor cântătoare și vânătorii. Atunci viața se va sfârși și va începe lupta pentru supraviețuire". . .

După cum se vede, degeaba se pretinde ecologia o știință nouă, când cu o sută douăzeci de ani în urmă existau deja raționamente ecologice, care prevedeau dispariția rasei umane.

Omul s'a desumanizat, s'a imbecilizat, a putrezit fizic și moral, s'a prefăcut în animal. Ce milă să mai aștepți din partea lui Dumnezeu? Să salveze o omenire de monștri? Pentru păcatele împotriva creațiunii, chiar și mila lui Dumnezeu cred că va avea limite. Când studiezi viața și solidaritatea animalelor, parcă ți-e rușine să spui că aparții rasei umane.

Frumusețea unei flori, care se desface, privirea dulce de copil, gestul umil de bunătate, gestul de amor, raza de soare, picătura de rouă, vântul, ploaia, muzica, veselia, totul este o minune a vieții care explodează în fiecare secundă în fața oamenilor, iar ei, ca fiarele, nici nu bagă de seamă, ba mai și zdrobesc între degetele lor indiferente cele mai dulci momente ale existenței. Poate că nu e timpul trecut pentru om, să părăsească tehnologia și să se întoarcă la începutul simplu și natural al existenții, să încerce viața încă odată, să uzeze de toată inteligența lui pentru a construi o lume nouă, întrebuințând toate cuceririle lui științifice în beneficiul omului. Însă aici nu mai e posibil. Omul a devenit victima proriilor lui artificii. Pământ, aer, ape, toate sunt infectate. Numai dacă ar fugi în altă planetă. Dar nu cred că Dumnezeu ar vrea să spurce frumusețea galaxiilor solitare cu niște ființe care ar ajunge să vândă stelele cu metru și să distrugă totul încă odată. Cred că prima experiență i-a fost deajuns. Desigur că Dumnezeu este atotputernic, perfect și multmilostiv. El poate să confecționeze o nouă Evă din coasta unui alt Adam și să-și creieze umanitatea Lui perfectă, fără de păcat. De ce ar sta să îndure atâta răutate, distrugere, vandalism și violență? Pentru că omul nostru nu a mai evoluat. Ce a evoluat au fost mijloacele de ucidere și distrugere.

Nu. Omul a avut destul timp ca să devină bun. Nu a făcut-o și acum se desface în bucăți prin propria lui forță. Niciodată nu va mai fi o lume fără împărțiri, fără frontiere. E prea târziu. In acea zi finală, Dumnezeu va plânge pentru om un plâns disperat, cum numai Dumnezeu poate să simtă în toată dimensiunea ființei Lui Divine. Adio filosofie, adio luptă, adio tot. Fără mâncare, fără apă, fără putința de a respira, arși, mutilați, putrezi și surzi, vom fugi ca șobolanii să ne înecăm în oceanele infectate, lăsând în urma noastră un deșert arid și un strigăt disperat de ajutor, în care nu va mai exista speranța că mâine mai există.

Gândește-te că o ființă umană cu 16 ani de școală și diplome de merit poate să rămână închisă într' un laborator, imaginând în toate amănuntele forma cea mai crudă de a distruge pe frații lui; creind bombe care să atingă pe om cu boli incurabile. Asta nu e o dovadă de cultură, ci de bestialitate. Această răutate programată va ajunge să pună capăt răbdării lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu va plânge. Si, după acel plâns universal, Dumnezeu va avea nevoie de tăcere, de acea monumentală liniște ce se va face prin dispariția omului din univers, pentru că Dumnezeu trebuie să se odihnească și să uite durerea Lui cosmică, veghiat de stelele căzătoare, care vor acoperi de ochii Lui și ultimele vestigii ale existenței omului în lume. Iar singurătatea lui Dumnezeu va fi atât de mare și de gigantescă, că nici o ființă cerească nu va reuși să simtă și să înțeleagă.

Si, cine știe, vor rămâne înregistrate în memoria universului doar amintirea trandafirilor, mirosul mâncărilor, murmurul apelor, fâlfâitul păsărilor, vocile de copii și cuvintele de dragoste. . .

Lenita Miranda de FIGUEIREDO

DUMNEZEU A FĂCUT TOTUL

1877 – CENTENARUL – 1977

RĂSBOIULUI DE INDEPENDENȚĂ AL ROMÂNIEI

OPERAȚIILE MILITARE DIN FAZA FINALĂ A RĂZBOIULUI, CU DEZILUZIILE PĂCII ȘI TENSIUNEA POLITICO-MILITARĂ ROMÂNO - RUSĂ

Comandor Mircea PETRU

Prin cucerirea Plevnei, victoria finală asupra turcilor devine iminentă. Din punct de vedere strategic victoria de la Plevna trebuia exploatată imediat, pentru a nu-i da inamicului timpul necesar în vederea regrupării forțelor sale.

In acest scop, în ziua de 30 Noiembrie, la Poradim, în cadrul unui consiliu de război -care a fost ultimul, al reprezentanților celor două comandamente aliate- la care a luat parte Tarul Alexandru, Domnitorul Carol, Marele Duce Nicolae și alți generali ruși și români, s'a discutat "un nou cadru strategic". S'a hotărât continuarea ofensivei spre Sud, peste Munții Balcani, cu trupele ruse existente în această zonă și cu cele devenite disponibile după cucerirea Plevnei, având ca obiectiv principal imediat Sofia și apoi Adrianopol sau Kazanlîcul, după care obiectivul final Constantinopol și Strâmtorile.

In privința viitoarelor operații militare ale armatei române, consiliul hotărăște ca forțele române întrunite să apere aripa dreaptă a armatelor aliate -prin blocarea și eliminarea forțelor otomane a Vidinului- și să atace trupele turcești din Vestul Bulgariei. Cu o divizie să escorteze de la Plevna la București, prizonierii proveniți din armata lui Osman pașa, iar după predarea acestora în București, trupele

Prin Inalt ordin de zi nr.174 din 7 Decembrie, Armata română este organizată pentru faza finală a războiului: Marele cartier general român, în frunte cu generalul Alex. Cernat, având ca șef de stat major pe colonelul Stefan Fălcoianu, și se constitue Corpul de Vest, sub comanda generalului Nicolae Haralambie, în care intrau diviziile 1, 2, 4 și cea de la Calafat a fostului Corp de observație, cu misiunea: "nimicirea grupărilor turcești din cetățile Vidin și Belogradcik și cucerirea lor".

La 2 Ianuarie 1878, forțele române au început realizarea dispozitivului de luptă, iar în dimineața zilei de 12 Ianuarie începe atacul general. Până la ora 8 a.m., trupele române din Divizia 4-a ocupă satul Tatargic, iar cele ale Diviziei 1-a pun stăpânire pe localitățile Rupcoa și Rainovcea, unde își consolidează pozițiile pentru a sprijini atacul Diviziei a 2-a.

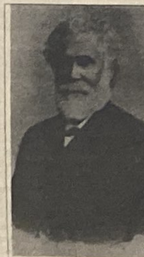

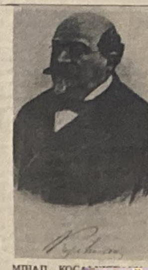
COLONELUL ERACLIE ARION

marilor puteri " să respecte voința națiunei române, drepturile ei legitime ce nu puteau deveni obiect de tranzacții între reprezentanții altor state".

Atitudinea fermă a guvernului român era întemeiată pe părerea că Anglia și Austro-Ungaria, convingându-se că Rusia nu va consimți să-i cedeze Boznia și Herțegovina, cum se angajase prin convenția secretă de la Reichstatt și Budapesta, se vor opune cu hotărâre acceptării de Congres a preliminariilor de la San Stefano.

Agentul diplomatic al României în capitala Rusiei, Generalul Iancu Ghica, raportează alarmat declarația prințului Gorceakov: "Impăratul m'a însărcinat să-ți spun ca să comunici guvernului D-tale că dacă aveți intenția de a protesta contra menționatului articol sau dacă vă împotriviți voinței sale, atunci va ordona ocuparea României și dezarmarea armatei române". La această amenințare, care lăsa să se vadă un conflict militar între cele două armate aliate- survenit după obținerea victoriei atât de scump plătită cu sângele vărsat în comun de ostașii români și ruși pe câmpul de luptă- guvernul român a dat următorul răspuns: " Prințul Carol nu poate admite că acea amenințare vine de la Impărat, iar răspunsul

ION C. BRATIANU ȘI MIHAIL KOGA[...]

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PAȚITE

CE NE SPUN VIZITATORII

George DONEV

* Dacă vreți să fiți serviți mai bine la hotel, restaurant,etc., nu vorbiți românește...O mașină Dacia de 4 cilindrii(copia lui renault 12) costă 70.000 de lei. Dacă o ei în rate (maximum trei ani) te costă 5.000 de lei în plus asigurarea. Ce culoare ?? Care vine la rând ??...De Miercuri până Duminică mulți vizitatoru care au plecat în grupul Uniunii si Ligii au fost siliți să schimbe trei hoteluri: Ateneu, Dorobanți, Modern... Ascultați cu atenție ce spune ghidul celor care vizitează mănăstirile : " Așa a fost nisticismul la români în trecut!. ...Pentru instalarea unui telefon, așteptați câtiva ani; pentru repararea unui telefon așteptați doar câteva luni, între timp plătești taxa reglementară ca să nu ți-l ridice....

* Ne spun turiștii întorși din țară că pentru a merge dela Galați la Iași (circa 200 mile) ești nevoit să parcurgi această distanță fie într'o noapte întreagă cun un tren personal, sau în 6-7 ore cu o schimbare de tren în Bârlad. Aceasta în anul 1977 când de pe binecuvântatul pământ al Americii și-a luat zborul sonda spațială "Voyager" cu destinația Jupiter-Saturn-Uranus. Da, dar USA n'a ajuns încă în societatea comunistă, cea mai înaintată din istoria omenirii.

* Alți turiști ne spun că Duminică 14 August dimineața la ieșirea din Făgăraș aștepta o coloană întreagă de mașini, deoarece la unica stațiune de benzină funcționa o singură pompă. Menționăm că Făgărașul are o populație de peste 26,000 locuitori și este în intinerariul turistic vizitat de străini.

* Un pensionar, în medie, are 600 de lei, un măturător 1.250 de lei (cca $ 100) pe lună. Un munciror calificat 1,800 lei, un inginer 2,800 lei. Un Kgr. de carne (când se găseste dela 32 de lei în sus. Brânza 22-40 de lei Kgr. Cea mai ieftină cameră la Hotel Lido ori Continental $ 38.00.

* 'Prețurile la hotelurile din România nu sunt mai scumpe ca cele din unele țăei vestice", ne spune un turist. Diferența este în felul cum ești tratat. In timp ce în ...st oamenii sunt politicoși, ...ta să te servească, în ...omânia domnește nepă...area, nimeni nu te servește, ...r unii sunt chiar mojici.

...n meniurile dela restau...te găsești scris tot ce ...ei, dar când comanzi chel...rul îți spune..."A fost dar ...a terminat !" Majoritatea ...încărurilor sunt făcute cu ...ne de porc.

...evista germană " Welt...he" afirmă că turismul ...România a scăzut cu 70%.

* O familie întoarsă din țară ne spune că au stat la hotel, iar o nepoată a lor care stătea în provincie, cu soțul, a venit să-i vadă. Vizitatorii au vrut să închirieze o cameră pentru câteva zile, la acelaș hotel și pentru nepoata lor, ca să fie împreună. Deși erau camere libere și plata se făcea în dolari, nu i s'a permis... " Așa-i ordinul ! ".

* Românii din Basarabia sau Bucovina de Nord, sunt forțați să se întoarcă în Uniunea Sovietică, dacă vreo unul din părinții lor (lăsați în cele două foste provincii românești) mai sunt încă în viață. Cei plecați au declarat că sunt orfani și, ca să-și întărească declarațiile fac și slujbe religioase în memoria părinților. Mai exact: Parastase pentru cei vii.

* Populația satelor s'a redus...Ziarele publică mai mult de progresele realizate și cât de iubit și de deștept este Niculiță...Cel mai rău o duc țăranii...Cei care împart alimente, ori alte bunuri, o duc mult mai bine ...Traficanții de bursă neagră au devenit îndrăzneți, dacă te filează că ești străin te opresc pe stradă și-ți oferă 25-30 de lei pentru un dolar...Miliția nu vede, n'aude...

* Sunt mulți studenți africani în România. Vizitatorii rămân surprinși când îi aud vorbind românește.. Casele dărâmate de cutremur au fost îngrădite... Lume multă pe stradă "ca furnicele", iar restaurantele sunt pline..Nimeni nu se mai gândește la ziua de mâine "Trăim azi că nu știm ce ne aduce viitorul".

* Unor turiști le-a fost milă văzând copii lucrând la dărâmăturile cauzate de pe urma cutremurului din 4 Martie... "Am văzut cu ochii mei elevi de liceu ce lucrau la reconstruirea clădirilor liceului I.L.Caragiale din București"..Amărâți, fără o trăsătură de zâmbet tineresc... Mi-a venit să plâng.

* Un vizitator, obișnuit să bea o cafea, imediat cum se scoală din pat, ne mărturisește: " Am stat la Lido 14 zile, am băut 14 cafele și am plătit 14 prețuri diferite. Nu mai vorbim de felul cum ești tratat. Peste tot aceiaș indiferență și acelaș răspuns: Nu mai avem.. și te lasă să aștepți până te plictisești !

MĂREAȚA SĂRBĂTOARE ROMÂNĂ DIN TORONTO, CANADA

In zilele de Sâmbătă 22 Oct. și Duminică 23 Oct. a.c., frații români dela Biserica Ortodoxă Română "Sf.Gheorghe" din Toronto, Canada, au organizat o măreață sărbătoare cu ocazia "arderii ipotecei" pe care au avut-o pe clădirea bisericii și care a fost achitată.

Cea mai mare bucurie pe care a produs-o acest eveniment, a fost prezența în mijlocul nostru a iubitului Episcop al Americii și Canadei P.S.S. Valerian Trifa, care a venit special să i-a parte la această sărbătoare românească.

INALT PREA SFINTIA SA VALERIAN CU PREOTII NICOLAE ZELEA, NICOLAE TANASE SI STERE MIHADUS, ÎN MIJLOCUL ECHIPEI DE DANSATORI.

ASPECT DIN SALA BACHETULUI

Programul sărbătoririi a fost următorul: Sâmbătă la ora 6 seara a avut loc în prezența P.S.Sale și a unei numeroase asistențe oficierea " Vecerniei " în biserică de către cucernicii preoți: Stere Mihădaș din Erie, Pennsylvania, S.U.A. și Nicolae Zelea parohul local din Toronto.

După oficierea serviciului religios a avut loc în hala parohială un banchet la care au luat parte un mare număr de oaspeți. Printre cei prezenți, veniți din depărtări au fost: Tom Radu, președintele național al organizației A.R.O.Y. din U.S.A. și Canada, însoțit de alți membri din comitetul executiv: Betty Cook, Elena Murgoci, și Mike Calugar.

Deasemenea am remarcat prezența d-lui Traian Radu din Erie, împreună cu prietenul d-niei sale venit de curând din țară, cât și muți alți frați români din Hamilton și Kitchener, Ontario, printre care d-l farmacist George Bălașu, directorul ziarului " Cuvântul Românesc " , d-l Tudor Murgoci, președintele Asociației Culturale Române din Hamilton, însoțiți de doamenele, cât și alți prieteni din aceste comunități.

Printre membrii parohiei locale, în afară de comitetul actual, menționăm prezența foștilor președinți ai parohiei de la înființarea ei: D-nii CAPATANA Leon, DRAGULIN Octavian, DUDU Vasile, IBOVSCHI Vasile, LUPU Toma, RONCEA Ioan, RUSU Ioan, STEFANESCU Paul, SUBA Petre, TEODOSIU Constantin, cât și actualul președinte ROMAN Constantin. Deasemenea fostele președinte a reuniunii doamnelor din parohie: Stefănescu Ana, Hojbotă Ema, Bousis Francisca și actuala președintă d-na Olga Comsa.

Seria cuvântărilor din timpul benchetului a fost începută de d-l Const. Roman, preș. parohiei, urmând pr. Nicoale Zelea, care au prezentat pe scurt, trecutul acestei lăudabile inițiative ortodoxe și românească. Au mai vorbit George Hojbotă din partea tineretului AROY din Toronto , cât și pres. național al acestei organizații, d-l Tom Radu. Din partea organizației reuniunii doamnelor a vorbit acuala preș.d-na Olga Comșa.

INALT PREA SFINTIA SA VALERIAN VORBIND LA BANCHETUL BISERICII SF.GHEORGHE DIN TORONTO

Seria cuvântărilor din timpul banchetului a fost încheiată de către P.S.S. Episcopul Valerian Trifa care a dat sfaturi părintești de purtare creștinească și românească, ascultat fiind cu multă ateție și răsplătit cu mult entuziasm de lumea prezentă.

La sfârșitul banchetului s'au strâns în jurul P.S.S. Valerian Trifa împreună cu preoții prezenți, toți foștii președinți prezenți, care în mod simbolic au ars fosta ipotecă a bisericii.

După banchet a urmat dansul cu care ocazie a cântat orchestra română locală condusă de Maestrul Stefan Ciotlos.

A doua zi Duminică P.S.S. Episcopul nostru Valerian Trifa a pomtificat Sfânta Liturghie, la care au luat parte preoții:Sterie Mihădaș, Nicolae Tănase și Nicolae Zelea parohul local. Predica a fost ținută de P.S.S. Episcopul Valerian Trifa.

La amiază a avut loc din nou un banchet în hala parohială, urmat de un program artistic-cultural. Programul cultural a constat din recitări, cântece și dansuri românești executate de tineretul parohiei. Printre cei care au contribui la acest reușit program, menționăm: d-le Florica Lombard, maestra de ceremonii, Maria Dimov, Iosana Hirțescu, Lucia Goronescu și Ana Beker, d-nii George Beker, George Hojbotă, G. Saftencu și Grigore Mărgirescu.

ECHIPA DE DANSURI POPULARE

INALT PREA SINTIA SA EPISCOPUL VALERIAN INCONJURAT DE FOSTII PRESEDINTII SI PREOTII NICOALE ZELEA SI STERE MIHADUS ARZAND IPOTECA

Programul artistic a întrecut toate așteptările și este greu să menționăm pe unii din artiștii amatori care s'au evidențiat în mod cu totul deosebit. Totuși, nu putem să nu aducem felicitările noastre grupului de dansatori, format din feciori și fete din rândurile tineretului parohiei.

Succesul programului artistic a fost apreciat prin aplauzele entuziaste ale publicului, care se adaugă la mulțumirile comitetului pablicului, care s'au adaugat la mulțumirile comitetului parohial, exprimate de presedinte, cât și de preotul Nicolae Zelea.

REPORTER

CERERILE ADRESATE ACESTEI RUBRICI DE CITITORII ZIARULUI "CUVÂNTUL ROMÂNESC" SUNT PUBLICATE GRATUIT.

MICA PUBLICITATE :

CAUT RUDELE ŞI PRIETENII

* D-l Cstin DUMITRESCU Dorenberg Str. 52, 6000 Frankfurt am Main, W.Germany.-Doreşte să ia legătura cu prietenul său Dan Mărgirescu, stabilit în Australia ori Statele Unite. Cititorii ziarului sunt rugaţi de a comunica adresa d-lui Dan Mărgirescu.

* Rudele din Cernăuţi şi Bucureşti doresc să primească veşti dela familia Mihai Farmagiu. D-l M. Farmagiu este stabilit în Canada din anul 1938. Dânsul are doi copii care locuesc fie în Ottawa sau Toronto.
Cei care cunosc de existenţa familiei Farmagiu sunt rugaţi să scrie direct la redacţia ziarului.

* D-l Nicolae Popescu, 11024 11 Ave, Brooklyn, New York 11218, U.S.A. caută prietenii rămaşi cu dânsul în excursia din Turcia din 1974.

DORESC SĂ EMIGREZ

* D-l Alex.NICOLAU, Kaiserstr. 101, 605 Offenbach -M, W.Germany,- Caută pe o persoană ori o organizaţie românească să-i garanteze venirea în Statele Unite, Canada sau Brazilia.

* D-l Alex BOTOSANU, A.A.I-C.I.M.E., Via Maggi Nr.3-4100 Latina, Italia.- Doreşte să emigreze în Canada şi roagă pe o persoană sau organizaţie românească să-i înlesnească venirea, garantându-i obţinerea vizei.

ZIARE ŞI CĂRŢI

* Dl prof.Enver ESENKOVA Posta Kutusu , 1175, Sirkeci, Istambul, Turcia, se adresează întregului exil românesc de a i se trimite orice publicaţie, ziare, cărţi, manifeste anti-comuniste, etc., pentru colecţionare.
Ziarele şi manifestele pot fi trimise în două exemplare la adresa de mai sus.
Dumealui mulţumeşte pe această cale tuturor românilor care vor răspunde apelului făcut de dânsul.

PROCURAŢI

* Pentru cei ce doresc să-şi procure fotografiile şi textele explicative ce însoţesc albumele istorice dedicate celui mai de seamă eveniment istoric "Războiul de Independenţă al României":
(1) Rolul istoric al Domnitorului Carol I şi al sfetnicilor săi în Războiul de Independenţă.
(2) Războiul de Independenţă în creaţia lui Nicolae Grigorescu şi a altor artişti contemporani.
Pentru informaţii şi detalii scrieţi la: D-l Mircea Petru 137 Norfolk Str. Manhattam Beach, Brooklyn, New Tork 11235, U.S.A.

FARA ARMÂNEASCĂ

CONFERINŢA DE LA BELGRAD ŞI AROMÂNII

Zahu PANA

Chinuită ca un copil scos cu forcepsul, Conferința de la Belgrad va avea totuși loc. După confruntările din prima fază care amenințau cu suspendarea lucrărilor, rușii, au fost destul de abili de a nu comite o asemenea gafă. Diplomația rusească mai are încă destule rezerve neutilizate pentru a-i încurca din nou pe politicienii occidentali, împleticiți în propriile lor probleme interne și externe.

Intransigența Președintelui Carter, în privința drepturilor omului i-a zguduit puțin pe ruși și ea mai poate produce surprize, totul depinzând de energia cu care sunt hotărâte să acționeze delegațiile popoarelor din lumea liberă. Țările din răsăritul Europei, se tem că și această șansă ar putea să se năruie peste speranțele lor, așa cum s'a întâmplat cu atâtea altele.

Conferința de la Belgrad va avea loc, dar nimeni nu se așteaptă la rezultate spectaculoase. Rușii, au câștigat atât de mult din Acordul de la Helsinki, încât o acceptare formală a anumitor paragrafe pe care niciodată nu le vor respecta, a devenit pentru ei o simplă bagatelă. De ce au tergiversat însă discuțiile din faza preliminară de la Belgrad? Poate tocmai pentru a evita alte discuții care ar fi fost într'adevăr periculoase. E suficient să amintim de Declarația și Memorandum-ul Nr. 1 din 5 și 6 Dec. 1976 a "Grupului Ucrainean de la Kiev, de promovarea și implementarea Acordurilor de la Helsinki".

Grupul condus de Mikola Rudenko, denunță crimele săvârșite de ruși împotriva populației ucrainene și cere eliberarea Ucrainei de sub călcâiul sovietic. Alte republici din URSS, sunt gata să urmeze exemplul ucrainenilor.

Ideologii sovietici își dau seama că în aceste acțiuni se află începutul sfârșitului lor. Eșafodajul materialismului istoric sare din toate încheieturile. Zilele imperiului sovietic sunt numărate. Asemeni imperiului otoman sau celui austriac, actuala închisoare a popoarelor se va prăbuși la pământ, zguduită de seismul imanentei justiții. Negație a negației! Pe limbajul lor ar suna cam așa: Naționalismul este groparul comunismului!

Ca țară europeană, semnatară a Acordurilor de la Helsinki, și România își va trimite o delegație la Belgrad. Delegația României, reprezentând guvernul român, va trebui să apere interesele României și ale românilor. Aceasta este rațiunea de a fi a unui guvern și aceasta a fost baza de la care au plecat guvernanții români de acum 100 ani, când au obținut neatârnarea.

La puțin timp după căpătarea independenței, "cauza Macedo-românilor ajunge să fie una din preocupările de căpetenie ale principatului independent înălțat apoi la rangul de regat".

Intr'un articol intitulat 'Un succes diplomatic românesc: 'Iradeaua" din 1905, R.V. Bossy, analizând atitudinea României față de aromânii din Sudul Dunării scria; "Guvernele care s'au perindat în acea epocă la cârma țării atât cele conservatoare cât și liberale . . . și-au închinat toate sforțările pentru câștigarea autonomiei culturale și bisericești a Românilor din Macedonia . . . Guvernul conservator prezidat de G. Gr. Cantacuzino, de îndată ce preluă puterea în iarna 1904, hotărâ să înceapă o acțiune diplomatică energică pentru a obține de la Poartă, în cel mai scurt termen, recunoașterea oficială a autonomiei culturale și religioase a națiunii române din imperiul otoman".

Roadele acestei acțiuni duse cu multă dibăcie de către Alexandru Em. Lahovary, au sfârșit prin semnarea de către Abdul Hamid II, în Aprilie 1905 a vestitei "Iradea", prin care se consfințea autonomia culturală a aromânilor.

Au trecut de atunci peste 70 ani, în care convulsiunile politice au aruncat Europa în două războaie mondiale, iar în partea de răsărit a continentului european s'a declanșat cea mai sângeroasă și antiumană revoluție. Soluțiile preconizate de statele lumii libere de genul Ligii Națiunilor, s'au dovedit neviabile.

După dureroasa experiență prin care a trecut omenirea în cel de al doilea război mondial, a luat ființă Organizația Națiunilor Unite. Țările membre din această Organizație, au semnat angajamente solemne, de asigurare a libertăților culturale și religioase a tuturor cetățenilor de pe teritoriile lor, angajamente repetate expres și în Acordul de la Helsinki pentru securitatea Europei.

Ne întrebăm deci, care este impedimentul pentru regimul de la București că nu intervine în a solicita aplicarea acestor acorduri populației românești din afara frontierelor țării? După mai bine de 30 ani N. Ceaușescu a spus anul trecut că "populație de naționalitate română" se mai găsește și în alte țări, dar n'a suflat un cuvânt de felul cum înțelege să intervină pentru protejarea acestei populații. Cunoscând gradul de subordonare a regimului din București față de Rusia Sovietică unde nu poate emite nici o pretenție în apărarea românilor de peste Prut, nu aceeași situație se prezintă față de celelalte țări unde mai "conviețuiește populație de naționalitate română". Dar ce a făcut acest regim pentru această populație?

Exceptând pe românii din Banatul sârbesc, unde există relativ unele instituții culturale în limba română și acestea fără niciun concurs din partea Bucureștiului, în restul țărilor balcanice au fost desființate toate așezămintele culturale românești.

Tinerele generații din România de azi n'au auzit niciun cuvânt despre românii din Valea Timocului, nici despre cei de dincolo de Tisa. Cât privește pe macedo-români, crearea republicii federative Macedonia din Jugoslavia, a provocat o totală confuzie și în mintea celor ce mai auziseră câte ceva despre această ramură romano-tracă. 'Micul dicționar enciclopedic român", apărut în anul 1972, la pag 552, definește în felul următor cuvântul MACEDONEAN: 'Popor din ramura slavilor de Sud care locuiește în țările din Peninsula Balcanică".

Comentariile sunt de prisos față de asemenea aberație, dar nu trebuie să surprindă pe nimeni faptul că stând de vorbă cu un tânăr din România educat după acest tipic, acela va susține cu tărie că Alexandru Macedon, era slav. Dacă asemenea lucruri le putem afla în cărți apărute în 1972, mai pute[illegible]ra într'o revenire pe linia intereselo[illegible]onale a regimului din București în legătura cu populația aromână din Peninsula Balcanică? La Bitolia, Grebena, Salonic, Sofia și în alte orașe unde au existat licee românești, astăzi nu mai există niciun abecedar în limba română. Din aceste licee au ieșit și marii cărturari și intelectuali în diverse domenii care au dus faima României peste hotare ca: George Murnu, Theodor Capidan, Tache Papahagi, Elie Carafoli și alții. Ce apogeu a atins România încât se poate dispensa de românii de peste hotare? Nu există oare dincolo de interesul momentului politic și obligații morale și patriotice care incumbă din legăturile de sânge?

Popoarele cu adânci tradiții de luptă și asuprire, au supraviețuit tocmai prin continua legătură a celor de un neam. Este suficient să privim câtă solidaritate și perseverență în apărarea conaționalilor există la poporul evreu, ca să înțelegem supraviețuirea lui în istorie. Reînviată din proprie cenușă, cu toate frontierele răvășite, Germania își adună din toate țările Europei populația de origine germană, pentru a o salva de la desnaționalizare.

Este cazul ca Guvernul român să întreprindă o acțiune rapidă și eficientă pentru salvarea spiritualității latine în Balcani. România poate dovedi dacă are sau nu prestigiu diplomatic acum, la Conferința de la Belgrad, nu în atacarea regimului din Chile sau a problemei Rhodesiene, ci în apărarea propriei spiritualități. Este un prilej pe de altă parte și pentru Biserica misionară de a porni acțiunea de redeschidere a bisericilor din Grecia, Bulgaria, Jugoslavia și Albania, în locul acțiunii de destrămare a bisericilor românești existente.

Zahu PANA

VALAHI ÎN SUEDIA

Sava GARLEANU

Scriitor și cercetator imigrant, a întalnit aici reprezentanți ai unei minoritați europene, stabiliți în Suedia.

Chiar cu prilejul Simposionului scriitorilor imigranți în Suedia, în ziua de 13 Martie a.c., am descoperit eu un grup etnic minoritar, neobservat până acum în Suedia, anume pe așa zișii Valahi. In timp ce la festivitatea imigranților, în aula Casei municipale, din Helsinborg urmăream dansurile populare iugoslave, aud dintr'odată niște persoane din apropierea mea vorbind o limbă mie bine cunoscută - limba română. Când îi întrebai pe oamenii respectivi de unde sunt, aflai că nu sunt din România, cum mă așteptam să aud, ci că ei provin din Serbia, de pe malul sudic al Dunării. Aceasta fu o surpriză pentru mine, deoarece eu știam din alte întâlniri că există Români în Suedia, însă de proveniență din nordul Iugoslaviei, anume din Voivodina. Aflai deasemeni că acești oameni sunt așa numiții Vlahi, Valahi. Ei înșiși își zic Rumâni și limba maternă și-o numesc limbă rumânească. Este de-a dreptul uimitor că acest grup etnic, de alții numit valah, nici în trecut și nici în prezent n'a avut și nu are vreo instrucțiune în limba sa proprie. Scoala, acești "Valahi" și-o fac numai în limba sârbocroată, deși în familie, acasă în sat, precum și aici în Suedia între ei își vorbesc în limba lor "valahă", adică românește. Ei se exprimă într'o limbă românească frumoasă. Aici în Suedia ei se găsesc ca imigranți nu numai în Helsinborg, ci și în alte orașe. Unii dintre copiii lor urmează școala suedeză, alții însă sunt trimiși acasă unde urmează școala sârbocroată. Când aici în Suedia iau lecții, de și în limbă maternă, aceasta este tot sârbocroata, deoarece în Serbia nu există școli în limba română. Aceasta este o situație nenaturală și nedreaptă care-i însoțește pe acești oameni din patria lor până și aici în Suedia, încă fără șansa de a se produce vreo schimbare.

Iată, deci, exemplu cât se poate de concret că există unele mici grupuri etnice a căror identitate rămâne mistificată de pașaportul organelor oficiale ale statului. Intr'o atare situație, copiii sunt aceia care au de suferit în primul rând, întrucât ei se găsesc în situația de a nu căpăta cunoștințe în limba de acasă, ci sunt nevoiți să învețe carte în limba sârbocroată sau în cea suedeză sau în ambele acestea, niciuna din acestea nefiindu-le limbă maternă!

Acești Valahi au și frumoase cântece în limba lor valahă, deasemeni melodii și dansuri proprii, precum și port al lor deosebit.

Intrucât sunt încadrați de obicei în cluburile sârbești și nu au cluburi proprii, ei își cântă cântecele și-și fac jocurile lor valahe numai când se găsesc ei între ei.

E o situație sui generis, interesantă.

Există grupuri de Valahi și în alte părți ale Balcanilor, adică în Bulgaria, Grecia, Macedonia și Albania. Cu toții au o trăsătură comună: viața lor culturală nu se desfășoară în cadrul și cu ajutorul vreunor instituții și nici nu este susținută de vreo instrucție în limbă proprie. Viața lor culturală se întreține numai datorită tradiției străvechi. La televiziunea suedeză, emisiunea pentru imigranți, am putut vedea dăunăzi interesante datini de nuntă la Valahii din Thessalia.

Este nimerit să dau aci un pasaj despre Valahi extras dintr'o carte editată aici la Lund, în anul 1795:

'Trebuie precizat că denumirea de Valahi nu constituie un nume propriu (nomen proprium), ci e numai o poreclă (nomen apellativum) pentru toți acei locuitori, toate acele populații ce descind dela Romani. Slavii și Ungurii îi numesc Wlachar sau Wallachar; Nemții le zic Valische sau Valsce în Țările de Jos sunt numiți Walloni, iar în Anglia, provincia aceea în care au existat coloniști Romani a căpătat numele de Wales și acolo se vorbește cam aceeași limbă ca aceea a Valahilor propriu ziși, cei din Valahia, Transilvania și Ungaria". (Mai departe:) "Adevăr este deasemeni că Valahii trăiesc și înafară de Transilvania, în Croația, Ungaria, cum și în mai multe alte provincii ale Kesaro-Krăiei".

Acești Valahi (menționăm noi) nu pricinuiesc niciun fel de tulburări în Balcani. Deși numărul lor este considerabil de mare în țările respective, în statisticile oficiale numărul lor apare cu mult redus. Aceasta ar fi explicația faptului că ei nu sunt amintiți deloc în broșura despre Iugoslavia și minoritățile ei, editată recent de către Amnesty international, secția suedeză. Faptul însă că ei totuși există se confirmă prin însăși prezența lor aici în Suedia, după cum am arătat mai sus.

(Apărut în "Invandrar rapport", nr. 3 1977).

GLASUL ROMÂNILOR DIN SUDUL DUNĂRII !

DEŞTEAPTĂ - TE ROMÂNE!

Fiind român din Sudul Dunării nu pot rămâne indiferent la atitudinea de uitare a ramurei româneşti din acest loc. Suntem Traco-Români aşezaţi pe aceste meleaguri de mii de ani. In crunta noastră istorie am fost bătuţi de aspre vânturi şi condamnaţi la stăpâniri străine. Dar mândria sângelui pe care-l purtăm în noi ne-a ţinut ca români. Asteptăm însă o descoperire istorică a noastră.

Panslavismul ne-a fost şi ne este cel mai mare duşman. Ne înăbuşe fiinţa printr'o politică de desnaţionalizare şi asimilare. E foarte greu să poţi rezista, lung timp, contra politicii lui persistente. Dar pe lângă această greutate inimile ne mai sunt încărcate de marea durere că fraţii români nu se interesează de soarta noastră. Nici cei de la Nordul Dunării şi nici cei din grupurile româneşti minoritare din sudul acestui fluviu despărţitor. Iar ceeace este şi mai grav, constatăm că nu prezentăm măcar un serios interes istoric şi etnografic pentru oamenii de cultură din România. In ceeace priveşte oamenii politici români, ei sunt total desinteresaţi de românii din Sudul Dunărei. Si nu numai că închid ochii şi-şi astupă urechile faţă de o asemenea problemă. Tinuta lor e şi mai rea. In cazul *când totuşi* se mai găseşte câte cineva care ar vrea să vadă pe Românii Timoceni sau pe ceilalţi din sudul Dunărei, oficialii români se opun cu măsuri de interdicţie. In această privinţă, ţin să fac cunoscută o întâmplare stranie.

Mai acum câţiva ani, o delegaţie etnografică română s'a deplasat de la Bucureşti în Iugoslavia. Ea a fost însoţită de dulăii oficiali şi politici Goliat şi Vulcănescu. După ce delegaţia a văzut regiunea românească din Banat, ea şi-a exprimat dorinţa de a vedea şi regiunile româneşti de pe Valea Timocului şi din Sudul Dunărei. Goliat şi Vulcănesu au respins în chip categoric o asemenea idee şi dorinţă. Intr'o atare situaţie, s'a întâmplat ciudatul fapt că oficialul etnografic sârb, Zecevici, a fost de acord ca delegaţia română să viziteze şi regiunile dorite. Si în chipul acesta vizita a devenit un fapt împlinit. Insă atât Zecevici cât şi Goliat şi Vulcănescu, au rămas cu ochii căscaţi şi copleşiţi de uimirea unui fapt neaşteptat. Toţi românii din locurile vizitate au ieşit în întâmpinarea delegaţiei române cu pâine şi cu sare, cu toate fibrele româneşti ale fiinţei lor concentrate în puternice emoţii şi cu lacrimi care n'au putut fi oprite. Un tablou nespus de grăitor. Aceştia sunt românii, de care nu vrea să ştie mai nimenea. Ei sunt adevăraţii români şi nu Goliat, Vulcănescu, şi oamenii politici ai României pe care ei i-au reprezentat, care în ochii noştrii nu sunt nimic altceva decât nişte trădători ai Neamului Românesc, îndepărtaţi de inima de frate şi de idealurile strămoşeşti ale Românismului.

Nu-mi este cunoscut faptul dacă în România comunistă este ori nu este interzis frumosul cântec 'Deşteaptă-te Române''. Eu, cu cugetul şi cu inima mea, de Român Dunărean de peste graniţă, recomand românilor să înceapă să cânte sus şi tare acest cântec. Si să nu înceteze să cânte până când întreaga conştiinţă naţională nu se va trezi ''Din somnul cel de moarte''.

In timp ce trăim de multe generaţii sub vremuri care ne-au despărţit de marea familie românească, şi pentru noi nu mai sperăm prea mult, dorim din toată inima o renaştere naţională a fraţilor români din stânga Dunărei. O asemenea renaştere ne va fi o mângăiere, căci dacă nu facem parte din ţara românească geografică, facem parte din neam.

Poate că o Românie renăscută se va uita la noi cu ochi şi inimă de frate. Iar puţină atenţie va însemna pentru noi foarte mult.

Ultimul român care a fost o expresie a dragostei şi grijei frăţeşti a Tării Româneşti pentru noi a fost Mareşalul Antonescu. Numai cine este în situaţia noastră îşi poate da seama ce poate însemna încă o amintire nestinsă, că inima fraţilor din România, în pofida desinteresului din ultimile trei decenii, a bătut totusi, într'un timp de care bătrânii îşi mai pot aduce aminte, şi pentru noi.

Ion de la VIDIN

CEVA DESPRE DOBROGEA

Eugenia USERIU

Această provincie românească aşezată în sud-estul Tării, a fost locuită încă din mijlocul paleoliticului mijlociu. Cunoscută în istorie ca Scytia Minor, ca loc de surghiun al poetului Ovidiu, a făcut parte din regatul lui Burebista, din Dacia traiană apoi, provincie a imperiului bizantin. Pământul ei a fost sfinţit de paşii Sf. Apostol Andrei; pe teritoriul dobrogean au fost înfiinţate episcopate creştine înaintea primului sinod ecumenic ţinut la Nicea în anul 325. Printre multele vestigii arheologice, a fost găsită aproape de Niculeţel, Tulcea, o biserică creştină clădită în a doua jumătate a secolului IV. La fel prin file de istorie uitate sau nebăgate în seamă se găsesc momente interesante demne de subliniat.

Dobrogea a fost invadată în repetate valuri între secolele X-XIII de pecenegi, uzi, bulgari. In 1341 devine stat independent sub conducerea lui Balica, care-l ajută pe Ioan V-lea Paleologul să se urce pe tronul imperiului bizantin. Lui Balica, îi urmează Dobrotici, 1348-1386.

In acel timp, în Ungaria domnea regele Ludovic I, care plănuia anexarea principatelor române la viitorul imperiu ungar pe care dorea să-l înfăptuiască. Aceleaşi intenţii de fapt le nutrea şi Ioan V-lea Paleologul, care uitase ajutorul primit dela dobrogeni înaintea urcării lui pe tronul Bizanţului.

Către anul 1365, Ioan Paleologul îi face o vizită regelui Ludovic I în Buda, unde au hotărât şi au împărţit teritoriul Munteniei şi al Dobrogei. Cu siguranţă, Dobrotici a fost informat precis în legătură cu tratativele celor doi monarhi.

In drum spre casă, Ioan Paleologu, împreună cu întreaga lui suită devine prizonierul lui Dobrotici, care a întrebuinţat această stratagemă îndrăsneaţă, pentruca să zădărnicească planurile suveranilor care doreau să devină stăpânii ţării lui.

După un an de prizonierat, Amadeo de Savoia, cunoscut sub numele de Contele Verde, organizează împreună cu veneţienii, cu genovezii şi cu ajutor substanţial din partea Papei din Roma, o armată ca să elibereze pe împăratul prizonier. Vestitele armate apusene au fost înfrânte de vitejia trupelor lui Dobrotici. Cu toate acestea, împăratul bizantin, n'a rămas mult timp prizonier, pentrucă a intervenit o convenţie matrimonială. Fiica lui Dobrotici s'a căsătorit cu fiul -prizonier şi el- al împăratului bizantin. Alianţa familiară dar se poate spune că şi omenia românească, l'a determinat pe Dobrotici să-l ajute pe împăratul bizanţului să-şi recapete tronul pierdut.

Către sfârşitul secolului, Dobrogea se contopeşte cu principatul lui Mircea cel Mare.

Eugenia USERIU

MISTICUL CREZ

INCHINARE: Comfratelui de negru exil Prof. D. Paulescu (Brazilia) la împlinirea vârstei de 70 de ani....Bibliotecii "Satul" în pragul unui sfert de veac...(10 Dec. 1977)

Mai bine...
învins,
flămând...
decât
trădător,
sângele Daciei
bând !...

Mai bine...
zdrenţuit,
cu Putna'suflet...
cu Eminescu'n suflet...

Mai bine...
nebun de nebunie...
pentru pământul iubit...
azi,
prin aiuduri-jilave-canaluri
prin blestemate ocne răstignit !!

Mai bine...
dormind pe drumuri,
gonit ca un câine...
de către hienele fără Dumnezeu-

Mai bine...
mort-
decât profanând...
Crucea Isusul...
verde Rarăul...
misticul crez,
al neamului meu !!

Mai bine...

Alexandru SILSTREANU

VIZITA ÎNALT PREA SFINŢITULUI VALERIAN LA MONTREAL

In săptămâna centrată spiritual pe praznicul Sf.Dimitrie, 26 Octombrie a.c. a avut loc la Montreal, Congresul Bisericii Ortodoxe Autocefale din America, cu care ocazie a fost ales noul Mitropolit, în persoana Inalt Prea Sfinţitului Teodosie.

Intrucât Episcopia Ortodoxă Română de la Vatră, face parte din această organizaţie bisericească, Inalt Prea Sfinţitul Valerian, împreună cu preoţii şi delegaţii mireni au participat la alegerea şi lucrările acestui congres.

Parohia Ortodoxă Română "Buna Vestire" din Montreal, prin preot, comitetul parohial şi comitetul asociaţiei femeilor, au invitat în seara zilei de 26 Octombrie a.c. pe Inalt Prea Sfinţia Sa Valerian, preoţii şi delegaţii mireni, să viziteze biserica şi să facă cunoştiinţă cu Românii din Montreal. La orele 7,15 p.m., în sunetul clopotelor, corul intonând 'Prea Stăpânul şi Arhiereul.. aşteptat la intrare de Părintele Dr.Petre Popescu cu Evanghelia şi Sf.Cruce, Inalt Prea Sfinţia Sa, urmat de circa 20 de preoţi şi 20 de delegaţi, a intrat în Biserică.

S'a oficiat Te-Deum de către Păr. Petre Popescu, Păr.Nicolae Zelea şi Păr. Nicolae Tănase, iar corul bisericii, sub conducerea d-lui Alexandru Popescu a dat răspunsurile.

Biserica era plină, frumoasă, caldă, primitoare şi îmbrăcată în haină de sărbătoare, iar slujba şi răspunsurile corului, au dat momentului spicuiri din frumuseţile spirituale ale ortodoxiei româneşti.

Cu această ocazie, Păr. Dr. Petre Popescu, a adresat distinşilor oaspeţi următoarele cuvinte:

Inalt Prea Sfinţite Valerian,
Luminaţi şi cinstiţi părinţi,
Dragi delegaţi,

Aţi venit la Montreal: Laudă lui Dumnezeu. Aţi poposit pentru prima dată în comunitatea noastră modestă, liniştită şi repliată în străfundurile de origină de vieaţă creştină. Ea este în vârstă de 70 de ani, dar tânără prin aspiraţiile şi dorinţa ei de ascensiune spre cerul luminei, cu o rară putere de percepţie şi receptivitate.

Comunitatea noastră este a fecioarelor înţelepte, a vestalelor romane care nu lăsau ca focul sacru să se stingă niciodată. Ea este tăcută, pentrucă îşi trage seva din ţara tăcută lui Dumnezeu, ea are conştiinţa pocăită, înlăcrimată şi îngenuchiată Mântuitorului Iisus Hristos care ne-a adus mântuirea.

Venind aici ca fraţi, aţi găsit Sanctuarul nostru, simbolul vitalităţii spirituale al Românilor din Montreal, locul de unde începe pentru ei călătoria lungă şi grea spre Domnul. El este un fel de nimb, zidit din emanarea atâtor suferinţi, speranţe şi credinţă. Duminică după Duminică el este umplut cu făclii, cu rugăciuni şi îngenucheri, el este pentru noi un fel de nostalgia Paradisului.

Poposind aici, veţi întâlni fraţii şi surorile luminatelor şi cinstitelor Voastre feţe. Sunt Români aşezaţi aici din vrerea milostivului Dumnezeu, unii izgoniţi de furia uraganului ce s'a abătut asupra Tării noastre Româneşti, iar ceilanţi născuţi aici în Tara făgăduinţei.

Cugetul lor nu este veştejit de gânduri ascunse sau deşarte, iar sângele lor nu este diluat de profanare. Din jertfa şi credinţa lor s'a ridicat spre cer acest crin de piatră, dar făcut lui Dumnezeu: ca laptele de albă vieaţa lor să fie.

Poposind aici, priviţi şi judecaţi comunitatea noastră cu ochii credinţei şi încercaţi, vă rog, să-i dăruiţi gând creştinesc şi românesc. Pentru clarul dulce al dragostei ce vă purtăm, pentru cinstea şi bucuria ce ne-aţi făcut, nu putem să vă spunem decât atât: Cununi de binecuvântări Numelui Tău Doamne. Amin !

La urmă Inalt Prea Sfinţitul Valerian a mulţumit preotului, organizaţiilor locale şi românilor pentru primire şi pentrucă au venit la această întâlnire frăţească. După aceia Inalt Prea Sfinţia Sa Valerian s'a întreţinut cu românii localnici şi atmosfera a fost frăţească plăcută şi va rămâne neuitată.

SĂ RÂDEM... SAU SĂ PLÂNGEM...?

HAZ DE NECAZ

Foc de Deștept.

Vam mai spus căci Nea nicu anticapitalistu crăpa de deștept din Fragedă copilărie, care toate rudele zicea că când o să fie Mare, o să ajungă cineva inportant. Părinți ar fi vrut săl vază primar în satu în care sa născut, însă dânsu visa să își deschiză un frumos Magazin de Încălțăminte de ambele secse. Ieată câteva egzemple de cât erea de iteligent ca Copil:

Intro zi vine poștaru la dânsu acasă cu o scrisoare.

— Iată poșta sosită prin avion!

— Aiurea în tramvai! Crezi că nam văzut că ai aduso cu Bicicleta?

Măsa-mare îl învăța că șade frumos ca să bați la ușă decâte ori vrei so deschizi. — Odată la găsit pă nicu bătând la ușa gardiropului mai înainte de a o Deschide. —

Altădată fiind mai mare, sa dus la morga spitalului din Piteștii ca săl recunoască pă Nea Mitică Bulumac, care murise din beție înecat intro baltă.

— Cauți pe Cinevașilea? zise infermeru de Servici,

— Da, un pretin care sa înecat ieri, pă Nea mitică.

— Poț săm dai un semnaliment de Recunoaștere?

— Cum să nu! zise Nea nicu. Mitică erea surd de ureichea Stângă!

Gâgă

Glume

* Doi câini pe frontiera română-jugoslavă. Unul era român și celălalt jugoslav. Câinele român spune celui jugoslav:
- Eu vreau să trec în Jugoslavia!
- De ce ? întreabă câinele jugoslav
- Pentru că am auzit că la voi în țară se poate lătra...în voie !
- Dar eu vreau să trec în România, spune câinele jugoslav.
- De ce ? se miră câinele român.
- Pentru că am auzit că în România se duce o adevărată viață... de câine, fu replica câinelui jugoslav.

* In România este la modă lozinca "Indeplinirea planului cincinal în patru ani și jumătate". Dar un muncitor întreabă:
- Dar ce vom face în diferența aceea de jumătate de an ?
- Jumătatea de an o vom pierde cu conducerea celui mai iubit fiu al poporului la aeroport pentru plecări și sosiri în și din călătorii în străinătate.

* La un jurnal cinematografic, în București, erau arătați împreună Carter și Ceaușescu. La un moment cineva din sală strigă: "Iar, îl arată pe porcul acesta !" Un tovarăș de securitate care era pe aproape,îi spune: "Dumneata, mergi cu mine ". Omul nostru completează: " de ce, tovarășe ? Am vrut să spun porcul de Carter". Cel de la securitate răspunde, sigur pe el: "Lasă că știu eu care este porcul ! ".

* Știți care este principala deosebire dintre capitalism și socialism.
- In capitalism este exploatarea omului de către om...
- In socialism e....invers.

* In România s'a anunțat majorarea salariilor: se va ajunge la salariul mediu de cinci mii pe...LUNĂ.

Epigrame

Ion CICALĂ

ANIVERSARE CU EȘEC

Soyuz și Salyut nu s'au fost cuplat
în cosmos, cum era planificat,
pentru motivul foarte motivat
că Cerul nu se lasă poluat.

UNORA CE STAU DEOPARTE

Ieri erau pentru CUVÂNT
cu riscul de-a intra'n pământ;
iar dacă astăzi nu mai sânt
înseamnă c'a's ...fără cuvânt.

UNUI PRELAT PUS PE COMPROMISURI

Când ajunge și sutana
să coexiste cu Satana,
e un semn că sub sutană
se ascunde o Satană.

LA UN CONCERT " ZAMFIR "

Au venit cu davai ceas
și-au luat...și-am mai rămas !
Dar rămâne iad din rai
de-or veni cu....davai nai !

UN POET AMATOR NE SPUNE

D-l Coman nu-i de-al lor,
N'a fost comunist nici când,
Noi îl credem pe cuvânt,
El e coadă....nu topor.

****

UMOR

Când o personalitate politică marcantă vine în vizită în România, pe traseul de vizitat se aranjează un decor care să marcheze buna-stare: magazinele care gem de bunătăți, lume care aplaudă de "fericire".

Așa se face ca cu ocazia unei vizite, un măcelar cu prăvălia pe traseul cu pricina, nu primise încă carne și afară lumea se înghesuise într'o coadă impresionantă.

Ce face măcelarul ? Mută firma sa cu CARNE, vis-a-vis la un CEC iar firma de la CEC o aduce la prăvălia lui.

Vizita protocolară trece prin fața prăvăliei cu pricină și musafirul întrebă pe liederul român de ce e atâta lume în fața acelei prăvălii ?

- Cel întrebat răspunde că lumea are bani și se înghesuie să-i depună la CEC..

A doua zi după plecarea musafirului din țară, liederul comunist îl cheamă pe măcelar la el, îl felicită pentru ingeniozitatea sa de a schimba firma și îi oferă bani, apartament, mașină sau ce vrea el, la alegere. La care măcelarul răspunde:

- Nu vreu nimic...Am bani, am casă, am mașină...Un singur lucru vă cer: să nu mă întrebați de unde le am !

✪

Pe un drum, o coloană nesfârșită de oameni deplasându-se greoi, purtând placarde cu lozinci socialiste și încadrați de instructori de partid....pentru ordine. Drumeții obosiți, se vaită:
- Ne ie foame, ne ie foame, ne ie foame..
- Liniște, strigă instructorii...Pe drum (drumul socialismului) nu se mănâncă...

✪ ✪

Ceaușescu merge la Dumnezeu în audiență și cere pentru poporul "său" trei virtuți; inteligență, cinste și devotament pentru partidul comunist.

Dumnezeu generos îi răspunde că i le-ar da pe toate trei, dar ori care din cele două exclude pe a treia și iată cum:
- Dacă ești inteligent și devotat partidului, nu poți fi cinstit.
- Dacă ești cinstit și devotat partidului comunist, nu poți fi inteligent.
- Dacă ești cinstit și inteligent, nu poți fi devotat partidului comunist.

✪

RĂȚOIUL EXILAT

ANUL VI,OUL Nr. 4

DO'N PROFESOR SPUNE:

Versurile "POCNIND DIN BICI" au fost scrise de Gheorghe Coșbuc !

IUBIT-O, DE DEPARTE-ȚI SCRIU...

Niculiță, de departe-ți scriu
Si-ți cer iertare c'am fugit
Fără să-ți las nici un cuvânt
Deși eram un urmărit.

Aflând c'agenții a doua zi
In lanțuri mă vor fereca,
Eu am scăpat din ghiara ta !
Ce trist, tu trebuie să fii...

Adio

Dona-RATOIUL

SPORT

• După jocurile etapei a 8-a, Campionatul de fotbal, Divizia A , are un nou lider, pe echipa Steaua. Echipa F.C.Argeş a suferit prima înfrângere, din acest campionat, la Timişoara, în faţa echipei Poli. In general etapa a fost " calmă " singura surpriză a constituit-o jocul egal obţinut de F.C.M. Reşiţa, deţinătoarea ultimului loc, la Bacău.

CLASAMENTUL

1. STEAUA	8	4	3	1	15– 6	11
2. F. C. Argeş	8	4	3	1	17–12	11
3. Polit. Tim.	8	5	1	2	12–10	11
4. A.S.A. Tg. Mureş	8	4	2	2	17– 9	10
5. Sportul stud.	8	5	0	3	10– 8	10
6. Univ. Craiova	8	3	3	2	9– 6	9
7. F.C. Olimpia	8	4	1	3	10– 9	9
8. F.C. Constanţa	8	4	0	4	13–10	8
9–10. F.C. Petrolul	8	3	2	3	12–10	8
Dinamo	8	3	2	3	11– 9	8
11. Jiul	8	3	1	4	10–11	7
12. U.T.A.	8	2	3	3	9–11	7
13. S.C. Bacău	8	1	5	2	7–11	7
14. C.S. Tirgovişte	8	3	1	4	6–11	7
15. F.C. Corvinul	8	2	2	4	9–13	6
16. F.C. Bihor	8	3	0	5	8–16	6
17. Polit. Iaşi	8	1	3	4	5– 8	5
18. F.C.M. Reşiţa	8	1	2	5	5–15	4

REZULTATE TEHNICE

S.C. Bacău	– F.C.M. Reşiţa	0–0	
F.C. Bihor	– Univ. Craiova	2–1	(2–1)
F.C. Constanţa	– F. C. Corvinul	4–1	(2–1)
Polit. Iaşi	– A. S. A. Tg. M.	0–0	
U. T. A.	– Sportul stud.	2–1	(1–0)
F. C. Petrolul	– Jiul	2–0	(0–0)
Steaua	– F. C. Olimpia	2–0	(1–0)
Polit. Tim.	– F. C. Argeş	1–0	(0–0)
Dinamo	– C.S. Tirgovişte	3–0	(1–0)

••

• Campionatul de fotbal, Divizia B, este în plină desfăşurare şi nu lipsit de surprize. Deşi după 6 etape este greu să se dea un pronostic, se pare că echipele Rapid şi Progresul, proaspăt retrogradate din Divizia A , nu au o situaţie prea bună în clasament, pierzând 3 din cele 6 meciuri disputate. Dăm mai jos clasamentul celor 3 serii ale Diviziei B :

SERIA I

1. GLORIA BUZAU	6	4	1	1	13- 4	9
2. F.C.M. Galaţi	6	4	0	2	15- 4	8
3. I.C.I.M. Braşov	6	4	0	2	11- 6	8
4. Nitramonia	6	3	2	1	7- 3	8
5. Viitorul Vaslui	6	4	0	2	6- 8	8
6. Victoria Tecuci	6	3	1	2	11- 7	7
7. C.S.M. Suceava	6	3	1	2	5- 4	7
8. F.C. Brăila	6	3	0	3	13- 6	6
9. C.F.R. Paşcani	6	3	0	3	9- 9	6
10. S.C. Tulcea	6	2	2	2	6- 6	6
11. C.S.U. Galaţi	6	1	3	2	4- 7	5
12. C.S. Botoşani	6	2	1	3	8-12	5
13. Relonul Săvineşti	6	2	1	3	5-10	5
14. Ceahlăul P. Neamţ	6	2	1	3	7-14	5
15. St. roşu Braşov	6	2	0	4	7-10	4
16. Oltul Sf. Gheorghe	6	1	2	3	3- 7	4
17. Portul Constanţa	6	2	0	4	6-14	4
18. Tractorul Braşov	6	1	1	4	3- 8	3

SERIA A II-a

1. DINAMO SL.	6	5	0	1	19- 3	10
2. Chimia Rm. Vl.	6	4	0	2	18- 4	8
3- 4. Autobuzul Buc.	6	3	2	1	7- 5	8
Metalul Plopeni	6	3	2	1	9- 7	8
5. Celuloza Călăraşi	6	3	1	2	8- 6	7
6. Rapid Bucureşti	6	3	0	3	14- 9	6
7. Progresul Buc.	6	3	0	3	10- 9	6
8. Unirea Alex.	6	2	2	2	9- 9	6
9-10. Chimia Tr. Măg.	6	3	0	3	6- 7	6
Muscelul C-lung	6	3	0	3	11-12	6
11. Prahova Ploieşti	6	2	1	3	8- 9	5
12. Carpaţi Sinaia	6	2	1	3	5- 7	5
13. Electroputere	6	1	3	2	4- 6	5
14. Şoimii Sibiu	6	2	1	3	3- 8	5
15. F.C.M. Giurgiu	6	2	1	3	7-19	5
16. Pandurii Tg. Jiu	6	1	2	3	6-11	4
17. Metalul Buc.	6	2	0	4	3- 9	4
18. Gaz metan	6	2	0	4	5-12	4

SERIA A III-a

1. U.M. TIMIŞOARA	6	5	0	1	14- 3	10
2. C.F.R. Cj.-Napoca	6	5	0	1	15- 5	10
3. Victoria Călan	6	5	0	1	13- 4	10
4. Minerul M. Nouă	6	4	1	1	7-10	9
5. F.C. Baia Mare	6	2	4	0	18- 6	8
6. Dacia Orăştie	6	4	0	2	7- 7	8
7. Gloria Bistriţa	6	3	1	2	18- 8	7
8. Victoria Carei	6	3	1	2	8-12	7
9. „U" Cluj-Napoca	6	3	0	3	9- 9	6
10. Aurul Brad	6	2	1	3	6- 7	5
11. Mureşul Deva	6	2	1	3	7- 8	5
12. C.I.L. Sighet	6	1	2	3	6- 8	4
13. C.F.R. Timişoara	6	2	0	4	5-10	4
14. Metalurg. Cugir	6	2	0	4	10-17	4
15. Armătura Zalău	6	2	0	4	6-16	4
16. Chimica Tîrnăveni	6	1	1	4	7-10	3
17. Avîntul Reghin	6	1	0	5	1- 9	2
18. Minerul Lupeni	6	1	0	5	2-10	2

••

* Internaţionalii olandezi Cruyff şi Neeskens, primii autori ai victoriei echipei spaniole, se suplinesc pentru a-l deposeda pe Stoica. (Fază din meciul Steaua-F.C.Barcelona)

CUPELE EUROPENE LA FOTBAL

* La 29 Septembrie a.c. s'a disputat returul partidelor din prima etapă a cupelor europene la fotbal. Echipele româneşti nu au făcut partide prea bune, singura care a reuşit să se califice în etapa 2-a fiind Universitatea Craiova, aceasta având însă norocul să joace împotriva unei echipe slabe. Adevărata încercare pentru craioveni va începe în etapa 2-a.

••

CUPA CAMPIONILOR EUROPENI

ATLETICO – DINAMO BUC. 2 - 0 (0 - 0)

* La Madrid echipa Dinamo a pierdut în faţa echipei Atletico cu 2-0. Atacul echipei Dinamo a jucat slab, nereuşind să păstreze aproape deloc mingea. Golurile spaniolilor au fost marcate de BENEGAS, min. 67, şut de la 30 m. şi RUBEN CANO min. 81.

••

IN CUPA CUPELOR

UNIVERSITATEA – OLYMPIAKOS 2 - 0 (1 - 0)

* La Craiova, în faţa a peste 12,000 spectatori, Universitatea a câştigat cu 2-0 partida retur cu Olympiakos Nicosia. Partida a fost la discreţia craiovenilor, care însă nu au putut înscrie decât două goluri: MARCU, min. 15, dintr'o centrare şi CÂRŢU, min. 83. Cu acestă victorie studenţii craioveni s'au calificat pentru etapa 2-a.

••

IN CUPA U.E.F.A.

A.E.K. - A.S.A. Tg. MURES 3 - 0 (3 - 0)

* A.S.A. Târgu Mureş a pierdut cu 3-0, partida de la Atena cu echipa A.E.K., confirmând faptul că echipa din Târgu-Mureş joacă bine acasă şi slab în deplasare. Golurile au fost marcate de PAPAIOANU, min. 20; VIERA, min.35 şi MOUSSURIS min.44.

•

STEAUA – F.C.BARCELONA 1 - 3 (1 - 1)

* In jocul retur, desfăşurat la Bucureşti, spectatorii aşteptau mai mult din partea echipei Steaua. Echipa din Barcelona marchează primul gol în min. 24 prin CRUYFF, după care echipa Steaua a cedat iniţiativa echipei spaniole, lăsându-se impresionată, probabil, de super-vedetele olandeze Cruyff şi Neeskens. Steaua egalează în min. 36 prin DUMITRU, care a marcat din lovitură liberă de la 11 m. In continuare, spaniolii marchează două goluri prin ASENSI, min. 76 şi SANCHEZ, min. 90, partida terminându-se astfel cu scorul de 3-1, în favoarea echipei spaniole.

••

* Rezultatele din cupele europene de fotbal. In paranteze sunt trecute rezultate din tur iar în coloana doua rezultatele din retur. Echipele scrise cu litere groase au obţinut calificarea în etapa 2-a.

CUPA CAMPIONILOR EUROPENI

Atletico Madrid	- Dinamo Bucureşti	(1–2)	2–0
Juventus Torino	- Omonia Nicosia	(3–0)	2–0
F.C. Bruges	- Palloseura Kuopio	(4–0)	5–2
Jeunesse d'Esch	- **Celtic Glasgow**	(0–5)	1–6
Sligo Rovers	- **Steaua R. Belgrad**	(0–3)	0–3
Ajax Amsterdam	- Lillestroem	(0–2)	4–0
Borussia Mönch.	- Vasas Budapesta	(3–0)	1–1
S.W. Innsbruck	- F.C. Basel	(3–1)	0–1
B.K. 1903 C-haga	- Trabzonspor	(0–1)	2–0
F.C. Nantes	- Dukla Praga	(1–1)	0–0
Slask Wroclaw	- **Levski Spartak**	(0–3)	2–2
Panathinaikos	- Floriana La Valletta	(1–1)	4–0
Torpedo	- **Benfica Lisabona**	(0–0)	1–4
Halmstad	- **Dynamo Dresda**	(0–2)	2–1

CUPA CUPELOR

Univ. Craiova	- Olympiakos Nicosia	(6–1)	2–0
Twente Enschede	- Glasgow Rangers	(0–0)	3–0
Anderlecht	- Lok. Sofia	(6–1)	2–0
Reipas Lahti	- **S.V. Hamburg**	(1–8)	2–5
A.C. Milan	- **Betis Sevilla**	(0–2)	2–1
Lok. Leipzig	- Coleraine	(4–1)	2–2
Vejle B.K.	- Progress Niederkorn	(1–0)	9–0
I.A. Akranes	- **Brann Bergen**	(0–1)	0–4
Diosgyöri V.T.K.	- Besiktas	(0–2)	5–0
Austria Viena	- Cardiff City	(0–0)	1–0
Zaglebie	- **P.A.O.K. Salonic**	(0–2)	0–2
Oesters Växjöe	- **Lok. Kosice**	(0–0)	2–2
Hajduk Split	- F.C. Dundalk	(0–1)	4–0

CUPA U.E.F.A.

Steaua	- **C.F. Barcelona**	(1–5)	1–3
A.E.K. Atena	- A.S.A. Tg. Mureş	(0–1)	3–0
Ferencvaros	- **Marek St. Dimitrovo**	(0–3)	2–0
Schalke 04	- A.C. Fiorentina	(0–0)	2–1
Inter Bratislava	- Rapid Viena	(0–1)	3–0
Newcastle	- Bohemians Dublin	(0–0)	4–0
Red Boys Diff.	- **A.Z. 67 Alkmaar**	(1–11)	0–5
Sliema (Malta)	- **Eintracht F. Main**	(0–5)	0–0
Lazio Roma	- Boavista Porto	(0–1)	5–0
Sloboda Tuzla	- **Las Palmas**	(0–5)	4–3
Fenerbahce	- **Aston Villa**	(0–4)	0–2
Haka Valkeakoski	- **Gornik Zabrze**	(3–5)	0–0
Malmö F.F.	- **R.C. Lens**	(1–4)	2–0
Mjoendalen	- **Bayern München**	(0–8)	0–4
F.C. Aberdeen	- **Molenbeek**	(0–0)	1–2
Widzew Lodz	- Manchester City	(2–2)	0–0
Grasshoppers	- Frem Copenhaga	(2–0)	6–1
P.S.V. Eindhoven	- F.C. Glenavon	(6–2)	5–0
F.C. Magdeburg	- Odra Opole	(2–1)	1–1
Ipswich Town	- Landskrona	(1–0)	5–0
T.S.K.A. Sofia	- **F.C. Zürich**	(0–1)	1–1
K.B. Copenhaga	- Dundee United	(0–1)	3–0
Fram Reykjavik	- **Start Kristiansand**	(0–6)	0–2
Apoel Nicosia	- **A.C. Torino**	(0–3)	1–1
Slavia Praga	- **Standard Liège**	(0–1)	3–2
Ujpesti Dozsa	- A.S.K. Linz	(2–3)	7–0
Dinamo Zagreb	- Olympiakos Pireu	(1–3)	5–1
Altay Izmir	- **F.C. Carl Z. Jena**	(1–5)	1–1
Dinamo Tbilisi	- Internazionale	(1–0)	0–0
Athletic Bilbao	- Servette Geneva	(0–1)	2–0
Eintr. Braunsch.	- Dinamo Kiev	(1–1)	0–0

* Cea de a 10-a ediţie a CAMPIONATULUI EUROPEAN LA VOLEI, disputată la Helsinki la începutul lunii Oct., s'a încheiat cu un frumos succes al echipei României (masculin) , care a câştigat medalia de bronz, reuşind astfel ca după o "absenţă" de şase ani să redevină una din cele mai valoroase echipe europene. Medalia de aur a fost câştigată de echipa U.R.S.S, iar medalia de argint a revenit echipei Poloniei.

Echipa feminină a ocupat locul şase marcând un progres faţă de ultimele trei ediţii.

Medaliaţii cu bronz la C.E. De la stânga la dreapta: Nicolae Pop, Laurenţiu Dumănoiu, Mircea Tutovan, George Eremia- antrenorul principal al echipei, Dan Gârleanu, Ioan Terbea, Cornel Chifu. Rândul de jos: Vasile Măscăşan, Teofil Chiş, Gabriel Udişteanu, Adrian Arbuzov, Petre Ionescu şi Sorin Macavei.

••

* Primul CAMPIONAT MONDIAL DE HANDBAL PENTRU JUNIOARE s'a disputat în România, la începutul lunii Oct. Meciurile au fost interesante, disputate cu ardoare şi de bună calitate tehnică. Competiţia a fost câştigată de echipa IUGOSLAVIEI. Echipa României a câştigat medalia de bronz, întrecând în jocul final pentru locurile 3-4 , echipa R.D.Germania cu 17-15.

REZULTATELE FINALELOR

Locurile 1—2 : **Iugoslavia — U.R.S.S. 16—13 (8—7, 13—13) ;** locurile 3—4 : **România — R.D. Germană 17—15 (7—9) ;** locurile 5—6 : **Polonia — Ungaria 10—9 (5—3) ;** locurile 7—8 : **Norvegia — Cehoslovacia 16—15 (6—5, 10—10, 13—13, 14—14) ;** locurile 9—10 : **Olanda — Danemarca 17—15 (6—8, 14—14) ;** locurile 11—12 : **R. F. Germania — R. P. Congo 20—16 (12—8) ;** locurile 13—14 : **Franţa — Austria 10—6 (4—5).**

CLASAMENT FINAL

1. **Iugoslavia** – campioană mondială ; **2. U.R.S.S. ; 3. România ;** 4. R.D. Germană ;5. Polonia ; 6. Ungaria ; 7. Norvegia ; 8. Cehoslovacia ; 9. Olanda ; 10. Danemarca ; 11. R.F. Germania ; 12. R.P. Congo ; 13. Franţa ; 14. Austria.

Handbolistele românce, manifestându-şi bucuria după victoria din partida cu echipa R.D.Germania, care le-a adus medalia de bronz.

••

* Turneul de tenis de la Aix-en-Provence, disputat la începutul lunii Oct., şi dotat cu "Racheta de aur", a fost câştigat de Ilie Năstase, care a învins în finală pe G. Vilas cu 6-1 , 6-5. De menţionat că spre sfârşitul setului doi Vilas a abandonat din cauza unei uşoare accidentări. In acest meci Năstase a folosit o rachetă cu dublu cordaj, pentru a demonstra că utilizarea ei poate denatura spiritul jocului, mingea căpătând traiectorii imprevizibile. Proba de dublu bărbaţi a fost câştigată de cuplul I. Năstase, Ion Ţiriac (România) care a învins în finală cu 1-6 , 7-5 , 6-3, 6-3 perechea P. Dominguez (Franţa), R. Norberg (Suedia). După acest turneu F.I.L.T. a interzis folosirea rachetei cu dublu cordaj.

••

* La 9 Oct. a.c., lotul reprezentativ de fotbal al României a susţinut un joc amical cu selecţionata "B" a Poloniei, terminat cu scorul de 0-0. Partida, care s'a disputat la Bucureşti, a scos în evidenţă unele din lipsurile reprezentativei de fotbal a României, printre care şi pregătirea fizică necorespunzătoare. Tot la aceeaşi dată s'au disputat şi partidele de fotbal dintre selecţionatele de tineret şi juniori. La tineret România- Polonia 4-1 (1-0) iar la juniori România-Polonia 0-0. Judecând după rezultate se pare că numai selecţionata de tineret a României a dat deplină satisfacţie spectatorilor.

DE DUPĂ CORTINA DE FIER...

YUGOSLAVIA

TITO CU SOTIA

BELGRAD- Misterul ce înconjura de multă vreme soarta soției Președintelui Tito al Yugoslaviei, este astăzi cunoscut. Din informațiile agențiilor de presă străine, reiese că Yovanka, soția lui Tito, în vârstă de 52 de ani (cu 30 de ani mai tânără decât Mareșalul) este ținută cu domicilul forțat în palatul prezidențial din Dedinje.

Ea a fost acuzată că a întrebuințat influența politică prin poziția pe care o are, în numirea unor posturi din ierarhia militară. In prezent au loc investigații asupra Generalului Djokd Yovanic, care a ocupat poziția de Ministru -Adjunct al Apărării Naționale, până anul trecut. Se știa că soția lui Tito ar fi dorit ca el să ajungă Ministru al Apărării Naționale în locul actualului General Nikola Ljubicic.

Legăturile dintre Yovanka și Yovanic sunt vechi, ambii fiind sârbi din regiunea Liko, ea luptând ca partizană sub comanda lui Yovanic. Prin numirea lui Yovanic în postul de ministru, soția lui Tito urmărea să poată atrage de partea ei armata în caz că Tito ar fi murit. Dealtfel, toate aceste lucruri s'au întâmplat când Mareșalul acum un an de zile fusese bolnav.

Toate aceste lucruri erau cunoscute în cercul intim al oficialităților, iar Tito nu știa nimic. După întoarcerea sa din vizita făcută în China, Tito a fost informat, și a ordonat imediat formarea unei comisii guvernamentale care să ancheteze cazul. Prin acest lucru el caută să demonstreze că nimeni (nici membrii familiei) nu sunt mai presus decât legea.

Cazul lui Tito ar trebui să-i dea de gândit lui Ceaușescu, a cărui soție deține funcții în cercurile înalte ale partidului, nu ca Yovanka, care arăta că nu avea prea mare interes în afacerile politice. Nu acest lucru se poate spune și despre Leanca lui Niculță.

UNIUNEA SOVIETICĂ

MOSCOVA- Odată cu darea afară a Președintelui Nikolai Podgorny și acapararea acestui post de către Brejnev, observatorii străini au speculat că în ierarhia sovietică va fi creată o nouă poziție, aceea de Vice-Președinte.

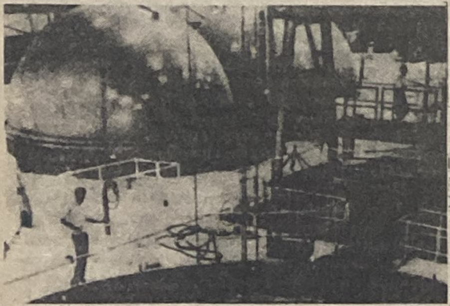

Vasili Kuznetsov

Acest lucru a fost confirmat la începutul lunii Octombrie, când Sovietul Suprem (această adunătură de marionete) a aprobat decizia lui Brejnev de a numi ca Vice-Președinte pe Vasili Kuznețov. Kusnețov, în vârstă de 76 de ani este o figură cunoscută vestului. El a studiat în jurul anului 1930 la Institutul de Tehnologie "Carnegie" din Pittsburgh, U.S.A. unde a obținut diploma de M.S., ca apoi să lucreze la fabrica Ford din Dearborn U.S.A. In anul 1953 a fost ales deputat al Ministerului de Externe, și cariera lui de diplomat a început odată cu numirea în postul de ambasador al Moscovei la Peking.

Numirea lui va lua după umerii lui Brejnev, care deja suferă de arteroscleroză și un început de leucemie, o mulțime de funcții ceremoniale.

De notat este faptul că în prezentarea lui Kuznețov, Brejnev la introdus ca pe "un om cu o mare experiență în viață". Se pare că Brejnev și-a ales deja succesorul său.

ROMÂNIA

BUCURESTI- Presa canadiană a anuțat că România a semnat un acord de cooperare nucleară cu Canada. Acest lucru înseamnă că România după aproape câțiva ani, a reusit să convingă guvernul canadian (să înșele spunem noi), că va întrebuința tehnologia atomică numai pentru scopuri pașnice. Acordul semnat pe data de 23 Octombrie, include vânzarea unui reactor de tip "CANDU" pentru suma de 300 milioane de dolari.

DE LA ROMÂNI ADUNATE... ŞI LA ROMÂNI IARĂŞI DATE.

Această rubrică este realizată de corespondentul nostru pentru U.S.A., av. Cornel Dumitrescu, care a strâns de la diversi români știrile de mai jos. Cei ce cunosc fapte, date sau evenimente care interesează poporul român si care sunt ținute secret de către guvernul comunist de la București, sunt rugați să le comunice la adresa: Av.Cornel Dumitrescu 67-71 Kessel St. New York, N.Y.11375, sau la redacție pentru întocmirea și în viitor a acestei rubrici.

ŞTIAŢI CĂ...?

• Surse din țară ne-au comunicat știrea că datorită intensificării relațiilor cu U.R.S.S. în cercurile militare românești se afirmă că este probabil ca fostul general de grăniceri I.Serb, care în prezent este un simplu funcționar civil, să fie reactivat. După cum se știe Serb a fost arestat în 1971 pentru trădare de secrete în favoarea unei puteri străine care cu toate că nu a fost indicată public, era cunoscută de toată lumea. Deși era urmărit de multă vreme de organele de contra-informații militare, el a fost arestat deabia după întoarcerea lui Ceausescu din China, unde șeful comuniștilor români primise asigurarea sprijinului nelimitat din partea lui Mao. Aflând de arestare, rușii au lansat prin intermediul unui ziar vienez știrea falsă că generalul Serb ar fi fost executat. Românii au căzut în cursă și au dat imediat desmințire, ceeace i-a împiedicat ulterior să-l mai condamne la pedeapsa capitală prevăzută de codul penal român pentru această infracțiune. Câștigând timp, sovieticii au recurs la diverse presiuni și manevre, reușind să-și salveze omul, acesta alegându-se doar cu o pedeapsă minimă pentru...neglijență în serviciu. Un vechi proverb românesc spune: " că șarpelui odată prins trebuie zdrobit capul, altfel îl ridică din nou !

• Cam în aceeași perioadă cu cazul Serb, un grup de ofițeri superiori de la Scoala de Ofițeri de Tancuri și de la Comenduirea Garnizoanei Pitești au complotat pentru răsturnarea lui Ceausescu, fără însă a avea vre-o legătură cu forțe externe. Deoarece acuzații au avut o poziție de complectă recunoaștere și pocăință nu s'au pronunțat pedepse capitale. Datorită însă faptelor de mai sus în Ministerul Apărării Naționale și mai ales la Direcția Superioară Politică a Armatei au avut loc numeroase schimbări de cadre. Pe de altă parte Direcția a 9-a, a Ministerului de Interne care se ocupă cu paza demnitarilor, a luat de atunci măsuri extrem de severe pentru protejarea " celui mai iubit fiu al poporului", mergând până la a interzice dotarea cu muniție a soldaților și ofițerilor din trupele M.A.N., în timpul vizitelor lui Ceaușescu în diverse zone ale țării.

• Printre alți componenți ai coloanei a 5-a sovietice în România, demascăm pe profesorul universitar Grigore Dumitrescu de la Facultatea de Drept din București, care și-a făcut studiile în U.R.S.S. unde s'a căsătorit. După rechemarea lui Murianov (fostul șef al serviciului secret sovietic în România, înlocuit astăzi cu Iosif Anghele), din " întâmplare ", profesorul universitar, Doctor în Drept Internațional Public, a fost prins luând mită de la un candidat la examenul de admitere și i s'au" aprobat " pe loc 8 ani de închisoare. Acum Goguță Dumitrescu "omul care asteaptă răsăritul" cum era poreclit de studenți și colegi datorită atitudinii sale fățișe filo-rusă, se uită după gratii, lung spre.....răsărit !

• Unele familii de origină germană, care deși nu au rude în R.F.G. sau au numai rude foarte îndepărtate, primesc totuși aprobare de emigrare din România comunistă ? Aceste familii trebuie însă să îndeplinească o altă condiție, mai puțin cunoscută : să fie proprietari a unor vile elegante situate în cartiere residențiale, pe care să le " doneze de bună voie și nesiliți de nimeni" statului comunist. Formalitățile durează în aceste cazuri cel mult 2-3 luni, și după plecarea foștilor proprietari în vilele care au devenit "bun obștesc" se mută ștabii partidului și ai securității. Astfel, generalul maior Ion Bolintineanu, fostul comandant al securității județului Brașov până la 31 Martie 1974 când a fost pensionat " din motive de boală", a pus mâna pe vila din strada Constatin Lacea nr.41 , care are nouă camere și o grădină de 1800 metri pătrați. Familia proprietarului, inginerul Gross, formată din șase persoane a primit în schimb autorizația de a emigra în R.F.G., deși acolo se găsea numai un membru al ei, plecat ilegal doar cu 2 ani mai înainte.

• Noul și tânărul comandant, generalul maior Dumitru Serban nu s'a lăsat nici el mai prejos ca înaintașul său, facilitând emigrarea celor cinci membri ai familiei inginerului Sturtzer care nu avea decât o rudă de gradul III în R.F.G. Acesta însă avea o vilă de 8 camere, înconjurată de o grădină de 2.000 metri pătrați, situată peste drum de cea în care locuiește generalul Bolintineanu, în care s'a mutat noul comandant împreună cu familia sa compusă din cinci persoane. De remarcat este faptul că primăria a investit sume de ordinul zecilor de mii de lei pentru renovarea și modernizarea acestor locuințe în care acum se lăfăiesc conducătorii aparatului comunist de represiune. De asemenea nu trebuie uitat nici faptul că mii de familii sărace de origină germană, care nu au asemenea proprietăți dar au motive întemeiate de emigrare pentru reunificare, așteaptă câte 8-10 ani până obțin "eliberarea" din regimul ce se autodeclară ca cel mai "echitabil și democratic".

• Deși comuniștii de la București tună și fulgeră împotriva înarmării occidentale în general și a celei atomice americane în special, prezentând la O.N.U. rezoluții care mai de care mai puerile și fanteziste, totuși nu neglijează să ia măsuri ca în cazul unei conflagrații atomice să-și pună pielea la adăpost. Bucureștii, capitala țării fiind un oraș situat în loc deschis, la câmpie, s'a considerat că în cazul unui atac atomic sunt puține șanse de supraviețuire. Deaceea conducătorii comuniști au ales Brașovul și Valea Timișului situate în interiorul arcului Carpatic și protejate de înălțimi de peste 2,000 de metri ca loc de amplasare al centrului național de comandă în caz de război. Brașovul mai are avantajul de a fi situat aproape în centrul geografic al țării și în același timp la distanțe egale de " prietenii " noștri vecini. Fostele vile ale lui Gheorghe Gheorghiu Dej și Petru Groza de la Timișul de Jos-Dâmbul Morii, care au stat nefolosite o lungă perioadă, au fost destinate a servi de adăpost "conducerii superioare a partidului", adică familiei Ceaușescu în primul rând și apoi "celorlalți tovarăși din conducerea partidului" cum sunt denumiți în ultima perioadă neo-stalinistă, membrii Comitetului Politic al C.C. Construcții speciale antiatomice cu blindaje formate din pereți de plumb, beton și straturi izolatoare de apă au fost construite pe opt nivele subterane situate în perimetrul vilelor mai sus menționate. Lifturile și instalațiile electrice primesc energia de la o centrală electrică autonomă, de asemenea subterană. La numai 10 Kilometri distanță, în Brasov, sub dealul Warthe, în locul denumit "După ziduri" s'au efectuat sub paza securității vreme de aproape 2 ani, lucrări secrete de transformare a fostelor adăposturi care datează din timpul celui de-al doilea război mondial, în adăposturi antiatomice. Capacitatea restrânsă, de circa numai 500 de locuri face să se creadă că și acestea nu sunt destinate populației, ci probabil guvernului și celorlalte organisme de stat. Construcția unei antene puternice la cota 959 pe muntele Tâmpa se pare de asemenea că nu slujește numai retransmiterii programelor de televiziune cum s'a spus, ci în caz de forță majoră și la emisii radio care să acopere întreg teritoriul țării. In țară se vorbește de asemenea că unul din criteriile ce au stat la baza hotărârii construirii metroului din București, îl constituie posibilitatea folosirii galeriilor sale ca adăpost pentru populație în cazul unui război.

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

NOU PROTEST ANTI-COMUNIST ROMÂNESC LA WASHINGTON

Intre 15 și 21 Octombrie un grup de Români din New-York, Chicago, și alte orașe americane au organizat un protest anti-comunist la Washington cerând respectarea drepturilor omului în România și dreptul la reîntregirea familiilor. Grupul de Români a manifestat pe scările Capitoliului, în fața Casei Albe și în vecinătatea ambasadei reșeriste din Washington.

Ei au înmânat memorii și proteste senatorilor Americani; au distribuit manifeste pe stradă, și au înmânat un memoriu Casei Albe cerând să facă presiuni la Belgrad asupra guvernului comunist al țării noastre și a le celorlalte țări comuniste, pentru a respecta drepturile omului.

Pe lozincile purtate de manifestanții Români se putea citi: NICOLAE CEAUŞESCU ÎNCALCĂ DREPTURILE OMULUI, COMUNIŞTII NE ŢIN FAMILIILE OSTATICE IN ROMÂNIA, SUSPENDAŢI CLAUZA NAŢIUNII CELEI MAI FAVORIZATE ACORDATA ROMÂNIEI COMUNISTE, și altele.

Grupul, care menține un pichet permanent de protest în fața clădirii Organizației Națiunilor Unite din New-York, s'a deplasat la Washington sub îndrumarea d-lui Apostoliu. Pe data de 19 Octombrie postul de radio Vocea Americii a transmis în limba Română un amplu reportaj-interviu al grupului de greviști.

Grupul Românesc a manifestat împotriva regimului comunist din țară, cerând între altele respectarea drepturilor umane în România și posibilitatea de a-și întregi familiile în Statele Unite.

CORESPONDENT

PARASTAS PENTRU CEI CĂZUŢI CONTRA COMUNIŞTILOR ŞI CEI CĂZUŢI LA 23 AUGUST 1944

In biserica ortodoxă română " Sf. Nicolae" din Munchen, Germania, a avut loc pe data de 28 August a.c., după Sf.Liturghie, un parastas în memoria celor căzuți acum 33 de ani, în urma trădării de la 23 August. In predica ținută cu această ocazie, părintele D. Popa, a arătat ce a însemnat pentru poporul român această zi neagră din istoria lui : " 23 August, este pentru noi ziua în care încep vătămătoarele plăgi să se aștearnă peste ținuturile românești. 23 August este ziua blestemată prin care întreaga țară românească este transformată în temniță, lagăr de concentrare, câmp de muncă forțată și de nimicire. 23 August, este ziua în care forțele iadului aduc peste noi chinul și scrâșnirea dinților. 23 August 1944 este ziua pe care a făcut-o Domnul pentru plata păcatelor noastre, ca să ne aducem aminte cu groază de Sodoma și Gomora......

Tot cu această ocazie a vorbit și d-l Dr. V.Emilian menționând cele trei etape grele, ce pătează evoluția neamului românesc, și anume:"Intâi a fost abdicarea lui Alex. Ioan Cuza, prin care s'a rupt tradiția și ascendența neamului. Că am avut un Rege Carol I înțelept și un Rege Ferdinant viteaz, asta o spune și istoria ! Dar ce-a urmat după aceia ?. A doua pată neagră este când un scelerat și asasin Rege Carol II ordonă asasinarea lui Corneliu Codreanu cu încă doisprezece camarazi! Corneliu Codreanu a fost omul ce vroia să lege iarăși firele pierdute ale tradiției, vitejiei și caracterului pur românesc! A treia pată neagră, este actul de la 23 August 1944 când o armată și un popor a fost trădat. Aceste trei pete negre vor rămâne ca cele mai triste amintiri din istoria neamului nostru".

CORESPONDENT

DIVERSE

* Datorită faptului că, la câmpul de recreație al Bisericilor Unite Române din U.S.A., din Okalona, Indiana, au fost comise spargeri și vandalisme, distrugându-se facilitățile sanitare, electricitatea și echipamentul bucătăriei, a fost imposibil ca în anul acesta, tineretul care se întâlnea aci anual, să aibă această fericită ocazie. Autoritățile polițienești, care au cercetat cazul, n'au reușit încă să găsească vinovații.

* Cu ocazia celui de al 29-lea Congres general al Bisericilor Române Unite din U.S.A., au avut loc unele schimbări în cadrul comitetului de conducere. Astfel, aflăm că, noul Presedinte al organizației ARCA, este, Păr. Louis Pușcaș. Părintele George C. Mureșan, a fost reales editor al organului oficial al acestei Biserici: UNIREA, cu Dl. Ion Halmaghi în calitatea de co-editor pentru limba română. D-na Aurelia Gruiță, Vice-Președintă 1, și Dl. George Pușcaș Vice-Președinte 2. Dl. Nicolae Mercea, secretar; Dl. Emil Breaz, casier. Controlori: D-na Victoria Bărbulescu și Dl. John Cicen. Membrii în Comitet, D-nii: Charles Cheton, Emil Hank, John Dorka, George Stroia, Mike Kirilă și D-nele: Anne Cicen, Maria Poplacean, Sylvia Bellus și Florence Kelleman.

Aflăm că, în cadrul predicii ce a rostit Duminică 26 Iunie, Msgr. Octavian Bârlea și-a anunțat demisia din calitatea de Vizitator Apostolic fără alte explicații, lăsând înmărmuriți participanții la această Convenție.

* Se anunță din Spania că romanul D-lui Vintilă Horia: "DUMNEZEU S'A NASCUT IN EXIL", care a apărut în limba franceză fiind distins cu unul din cele mai mari premii literare din Franța, va apare pe curând și în limba română, în editura "Carpații". Stirea aceasta, ne bucură cu adevărat. Literatura exilului se îmbogățește astfel cu o operă de mare și recunoscută valoare universală.

* La Congresul Bisericilor Baptiste Române din Statele Unite, ce a avut loc în orașul Detroit în zilele de 2-5 Septembrie 1977, Dr. Alexa Popovici, pastorul Bisericii Baptiste Române din Chicago, a fost ales Președinte al Congregației. Aflăm că în cadrul acestui Congres la care a participat și o delegație a Bisericii Baptiste din România compusă din: Dl. C. Mara și soția, Dl. Traian Grecu și Dl. și D-na I. Tunea, s'a hotărît a-l invita pe evanghelistul Billy Graham să meargă în R.S.R., în scop de evanghelizare.

In altă parte a ziarului nostru am scris despre vizita lui Billy Graham în Ungaria, și catastrofalele declarații ce a făcut presei cu acea ocazie. Așteptăm să auzim, ce va declara după ce va vizita R.S.R. -ul. Până atunci însă, ne întrebăm, și credem, pe bună dreptate: cum poate oare un Congres al unei biserici ce reprezintă membri ai congregației din U.S.A. și Canada, *să invite pe cineva să* meargă în țara lor de origină?. . .

• Informaţiuni Culturale •

* CARPATII, Anul XXII, Nr. 5-6, Iunie-Septembrie 1977- Subliniem și în același timp subscriem și noi Editorialului din acest număr: "Rațiunea Exilului", din care reproducem aceste rânduri semnificative: "Exilul românesc are datoria sfântă de a răspunde prezent ori de câte ori soarta Neamului se află la răscruce. Cu atât mai mult când e vorba de situații excepționale și dramatice. E singura lui rațiune de a fi! Nu vedem ce acoperire morală ar putea avea un exil al apărării intereselor personale, un exil al huzurului sau un exil al căpătuiților. . . Nu ne găsim în pribegie sau dacă vreți, nu am ales această stare ca formă de existență, decât în convingerea că ne facem datoria, luptând din răsputeri pentru cauza românească. . ."

Numărul acesta, bogat ilustrat, este închinat semi-centenarului Miscării Legionare. Semnează poezii: Ion Tolescu, Ilarion Albu Petrican și Alexandru Silistreanu, iar dl Johann Urwich publică un fragment din volumul 2 al cărții dânsului: "Fără pașaport prin U.R.S.S."

Bun și la locul lui articolul "Hrana Spirituală" de Serafin Bratocea.

*

* COMUNIUNEA ROMANEASCA, Anul V, No 10, 1977, Detroit, Mich. - Trebuie să subliniem dela început că nu ne-am fi ocupat de această "Revistă de cultură și artă, editată de Gheorghe Alexe", dacă editorul ei nu și-ar fi permis să publice sub semnătură în acest număr, un articol în "doi peri și jumătate", pe pagina 8, întitulat: "UN FENOMEN SUSPECT: DISIDENTII ROMANI", în cadrul căruia aruncă noroi în obrazul presei românești de peste hotare.

Iată, pentru a înțelege de ce anume este vorba, primele rânduri din acest articol dubios:

"O anumită presă românească din lumea apuseană acordă spații tot mai largi unor scriitori de mâna a doua, dacă nu chiar a treia, din România, făcând vâlvă în jurul lor și considerându-i un fel de "disidenți" după modelul rusesc de tip Solzenițin. Este un fenomen suspect de care nu ne-am fi ocupat dacă presa maghiară șovină din U.S.A. nu l-ar exploata în folosul ei . . . ", adică, zice dânsul, de " a pune pe tapet problema Transilvaniei, sub acuza falsă a violării drepturilor umane ale maghiarilor" în R.S.R.

Ei bine, spunem noi, aceasta este una din cele mai deochiate afirmări ce ne-a fost dat să citim cândva. Căci, ce anume legătură poate fi făcută între deplina libertate a expresiei unui scriitor din R.S.R., fie el de "mâna a doua, dacă nu chiar a treia", și "presa maghiară șovină din U.S.A.", pe tema Transilvaniei?. . .

Unde însă Dl. Gheorghe Alexe face cu adevărat gafa, este atunci când menționează în articolul dânsului, numele lui Paul Goma, ale cărui cărți au fost publicate, nu în R.S.R., ci în Franța. Ca atare, modul de calificare a valorii literare și documentare a acestor cărți, se ridică la un nivel internațional ce n'avea nevoie de intervenția veninoasă a d-lui Alexe, care, fără doar și poate, numai critic literar nu se poate numi. Lăsând însă la o parte zisele "documentări" ale d-lui Alexe pe tema Goma, care, ne spune dânsul: "nu e trecut cel puțin în modestul "Dicționar de literatură română contemporană", ne vedem siliți să ne oprim asupra unor alte afirmații făcute de d-sa în cadrul acestui articol, afirmații ce, după cum se va putea vedea din citatele ce urmează, dovedesc, cu vârf și îndesat, că dl. G. Alexe joacă cartea, nu a intereselor poporului român, ci a partidului comunist din R.S.R.

Citâm deci, aceste rânduri din articolul dânsului, pe care le credem nespus de semnificative:

". . . Dacă relatările unui ziar românesc din New York, despre contactele și apropierile semnificative dintre unii diplomați ruși dela București, cu socrii dlui Goma, evrei din Basarabia și binecunoscuți comuniști din vechea gardă stalinistă, sunt adevărate, atunci acțiunea "disidentă" a grupului condus de dl. Goma începe să capete contururi noi și scopuri nu tocmai greu de ghicit". . .

Ce-l doare deci pe dl. Alexe după urechea stângă, este faptul că soția lui Paul Goma, este evreică, și ca atare îi neagă acestuia ori ce drept de a vorbi în numele celor asupriți. Dacă s'ar fi oprit aici, ne-am fi zis că desigur se va găsi cineva care să-i dea răspunsul ce-l merită pe această temă, (de exemplu, revista TOLADOT din Israel), dar dl. Alexe nu s'a oprit aici, ci face cu adevărat unele afirmații, pe cât de năstrușnice, pe atât de neadevărate, spunând că: ". . . pentrucă au devenit "disidenți" din cauza "Fondului" literar, care nu le poate acoperi cu bani grei nulitățile lor literare, iată-i pozând în "disidenți" față de propria lor orânduire socialistă din care au făcut sau poate chiar mai fac parte, bucurându-se pentru această ispravă grozavă de publicitatea grasă a unor români din străinătate, care și-au făcut a doua natură din bârfirea, în scris și la radio, a literaturii române și a țării lor de origine". . . Si aceasta, considerăm noi, este o acuză gratuită dar gravă, adusă nu atât "disidenților" din R.S.R., ci mai ales EXILULUI celui adevărat.

Articolul 3 din Constituția R.S.R., o spune limpede că: "In R.S.R., forța conducătoare a întregii societăți este P.C.R." Cum a ajuns deci dl. Alexe la concluzia că, a critica "forța conducătoare" din R.S.R., pentru păcatele ce la săvârșește, înseamnă ". . . bârfirea, în scris și la radio, a literaturii române și a țării noastre de origine"?. . .

Cu adevărat: UN FENOMEN SUSPECT, nespus de SUSPECT!

*

* LIMITE, Nr. 24-25, Septembrie 1977 Paris, Franța, închină acest caiet, aproap[e] în întregime, scriitorului "disident" Pau[l] Goma, ce, fără doar și poate, va rămân[e] un document istoric, document ce răstig[nește] pe crucea infamiei intervenția "suspectă" a d-lui George Alexe, de care ne-a[m] ocupat mai sus, în care spune că: ". . . domnii cârtitori nu suflă nici un cuvinț[el] în scrisoarea lor despre Basarabia, Bucovina de Nord, ținutul Herța, sau despr[e] Cadrilaterul Dobrogean", iată, noi îi pune[m] sub nas aceste rânduri scrise de Pau[l] Goma în luna Februarie a anului 197[7] ce n'au fost publicate de presa din R.S.R dar au fost publicate în LIMITE: ". . . In România, da, nemulțumiții mulțume[sc] din inimă celor ce poartă vina nemulțu[mirilor]. Poate pentru că noi, românii nu am cunoscut democrația (cu păcatele [. . .] . . .) decât exact două decenii: 191[8]-1938 - vorbesc de România Mare, de[ci] și de Transilvania și de Bucovina și [de] Basarabia. . ."

Si, cu aceasta, credem c'am demonstr[at] ceea ce trebuia demonstrat, și am dovedi[t] fără echivoc, minciunile d-lui Gheorg[he] Alexe, subscrise în "Comuniunea Românească", Nr. 10. Dar, iată, să mai dă[m] de încheiere, încă un exemplu din interv[iu]ul D-nei. Monica Lovinescu cu membr[ul] Academiei Franceze, Eugen Ionescu: ". . . E o mare mișcare acuma, e o mar[e] furtună în țările de Est și în Români[a]. Este evident că comunismul este cea ma[i] mare excrocherie a secolului. Si se știe aici, se știe și mai bine în țările din Est că în numele libertății și justiției au fost introduse teroarea, nedreptatea, dictatura cea mai oribilă și crima. Paul Goma a fost la închisoare". . .

Aceasta este ceea ce Exilul cel adevărat combate "în scris și la radio". Si asta, numai "bârfire" a "țării noastr[e] de origine" nu se poate chema. Ba chia[r] dimpotrivă!

PE SCURT DIN ȚARĂ

* Pe data de 2 Septembrie, Ceușul a acordat un interviu Radiotelevizíunii israeliene. Referindu-se la problema palestiniană, el a spus "că România se pronunță ferm pentru autodeterminarea poporului palestinian, inclusiv pentru dreptul la un stat independent și liber" (până aici totul conform celor spuse de Brejnev). Continuând însă, el dă o lecție de istorie..."un popor nu poate nega dreptul la libertate și independență a altor popoare". (se vede treaba că Niculiță nu cunoaște istoria contemporană ori în este teamă să recunoască că milioane de suflete a țărilor din Europa de Est, incluzând România, care dorește aceiași "libertate și independență", sunt asuprite și robite de Uniunea Sovietică).

* Agenția Agerpress comunică, că pe data de 7 Septembrie Stefan Voitec-vice preș. Consiliului de Stat- și Nicolae Giosan-preș. Marii Adunări Naționale- au primit la București delegația parlamentară franceză condusă de Roland Nungesser, primul vice-preș. al parlamentului francez. In timpul vizitei în România, spune agenția de presă română, au fost discutate relațiile economice și culturale dintre Franța și România.

Cu această ocazie delegația franceză a avut o întâlnire și cu Gheorghe Rădulescu, preș.comisiei bilaterale economice a acestor țări.(România ar dori spune comunicatul de a cumpăra utilaje tehnologice moderne)

* Pe data de 2 August radio București informează ascultătorii că "În prezent se desfășoară în țară adunările generale ale oamenilor muncii, cuprinzând dezbaterea problemelor din fiecare întreprindere.

Redăm: "La întreprinderea textilă Aurora, o vorbitoare spune că lipsurile încă persistă, cum ar fi întreținerea utilajului și problemele legate de iluminat în unele secții nesoluționate încă". (deci cu toate rezoluțiile și hotărârile luate, muncitorului puțin îi pasă de îngrijirea utilajului).

* Radio București în emisiunea "Dela unu la trei" din ziua de 4 August, anunță că începând din 4 până la 17 August, în localitatea Colibași-Pitești va avea loc adunarea "forului național" al pionierilor. Această organizație comunistă a tineretului este astăzi din ce în ce mai mult criticată, datorită insuccesului de care a dat dovadă în a crea " noua generație". Deviza sub care este ținută adunarea "Sub comunism pășim cutezători", este una din frazele demagogice a "șefului", pe care tineretul o repetă astfel: "Sub ceaușism ajungem cerșetori ".

* Pe data de 13 Octombrie a fost constituit un nou "Consiliu național al oamenilor muncii", format din industrii, construcții și transporturi. La această primă ședință, unde s'au schițat atribuțiile și s'au numit alți șefi, peste șefi, a vorbit și Ceaușul. Ne oprim la sfârșitul cuvântării, când el spune:" în unele intreprinderi, printre funcționari a început să-și facă loc un mod de a vorbi care nu corespunde realității societății de azi. Se folosesc noțiunile de "domn, doamnă, domnișoară", ori, noi am lichidat pentru totdeauna cu ori ce fel de domnie. Atunci, trebuie s'o înlăturăm și din vocabular... Clasa muncitoare folosește noțiunea de "tovarăș" care trebuie să rămână, dar pentru relațiile mai generale se poate folosi noțiunea de "cetățean"; atunci când cineva crede că nu i se poate adresa altuia cu cuvântul "tovarăș", trebuie să-i spună nu domn, ci "cetățean".
(Aceasta, fiincă în România nu mai avem decât un sinrur domn și acela sunt "Eu" N.R.)

* Inspectorul General al Miliției, Direcția circulației anunță că " începând cu trimestrul IV al anului acesta se va proceda la schimbarea plăcilor cu numere de înmatriculare pentru autovehicolele de circulație".

* Radio București comentează pe data de 13 Septembrie, conferința ținută de "șeful" cu ocazia "Consfătuirii de lucru cu activistii și cadrele din domeniul educației politice, al propagandei și ideologiei". Cu această ocazie, tovul a trebuit să recunoască că: "neajunsurile muncii de propagandă au fost demonstrate prin unele tendințe ce s'au manifestat în ultimul timp" (desigur că se referă la acțiunile disidenților pentru respectarea drepturilor omului). Comentatorul continuă spunând că " în acest document" Ceaușu a menționat..." că activiștii, comuniștii și oamenii muncii, trebuie să fie în stare nu numai să repete niste teze, ci să găsească și soluții. (Aici se cere prea mult analfabeților de activisti, care nu știu altceva decât să repete ca niște papagali ce li se spune).

* Conform gălăgiei făcute prin radio, presă și televiziune,Ceaușul a găsit de cuviință ca pe data de 20 Noiembrie să aibă loc o nouă farsă a "alegerilor" consiliilor populare municipale ale sectoarelor municipiului București, orășenești și comunale. Precedenta mascarada numită "alegeri" pentru aceleași consilii populare,a avut loc acum doi ani și jumătate, în scurt timp după cel de al XI-lea congres al pcr-ului. Ca și în trecut,așa zisul "Front al Unității Socialiste" prezintă pe oamenii numiți de partidul comunist, și pe care lumea, vrea nu vrea, trebuie să-i accepte. Nu-i vorba deci, de nici o alegere, ci doar de un circ cu o trupă de acrobați și scamatori de rând, ce au înșelat și înșeală pe bietul român.

* Pe data de 13 Septembrie a avut loc o altă ședință a Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R-ului. Printre alte rapoarte și hotărâri, au fost discutate evoluția prețurilor și tarifelor pe semestrul I al anului în curs. A fost făcută o comparație cu anul 1975, și s'a ajuns la concluzia că prețurile s'au mărit doar cu 101,1 la sută , nu cu 102,8 cât planificase șeful.(Notați bine: s'au mărit cu lol,l procente. Nu se spune însă dacă și salariile muncitorilor au fost mărite în aceiași măsură?).

* Pe data de 19 Octombrie presa și postul de radio București a anuțat detailat vizita făcută de "șef" însoțit de toată suita cățeilor din jur, la lucrările "Secretului Metrou" din Capitală, de care știa toată lumea. In aceste comentarii se spune că "lucrările potrivit hotărârii Comitetului Politic al C.C. al p.c.r.-ului, de acum un an și jumătate" au inițiat, bine înțeles, de "tovul a tot știitor", trecându-se la " construirea acestui obiectiv de o impresionantă și mare importanță".

Pentru prima dată se dau publicului date asupra circuitului subteran al "Metroului". Așa de pildă aflăm că în doi ani de zile s'au realizat galerii "însumând mai bine de 6,000 m., iar pe unele locuri s'a asigurat și montarea echipamentului tehnic". Metroul va avea două artere principale care vor străbate Bucureștiul de la Est la Vest, și de la Nord la Sud. Punctul de întâlnire fiind în Piața Unirii. Urmează ca în viitor să se construiască și o arteră circulară. Se speculează că Ceaușul a avut deabia acuma curajul să coboare sub pământ și să inspecteze ravagiile seismului din Martie, care a distrus aproape total această lucrare ținută "ca mare secret de stat".

DIN PRESA COMUNISTĂ

* ROMANIA LITERARA, (Anul X, Nr. 29, 21 Iulie, 1977), publică pe prima pagină un articol semnat de directorul ei George Ivascu, sub titlul: "CONSTIINTA VALORILOR PROPRII", în cadrul căruia, dovedește, cu vârf și îndesat că, pentru a te bucura de o felie de pâine în R.S.R., trebuie neapărat să-i pupi nu numai mâna, dar și ciubotele "tovarășului" (halal de asemenea tovarăș) Nicolae Ceaușescu.

Iată așa dar , ce baliverne scrie George Ivașcu:

. . ."Ca țară socialistă multilateral-dezvoltată, astăzi România se situează - evident - pe o treaptă suficient de ridicată pentru a-și transmite mesajul propriu al culturii sale proiectându-se sub semnul unui nou umanism, - cel călăuzit în structurarea lui de către partidul clasei muncitoare, deci în plin având creator. . ." (Si, acest "avânt creator" al "partidului clasei muncitoare", a creat printre altele faimosul canal al morții: Dunărea-Marea Neagră, precum și numeroasele lagăre de o așa zisă "reeducare politică", printre care, la loc de frunte stă PITESTI).

Scriind cele ce-a scris în mai sus amintitul articol, George Ivașcu a ținut să afirme că: ". . . Evident ne gîndim la cuvîntările tovarășului Nicolae Ceaușescu la Conferința națională a scriitorilor, la Plenara Comitetului Central al Partidului, la Congresul Consiliilor oamenilor muncii". . .

Citind în întregimea lui acest articol, ne dăm seama că ceea ce anume a ținut să documenteze acest umil serv al presei din R.S.R., a fost că, mediocrul, ca să nu spunem analfabetul Nicolae Ceaușescu, este, nimic altceva de cât "buricul pământului". Deci, mai acătării de cât însuși tartorul Stalin, care, știut este de întreaga omenire c'a ridicat cultul personalității pe cele mai înalte, și în același timp degradante culmi, fiind criticat și trecut la index de către cei mai intimi colaboratori ai săi.

Că acesta va fi și destinul tragic al lui Nicolae Ceaușescu, noi unii, nu ne îndoim, câtuși de puțin. Căci, vorba aceea: "fiecare pasăre, pe limba ei moare".

✪

* CONTEMPORANUL, săptămânal al Consiliului Culturii și Educației Socialiste, vine să dovedească, și asta, cu vârf și îndesat, acest "Cult" al personalității practicat în presa din R.S.R. Si, ne permitem a documenta. Astfel, în Nr. 23 din 24 Iunie, pe prima pagină, într'o fotografie pe 3 coloane, apare Ceaușescu dând mâna cu Gustav Husak al Cehoslovaciei. In același număr, sunt publicate citate din cuvântările lui Ceaușescu, scrise de alții, în pagina 3, (și iarăși fotografia sa și a "doamnei" Elena). Un alt citat cu majuscule, apare în pagina 7. In Nr. 24 din 1 Iulie, apare fotografia lui Ceaușescu, zâmbind mefistofelic, iarăși pe prima pagină, odată cu note introductive de "sărut-mâna și-un picior" în paginile 3 și 5, și un citat al marelui "șef" în pag. 7. In Nr. 27, pe prima pagină, se publică fotografia mamei lui Ceaușescu, care a decedat în ziua de 4 Iulie, și titlul Contemporanului, care de obicei apare în culoare albastră, de data aceasta apare în negru. Un citat din Ceaușescu, apare în pagina 7. In Nr. 28 din 15 Iulie, tot pe prima pagină, iarăși o fotografie a lui Ceaușescu, iar citate în pag. 3 și 7.

In sfârșit, în Nr. 29 din 22 Iulie, mutra lui Ceaușescu nu mai apare pe prima pagină, dar i se trag clopotele în pag. 3 și este iarăși citat în pag. 7, cu majuscule, firește. (Se putea oare altcum?).

De încheiere, pentru a ne spune și noi cuvântul sincer românesc pe această temă, credem că, această odioasă lingușire a presei din R.S.R., față de Ceaușescu, sinceră sau falsă, dovedește adevărata situație de fapt din țările cu regimuri comuniste.

✪

* SCINTEIA, (Anul XLVI, Nr. 10873, 4 August 1977). La rubrica: "La ordinea zilei", și sub titlul IRIGATIILE, după ce citim de început că: ". . .în multe unități agricole din județul MEHEDINTI se acționează pe multiple planuri pentru buna desfășurare a irigațiilor". . . citim mai departe că: "In județul Mehedinți ar putea fi însă irigate suprafețe mult mai mari. O parte însemnată din lucrările marelui sistem de irigații Crivina-Vînju Mare au fost terminate. Si, totuși, unele instalații nu funcționează. Pe mulți kilometri de conducte apa nu poate curge. Ca urmare, în județul Mehedinți nu se îndeplinesc programele de irigări". . .

In ceea ce privește județul Dolj, subtitlul este: DE CE NU SINT PUSE IN FUNCTIUNE TOATE POMPELE? Si, după ce se enumeră câteva localități, unde ni se spune că totul merge bine pe această temă, se subliniază că: "In cadrul sistemelor de irigații se întîlnesc însă și anumite defecțiuni tehnice; unele stații de pompare nu funcționează la întreaga capacitate. . . Bunăoară, pe canalul magistral Cetate-Galicea Mare. . .funcționa numai cu două pompe din cele patru existente. . ."

Motivul ? Iată-l descris mai jos de chiar organul comitetului central al partidului comunist român: ". . .defecțiunea se datorește faptului că grupul de supraveghere a investițiilor Craiova (. . .) a acceptat recepționarea stației de la constructor (. . .) cu unele deficiențe ce trebuiau să fie remediate pe parcurs. . .Constructorul a început remedierea abia în cursul lunii iulie. A demolat postamentele, le-a turnat din nou, dar nu a mai venit să monteze motoarele și să facă legăturile electrice. Toate intervențiile făcute. . . au rămas fără răspuns.

. . ."Similar stau lucrurile și în cazul stației de pompare sub presiune (. . .) de la Afumați. . . Aici, încă din anul trecut, cînd s-a făcut recepția, s-a prevăzut înlăturarea defecțiunilor la cupele celor trei agregate (. . .) ,de către intreprinderea de pompe București...(care)... "a trimis specialiști să demonteze cupele defecte abia la data de 7 Iulie a.c. Dar pînă la 2 August nu veniseră încă să le monteze. . . Si în timp ce plantele duc lipsă de apă, aceasta stagnează pe canale din cauză că nu poate fi pompată pe ogoare". . .

Aceasta este cruda realitate din R.S.R., pentru care Românul are o bună și adecvată zicală: "Unde nu-i cap, vai de căciulă".

✪

* LUMEA, în Nr.32 din 4 Aug. sub titlul: "Intâlnirea dintre tovarășii N.Ceaușescu și S.Carrillo publică următoarele:

"Cei doi conducători de partid au reafirmat importanța luptei unite a maselor populare în marile transformări politice, economice și sociale care au avut loc și continuă să aibă loc în lume și au subliniat rolul deosebit care revine partidelor comuniste și muncitorești, partidelor socialiste, social democratice, antiimperialiste, în asigurarea triumfului păcii, democrației și progresului social". . .

(Bine, bine, zicem noi în paranteză; dacă cu adevărat, cei doi mai sus amintiți, au ajuns la înțelegerea că, pentru triumful păcii și progresul social, ar fi nevoie și de ajutorul altor partide, cu vederi de stânga, ne întrebăm și întrebăm, de ce anume a fost desființat în România, un partid cu un mai bogat trecut istoric decât partidul comunist, si anume: PARTIDUL SOCIAL DEMOCRAT?)

✪

* ROMANIA LIBERA, (Anul XXV, Nr. 10209, 20 August 1977), publică la rubrica "Opinii", din pagina 2-a, următoarele:

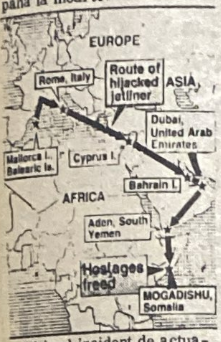
"In București, berea pentru acasă se desface prin unitățile I.C.L. Alimentara dar, în timpul verii, n-ai certitudinea că, la ore anumite, poți găsi bere. Locuiesc în cartierul Regie și m-am gîndit că ar fi foarte bine dacă fabrica de bere de la gara Basarab ar deschide un centru pentru vînzarea berii pentru acasă, precum și în alte puncte ale Capitalei, centre în care să se găsească la orice oră, inclusiv sîmbăta toată ziua și duminică dimineața toate sortimentele de bere fabricate. Ar fi și o reclamă pentru fabrică făcută cu cheltuieli minime" - G. Teodorescu, str. Ing. N. Teodorescu nr. 36, București.

Că lipsește berea de pe piață în anumite zile, credem noi că "nu-i bai", căci, își mai stâmpără omul setea cu "apă rece de izvor". Dar, când lipsește pâinea cea de toate zilele, carnea, laptele, untul sau roșiile, varza, conopida, ceapa, cartofii, etc., etc., etc., și nu că n'ar fi, ci pentru că râncezesc sau putrezesc, unele în depourile de prin gări, iar altele chiar pe câmp, pe motivul că nu sunt la dispoziție mijloace de transport, aceasta se datorește nu mai încape îndoială, tâmpitei birocrații a guvernului comunist de la București.

Actualitatea internațională

BLESTEMUL ROŞU

Despre blestemul ce s'a abătut asupra omenirii de când bestiile roșii, îndobitocite de doctrina Marxist-Leninistă, au început să-și facă de cap, de-alungul și de-alatul globului pământesc, am scris în paginile ziarului nostru, dela primul său număr, și vom continua a scrie până la moarte.

Ultimul incident de actualitate internațională, adică, capturarea unui avion al companiei Lufthansa din Germania de Vest, de către patru teroriști comuniști, dintre care doi germani și doi arabi, este și rămâne, cea mai elocventă *dovadă* a dreptei *lupte* pe care ziarul nostru o duce împotriva acestor bestii.

Dar, s'o luăm dela capăt, ilustrând această ultimă dramă umană de actualitate internațională, ce *nădăjduim*, va deschide atât ochii celor ce o cocheteaza de vre-o câțiva ani încoace cu comunismul pervers, cât și a nebunilor ce provoacă asemenea incidente, adică, grupurile teroriste comuniste.

Joi 13 Octombrie, un avion al companiei Lufthansa din Germania de Vest cu 86 de pasageri, se ridică depe aeroportul insulei spaniole Malorca, luându-și zborul spre orașul Frankfurt. In timp ce se găsea în zbor deasupra Rivierei Franței, patru teroriști comuniști ce se aflau în avion, anuță că preiau comanda, cerând guvernului Germaniei de Vest, eliberarea din închisoare a 11 camarazi de-ai lor și în acelaș timp suma de peste 15 milioane dolari. La fel, eliberarea din temniță a doi arabi ce se găsesc în pușcărie în Turcia, pentru anumite crime ce au comis.

Dela începutul începutului, guvernul turc a anunțat că nici într'un caz, nu va accepta condiția celor patru teroriști. Greutatea situației, a rămas deci în spatele guvernului german dela Bonn.

Toate, dar absolut toate încercările de pertractare cu cei patru nebuni comuniști, dintre care, doi bărbați și două femei, n'au putut fi soluționate în mod pașnic și democrat, cu toate că, însuși Papa Paul VI, s'a oferit să ia locul celor ce se găseau în avion. Ca atare, cei patru pirați comuniști, au forțat avionul să zboare, timp de 5 zile, îndreptându-l pentru prima oară spre Roma, apoi insula Cipru, și mai departe spre Bahrain, Duba și Aden, Yemenul de Sud, și, în cele din urmă în Mogadishu din Somalia, unde, însfârșit datorită inițiativei Guvernului Germaniei de Vest de sub conducerea Cancelarului Helmut Schmidt, care, împreună și cu aprobarea guvernului Somaliei, a trimis o trupă de specialiști în asemenea materie, ce, în noaptea zilei de Marți 18 Octombrie, au atacat avionul ce se găsea pe aeroportul Mogadishu, Somalia, omorând pe cei patru teroriști comuniști, în cursul atacului respectiv, și eliberând pe cei 86 pasageri.

Trebuie, neaparat trebuie să subliniem faptul că, bestiile coministe ce au pus cu forța stăpânire pe acest avion german, au ucis pe căpitanul avionului, Jurgen Schumann.

Ca încheiere, ne întrebăm și întrebăm: până când, omenirea liberă, se face părtașă unor asemenea bestialități comuniste ?...Si aceasta, pentru simplul motiv că, felicitările Preedintelui Statelor Unite ale Americii, J.Carter, precum și ale altor conducători de state din lumea liberă, adresate guvernului german dela Bonn, sunt și rămân o vie dovadă că guvernele țărilor libere democrate trebuie să-și unifice forțele pentru stârpirea din rădăcini a pecinginei teroriste introdusă în lume de mafia comunistă. Cu niște derbedei, nu se poate sta de vorbă în mod civilizat. Iar cu o șleahtă de degenerați și de criminali ordinari, nu se poate umbla cu mănuși.

Casa Albă din Washington D.C., a făcut public o declarație în care se subliniază printre altele că: "Președintele Carter crede că guvernul Germaniei de Vest a dat o lovitură în numele nostru al tuturora ce suntem vulnerabili unui astfel de terorism. El dorește ca participanții la această operație să fie felicitați și să aducă mulțumiri guvernului Somalian pentru cooperare".

La această "oră a 25-a" a istoriei omenirii, când "blestemul roșu" își deslănțue actele de terorism și crimă, încercând să șantajeze guvernele țărilor libere și cu adevărat democrate, este credem dela sine înțeles că, singura soluție, pentru rezolvarea acestei probleme internaționale, este și rămâne de a întâmpina terorismul cu un anti-terorism. Ceeace, în această dramatică odisee, a făcut-o guvernul Germaniei de Vest.

Dacă, bestiile comuniste, au învățat de data aceasta o lecție bine meritată, o va confirma istoria zilelor de mâine.

28 de soldați ai trupelor de șoc germane eliberează pe toți pasagerii

ESTE ABSOLUT NECESARĂ O ÎNȚELEGERE INTERNAȚIONALĂ ANTI-TERORISTĂ

La câteva ore după ce li s'a anunțat moartea celor patru pirați ce capturaseră avionul Lufthansa, și că deci, își pot pune pofta'n cui în ceea ce privește eliberarea lor din închisoare, trei dintre cei 11 teroriști germani, ce urmau să fie schimbați cu cei 86 de pasageri ai avionului, și anume, șeful bandei de teroriști germani Andreas Baader, Jan-Carl Raspe și Gudrum Ensslin, s'au sinucis în închisoare, primii doi, prin împușcare, iar "fătuca rebelă", spânzurându-se.

Vestea morții acestor teroriști, făcută cunoscut de către Guvernul Germaniei de Vest, a stârnit Miercuri 19 Octombrie, o seamă de demonstrații și atacuri asupra Consulatelor și companiilor germane din Olanda, Franța, Italia și chiar în Berlinul de Vest.

Am subliniat cele de mai sus, pentru a demonstra că, în timp ce, pentru niște criminali ordinari, se iese pe străzi și se demonstrează anarhic, pentru victimele acestei nebunii comuniste, și anume, pentru a ne restrânge la acest incident de natură internațională, din "mulțimele oarbe", n'am găsit până la acestă oră, că cineva, undeva, ar fi făcut o contrademonstrație, condamnând public, uciderea absolut inutilă a Căpitanului pilot al avionului Lufthansa, Jugen Schumann, sau a industrialistului german Hanns-Martin Schleyer, care, la fel, a fost ucis de bestiile roșii, fără vre'un motiv real.

Guvernul dela Bonn, și-a reînoit propunerile făcute Națiunilor Unite "de a lua o hotărâre anti-teroristă internațională, ca toate națiunile să-și ia obligația de a persecuta pe oricine care ar trece ostateci peste frontierle unei țării", deoarece; a subliniat Cancelarul Helmut Schmidt: "Terorismul nu-i mort încă, nici în Germania și nici oriunde altundeva pe glob". Ne îndoim însă, că țările cu guverne comuniste ce se mențin la putere numai datorită teroarei interne și seamănă terorismul peste tot în lume, vor semna o asemenea înțelegere.

West German Chancellor Schmidt in Bonn

TURCIA

Nu, nu mai încape nici un fel de îndoială că, pe baza așa zisei democrații, în toate, dar absolut în toate țările din lumea liberă ce au reglementat situația partidelor comuniste, repunându-le în toate drepturile lor politice, s'a creat un adevărat haos. Şi aceasta, pentru simplul motiv că, aceste partide, servesc, în primul rând, nu interesele naționale ale țării lor de baștină, ci, interesele Moscovei, care, zice-se, este "matușca comunismului universal".

Ce se întâmplă însă în lumea liberă, când li se dă "nas", celor îndrăgostiți de "Ivan"?

Iată ce anume se întâmplă:

Fotografia de mai sus, în care se poate vedea populația orașului Istanbul din Turcia, încercând să evite gloanțele teroristilor comunisti a fost publicată în buletinul "THE VOICE OF MARTYRS", editat de Pastorul Richard Wurmbrand, (Nr. 9,1977).

Orice alt comentariu, pe această temă, credem că este de prisos.

Fotografia, vorbește dela sine.

ROMÂNIA

In cadrul interviului pe care l'a luat D-na Monica Lovinescu, D-lui Eugen Ionescu, membru al Academiei Franceze, D-sa a adresat Secretarului și Președintelui Republicii Socialiste România, următoarea scrisoare deschisă:

Domnule Președinte Ceaușescu, Știi foarte bine că toată țara românească este nemulțumită de Dumneata. Ești destul de informat și băiat destul de mare ca să știi bine lucrul ăsta. Atunci de ce continui să stai la cârma Statului și să indispui pe toată lumea? Mai bine ți-ai da demisia. Intr'un discurs recent, de care am mai vorbit înainte, ai spus că străinătatea favorizează exilul Românilor și altor oameni din țările aservite Rusiei numai ca să aibă aici o mână de lucru ieftină. Ei bine, eu îți propun să dai pașapoarte tuturor Românilor și să le spui: vă dau pașapoarte dar uitați-vă este muncă forțată în țările din Apus, gândiți-vă bine. Cred că s'ar gândi bine; dar într'o clipă ar prefera munca forțată în străinătate decât munca voluntară-obligatorie în România.

Vreau să mai spun un lucru. Pot, dacă vrei, să-ți fac o chemare și sunt sigur că, odată ce-ai pleca dela putere, guvernul care ar veni în locul dumitale, ți-ar da voie să pleci dumitale și soției dumitale. Si ați veni amândoi la mine și v'aș găsi slujbă și ați vedea că nu sunteți mai rău plătiți decât toți cetățenii francezi care lucrează.

LITUANIA

Pe data de 10 Octombrie 1977, a avut loc în orașul Vilinius din Lituania, o revoltă la care au luat parte peste 15,000 de lituanieni.

Incidentul a fost provocat în urma unui meci de fotbal cu o echipă rusească. Cu această ocazie au fost arse placarde politice comuniste, s'au dat foc la mașini și mai multe birouri a diferitelor interprinderi sovietice au fost atacate și devastate. Poliția, cât și miliția locală nu a putut controla revolta care a ținut două zile. Corespondenții străini comunică că armata sovietică însoțită de tancuri patrulează străzile orașului. Au fost făcute multe arestări, dar nu se știe exact numărul lor.

In Lituania au mai avut loc revolte în diferite localități în jurul [illegible] 1940, cât și cea din orașul Kaunas în 1972, [illegible] student si-a dat foc în semn de "protest pentru motive naționaliste și religioase", au spus sursele de informații din acel timp.

CRONICA VREMII

STÂNGA POLITICĂ DIN FRANŢA

Ion BOIERU

Desbaterile politice şi ideologice, care au loc în Franţa, între partidele de stânga, au o semnificaţie deosebită pentru cei ce urmăresc încercarea comuniştilor de a cuceri puterea guvernamentală. Aceste desbateri îşi au originea în "programul comun" care a fost stabilit între partidul socialist şi partidul comunist, în 1972.

Acest "program comun" a fost semnat, de reprezentanţii stângei franceze, cu scopul de a înfrânge dreapta politică franceză.

Prin acest program s'a realizat un armistiţiu ideologic, în care socialiştii au admis naţionalizările propuse de comunişti, iar comuniştii au acceptat regulile democraţiei, adică alternanţa guvernării, rezultată din alegerile electorale, au acceptat Piaţa Comună şi Alianţa Atlantică.

Astăzi, partidele de stânga -socialist, comunist şi radicalii socialisti- au încercat să reactualizeze programul lor comun din 1972, dar negocierile au dus la o criză gravă în stânga politică a Franţei.

Discuţiile au pus în evidenţă divergenţe foarte grave, care depăşesc cadrul strâmt al unor relaţii între partidele de stânga. Aceste divergenţe de vederi, se referă la însăşi viitorul societăţii franceze.

In timp ce socialiştii promovează o ideologie reformistă, care ar fi să îmbunătăţească stările de lucruri din Franţa, prin planificări, reforme sociale, fiscale etc., comuniştii urmăresc, prin ideologia lor revoluţionară, transformarea radicală a societăţii franceze, printr'un proces de colectivizare completă a mijloacelor de producţie, totul urmând să fie subordonat statului.

Pardidul comunist francez este însă îngrijorat de soarta lui, pentrucă el nu poate veni singur la putere. Nu are suportul popular, pentru o guvernare politică. Este puternic în opoziţie, dar fără şanse de a obţine majorităţi guvernamentale.

Pentru a ajunge în postura de a guverna, comuniştii au nevoie de o alianţă, de o uniune a forţelor de stânga.

Această uniune nu s'a putut realiza până acum, tocmai din cauza dezacordurilor fundamentale, dintre comunişti şi ceilanţi.

Strategia comuniştilor francezi este bazată pe inferioritatea lor electorală. Intr'un eventual guvern de coaliţie cu socialiştii, partidul comunist nu ar avea un prea mare rol de conducere efectivă în guvern. Atunci, obiectivul lor este să se întocmească un program comun, care să fie conceput după ideologia lor revoluţionară şi colectivistă ceeace le-ar acorda un rol mai mare, în procesul de schimbare structurală a societăţii franceze.

Partidul socialist şi radical socialist se opun categoric pretenţiilor comuniste, căci îşi dau seama de caracterul general al "crizei" nu numai al crizei franceze, dar european şi chiar mondial.

In această conjuctură mondială, de "criză generală", o guvernare politică girată de socialişti nu poate găsi soluţiile de îndreptare în măsuri revoluţionare, de genul celor propuse de comunişti, căci acestea ar putea compromite guvernarea dominată şi girată de un partid socialist. Adică, partidul socialist ar fi obligat să aplice un program care nu corespunde viziunii sale politice, dar ale cărei consecinţe dezastruoase s'ar putea răsfrânge asupra lui ca partid de guvernământ.

Fiecare din partidele de stânga desfăşoară tot felul de manevre pentru a-şi câştiga preponderenţă politică -în eventuala uniune a lor- pentru alegerile franceze din primăvara lui 1978.

Situaţia cea mai tragică este aceea a partidului comunist. Acesta n'are nici o experienţă politică, n'are încrederea poporului francez, şi pentru a-şi câştiga această încredere a făcut simulacruri de viraj politic, prin renunţarea "formală" la dogma dictaturii proletariatului şi prin "formala" renunţare la atasamentul faţă de Moscova. Adevărul este că partidul comunist francez nu s'a schimbat. El şi-a schimbat doar strategia.

In programul comun comuniştii vor să impună naţionalizările, aproape complect, cu măriri de salarii exorbitante. Aceste măsuri, în eventualitatea guvernării, în 1978, ar duce la un dezechilibru complect al vieţii franceze, ceeace ar permite "clasei muncitoare" să aibă un cuvânt hotărâtor, în politica internă şi externă, iar comuniştii să-şi asigure puterea guvernamentală pentru ei singuri, căci socialiştii n'ar fi dispuşi să gireze o astfel de "criză politică".

Deci, comuniştii ţintesc la aceeaşi dictatură a proletariatului, dar pe alte căi.

La fel, cu pluralismul politic. Comuniştii s'au declarat în favoarea existenţei partidelor politice şi a unei alternanţe a lor la putere. Numai că această poziţie a comuniştilor este o simplă pretenţie preelectorală. Odată ce Franţa devine colectivizată şi condusă de "Oamenii muncii" dictatura proletară este la putere, iar existenţa celorlalte partide politice nu mai are nici o raţiune, afară de partidul comunist.

Dealtfel, Marchais -secretarul general al partidului comunist francez a declarat, la 9 Septembrie 1977, că scopul comuniştilor este instaurarea unui socialism, apoi, în continuare: "Scopul care este al nostru, noi nu cerem nici unei forţe politice să şi-l însuşească".

Asta, n'ar fi mare treabă, dar vorbind despre programul comun al stângiştilor francezi, Marchais a precizat următoarele: "Pentru noi el este o etapă, pentru alţii o împlinire. El lasă poporului nostru grija de a decide suveran când va sosi momentul".

Deci Marchais recunoaşte că programul comun, alianţa cu socialiştii, are un caracter limitat, iar "corpul electoral va trebui să se pronunţe pentru o etapă nouă - către comunism sau alte forme politice", spune un comentator francez.

Partidul comunist francez vrea să-şi asigure condiţiile cele mai favorabile pentru gunernarea politică. El va face toate concesiile posibile, dacă i se asigură în viitor şansele aplicării programului său politic.

Ceeace este interesant în aceste desbateri, între partidele de stânga, din Franţa, este poziţia în care s'au aşezat, faţă de poporul francez: ele se cred deja la putere, fac distribuţii de scaune ministeriale, împart averea statului şi a cetăţenilor şi dau directive de organizarea viitorului.

Este ceva utopic în toate negocierile lor. Alegerile încă n'au avut loc, şi nu li se cunoaşte rezultatul.

Apoi, aceste partide, în special cel Comunist, neglijează starea de spirit a votanţilor, care cunosc experienţele din ţările comuniste ale răsăritului european, unde au fost înfiinţate lagăre de exterminare a oricăror rezistenţe, unde economiile naţionale au degenerat până la înfometarea popoarelor, unde libertăţile omeneşti au fost anulate de legea dictatorială a proletariatului.

Este utopic, atât pentru socialişti, cât şi pentru comunişti, să creadă că vor putea guverna împreună.

Socialiştii -deşi mai puternici în sectorul electoral- totuşi nu vor putea cuceri puterea fără sprijinul partidului comunist. Pe de altă parte, partidul comunist nu şi-ar putea realiza visul său de a veni la putere, fără să facă concesii adânci, fundamentale, mortale chiar, socialiştilor.

Ceiace este încă de reţinut -din actuala tragedie a partidelor de stânga franceze- este faptul că ele există, şi reprezintă un curent de opinie publică, cu un ecou în sânul societăţii franceze.

O bună parte din populaţia franceză, îşi pune toate speranţele în aceste partide de stânga, în vederea unei societăţi mai bune, mai drepte.

Cei săraci îşi doresc o securitate socială şi un sprijin legal în cazuri de şomaj, doresc o societate stabilă, cu economii fără crize şi convulsiuni. O parte a poporului francez este nemulţumit de actuala stare de lucruri din Franţa.

Aceşti nemulţumiţi au fost atraşi de lozincile partidelor de stânga. Intre aceste partide de stânga, comuniştii se remarcă printr'un şir întreg de contradicţii, care au creat suspiciuni din partea suporterilor. Aceste contradicţii ale comuniştilor sunt rezultatul încercărilor lor disperate de a obţine frânele puterii guvernamentale.

Partidul comunist francez a rămas -dela începutul existenţei sale- la acelaşi procentaj de voturi, cu toate strategiile pe care le-a întrebuinţat în speranţa că-şi va putea consolida o poziţie remarcabilă în concernul politicii franceze.

Partidul comunist francez nu este maturizat pentru conducerea Franţei, el nu corespunde intereselor generale ale poporului francez, pentrucă ideologia sa revoluţionară nu izvorăşte din societatea franceză, din nevoile franceze, ci este formulată în cabinet, ca o formulă universală, deci artificială.

Rusia Sovoetică cunoaşte situaţia stângiştilor francezi, şi nu-i poate ajuta, căci este departe de ei, apoi chiar dacă ar dori ca partidul comunist să ajungă la putere, ea nu poate risca o criză economică franceză, care ar crea complicaţii mari. Aceste complicaţii ar strica toate socotelile Moscovite, în planurile lor de cucerire mondială.

Acesta este un alt element care arată situaţia ridicolă a partidului comunist francez, atunci când pregăteşte în prealabil un program de guvernământ, pe care vrea să-l impună celorlalte două partide de stânga. Comuniştii se visează în postura de guvernanţi, şi forţează realităţile, prin asta îşi demască intenţiile lor cele mai intime, şi îşi taie craca de sub picioare.

Un ziarist francez a definit desbaterile stângiştilor în vedera unei alianţe politice, ca " o comedie preelectorală ". Este mai degrabă o tragedie a Franţei.

Conducătorii luminaţi, ai formaţiunilor politice democrate, trebuie să treacă la acţiuni concrete, de realizări sociale, care să anuleze însuşi raţiunea de a fi a unui partid comunist francez. Căci, altfel, tragedia actuală ar putea lua un caracter ireversibil.

Ion BOIERU

NOTE SI COMENTARII

DE NECREZUT, ŞI TOTUŞI ADEVĂRAT

De când purcarul Nichita Krosciov şi-a scos ciobota din picior bătând cu ea în pupitrul din forul Naţiunilor Unite, muscalii şi-au dat seama că diplomaţii lor de peste hotare sunt absolut lipsiţi de cei "şapte ani de-acasă" şi de cele mai simple şi elementare gesturi de bună cuviinţă. Căci numai astfel putem înţelege rostul tipăririi şi punerii în vânzare în Rusia Sovietică a volumului de 247 de pagini: "PROTOCOL SI PRACTICI DIPLOMATICE" de F.F. Molochkov, în care sunt subliniate lucruri pe care, după cum o spune însuşi recenzentul acestei cărţi în "Revista Literară" din Moscova: "În Statele Unite şi în alte ţări, tinerii societăţii burgheze, învaţă aceste maniere în familie sau în universităţi", în timp ce, după cum el însuşi o afirmă: "În Uniunea Sovitică, tradiţia aceasta elementară a fost întreruptă după revoluţia" bolsevică.

De necrezut, desigur; dar totuşi adevărat.

Iată, spre documentare, câteva percepte din cartea lui Molochkov:

"Nu uitaţi că prin aparenţa şi manierele voastre atrageţi atenţia celor din jur. . . Controlaţi-vă postura . . . Păşiţi ferm, cu fruntea sus şi cu demnitate. . . Nu scuipaţi oase sau altceva în farfurie. . . Nu sugeţi supa din lingură şi nu cereţi să fiţi serviţi a doua oară. . . Nu mâncaţi cu cuţitul, şi nu puneţi niciodată cuţitul în gură. . . Nu vă ochiţi la cei din jur, nu vă adresaţi nimănui în şoaptă şi nu priviţi - ca boul la poarta nouă, cum spun Românii, (nota noastră) - picturile şi obiectele din cameră . . . Nu vă arătaţi desamăgirea dacă sunteţi ignoraţi şi . . . nu intraţi într'o casă, fără a bate la uşă". . .

De încheiere, tot de la Molochkov citire pe tema muscalilor:

"Peste hotare, unii dintre noi sunt absolut ignoranţi în ceea ce priveşte standardul de etichetă internaţional acceptat". . .

Bine ai spus-o ciolovece!

REALITĂŢI SOCIALIST-COMUNISTE

Dacă n'am fi experimentat personal această dramă inumană impusă şi legiferată de către guvernul dela Bucureşti, că adică, în R.S.R. o persoană nu poate poseda decât o singură proprietate particulară, fireşte că n'am fi scris aceste rânduri de revoltă umană. Cum însă, ştim sigur că, atât Ceauşescu, precum şi alţi membri ai partidului comunist român, dispun de multiple proprietăţi personale, ne întrebăm, şi credem pe bună dreptate, de ce anume, cetăţenilor României, le este interzis acest drept?!. . . Nu-i oare aceasta o abominabilă discriminare din partea conducătorilor de azi ai României?. . . Căci, dacă-i tovărăşie, tovărăşie să fie, pentru toţi şi pe aceeaşi măsură.

Ca atare, credem că, restricţiile pe această temă, trebuie să fie înlăturate, spre binele şi interesul general al poporului român.

SE SCRIE, DAR NU SE RESPECTĂ

Intreaga, şi o repetăm, absolut întreaga publicistică română din R.S.R., accentuiază şi subliniază respectarea drepturilor omului, în concordanţă cu acordul dela Helsinki. Cu toate acestea, avem dovezi sigure că, în R.S.R., există încă cenzura scrisorilor particulare, şi că, Bibliile, trimise de cei de peste hotare familiilor sau prietenilor din România, nu ajung la destinaţie. Asta, ca să nu mai vorbim de alte publicaţii sau cărţi româneşti, publicate în afara hotarelor României.

Este oare acesta răspunsul la articolul semnat de dl. George Ivaşcu în "România literară" (Nr. 29, Anul X, 21 Iulie, 1977), în care spune că: "In acest context, deci implicând o conştiinţă vie, militantă, a dialecticii procesului naţional-universal, trebuie să situăm şi noi, în condiţiile contemporane ale acestui ultim pătrar al veacului XX, pe de o parte, radarul, cu infinite antene dar şi atiţia indicii selectivi, de receptivitate a culturii noastre în ineluctabila ei desvoltare". . .

Păi, dacă-i asa, oare n'ar fi drept ca să intre în România şi ziarele şi cărţile scrise de românii de peste hotare?!